

5^{mk}

Tilt-Zeitung

SUOMALAIS - UGRILAINEN SYYSHYÖKKÄYS

N:o 2.1979

VELVET
UNDERGROUND

B. TRAVEN

KARI
PEITSAMO

PATTI SMITH

LASSE
LIEMOLA

X-RAY SPEX

ym.ym.ym.

Tilt-Zeitung

• SUOMALAIS-UGRILAINEN SYYSHYÖKKÄYS •

BOX 707
90140 OULU 14

TOIMITUSKUNTA

ENSIMMÄINEN VUOSIKRT
NUMERO

2

- PÄÄT:
RUKIVEHR TWISTNIEMI *
HIPPO HAAVISTO
- SIKARI JA KIRJOITUSPÖYTÄ:
A. KARMIO
- LIVEKALA:
V. KIVIHARJU
- SEKSIPOIKA TURUST:
KAUKO RÖYHKÄ
- RUNOILIJA JA MUUSI:
JOONA HANNU MIKAEL PIHLAJA
- MERITAUDIT:
PJOTR KUU
- KULTTUURI JA MUU MAANVILJELYS:
ANTON HARSU
- VIHAINEN NUORI MIES:
SASU VIIKARI
- BIDDYNAANISET ATOMIPOMMIT:
REINHOLD REPO
- REMPRANTIT:
ANSSI KUKKONEN
ANTTI KOKKONEN
KOIRA KYYPÄÄ
- MAASEUTUTOIMITTAJA:
TIQU HYYTIÄINEN, VANTAA
- PRO GRADU ERIPARISUKAT:
JUKKA TERVO
- SARJAKUVIA:
IP
BARRYMORE
TULVA
ANSSI
- PEKASOKSEN PORTEILLA
JORGE JALOJUOHU
- SAMALLA SÄNGYLLÄ:
PUPU JA KAPO JA DORIS

KUSTANSI OULUN KIRJOITTAJARINKI RY

*) VIITE: KS. LIITE 327/281 B, LH

TÄMÄ ON

PÄÄKIRJOITUS, LAPSET

PROLOGI: On 70-luvun viimeisen vuoden syksy. Punk ideologisena liikkeenä on kuollut; ruumiinryöstäjät kaivelevat Johnny Potten ja mädäntyneitä ikeniä löytäkseen vielä yhden kultahampaan. Merkonomipokoilijat ovat valloittaneet maapallon. Kaikki pitävät Epuista kun ne on niin mukavia ja Pellestä, kun se leikkii, ettei jumaloi Amerikkaa. Jämsän yksi sukupolvi hakkaa päätänsä seinään...

PÄÄASIA: Minulla on iso pää. Pelkäättään kallokopan tilavuus on jo 16273 cm³. Iso pää on avuksi päätoimisessa sivutoimisessani päätoimittajana. Siihen mahtuu paljon tetteja, puhelinnumeroita, tyhjää, viinaa ja keittiön pesuallas.

Iso pää ei ole hyödyksi sivutoimisessa päätoimisessani tilapäisenä vara-apulaiskirjastotyöntekijänä. Se juuttuu aina hyllyjen väliin.

Intellektuelli lukija mietti varmaan, mitä tuo äskeinen tarkoitti. Miettiköön lopun ikäänsä. Makkarassakin on kaksi päätä.

TÄNÄÄN-TÄÄLLÄ-HUOMENNA-POISSA-ASIA: Ensimmäinen numeromme myytiin loppuun ennätysellisen nopeasti; tämän kai pitäisi todistaa, että tämänkaltaista lehteä (me) tarvitaan täällä (Oulussa + muuallakin). Kyllähän se sen todistaakin ja me tietenkin olemme sanatomia riemusta jnejne pälpätipälpätipälpe, jotka omistavat ensimmäisen numeromme voivat vain onnitella itseään onnistuneen sijoituksen johdosta, jonka arvo karttuu koko ajan.

Kerrotaan porvoalaisesta liikemiehestä, joka vaihtoi kaksi vuotta vanhan Jussi Akerman-nimisen maansiirtokoneen Tilt-Zeitungen ensimmäiseen numeroon...

TÄNÄÄN - TÄÄLLÄ - HUOMENNA - TIES- MISA - ASIA:

Kulttuurikaupungeissa kaikki kulttuuri on haudattu arkistoihin, virastoihin, lauta- ja toimikuntiin häiritsemästä ihmisten rahantekoa ja muita jalompia urheilumuotoja.

Ouluhan on aina kehuttu kulttuuri-kaupungiksi, eikä siis ole ihme, että kun joku ensi kerran sitten Aleksis Runebergin (1372-1497) päivien tekee jotakin, niin julkinen vastaanotto on laimeaa. Oulu - lehti, Kansan Tahto ja Ylioppilaslehti tekevät meistä jutun hyvähyväh. Liitto, Kaleva ja Pohjolan Työ jatkavat samalla mitähänsanomattomalla linjalla kuin ennenkin eli ovat hiljaa. Kaleva, Liitto ja Pohjolan Työ: ~~mitään~~ ~~mitään~~ ~~mitään~~ ... no, olkoon...

ME - OLEMME - YKSINÄISIA - JA - KAI-PAAMME - RAKKAUTTANNE - ASIA:

Hyvät lukijat, te olette passiivisia. Edellisessä numerossa oli moneyfestimme, jonka tarkoitimme kutsuksi kaikille niille, joilla vielä löytyy papua aivosta. Löysimmekin sellaisia ihmisiä, muttei liian monta. Tilt-Zeitung on lehti, jonka tekemiseen kaikki hyvät ihmiset (Pahoja emme ota mukaan - niille ei kasva edes parta) voivat osallistua. Onko aivopesukoneisto tosiaan niin tehokas, että kukaan ei enää uskalla tehdä mitään lukuunotettamatta muutamaa skitsofreenikkaa ja paria punkkia. Kirjoita! Piirrä! Muuten meitä ei kohta enää ole. Onko sinulla yhä sydän ja sukupuolielimet tallella vai oletko jo tullut yhtä kesyksi ja alistuneeksi kuin vanhempasi? Näin nuorena?

EPILOGI:

On 70-luvun viimeinen syksy. Lam-

HYVÄÄ
SUUKA
71-10-23
KUKK

PKR
PBR

men pinta värähtelee .Vedestä nousee :

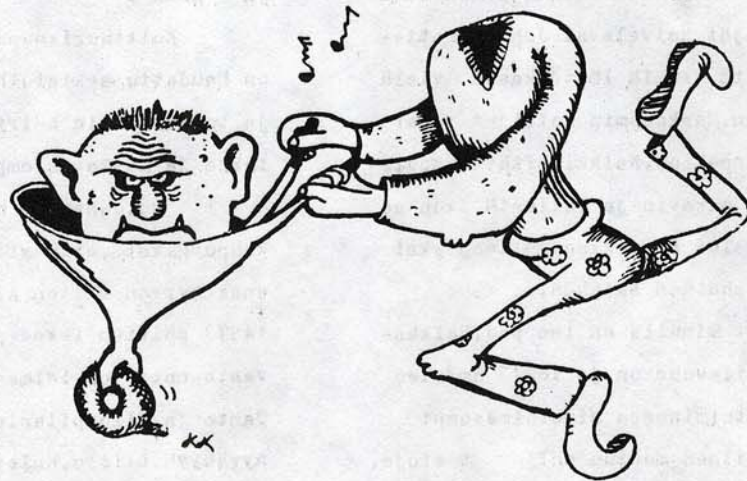
☐ Kasvihuone

☐ Ei mitään

Valinta on sinulla.

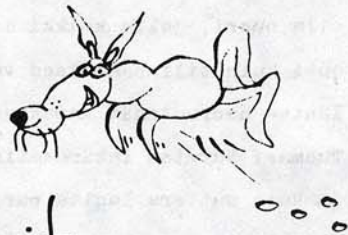
Pääjärvellä ,10.10 -79

RukiVehr

TÄSSÄPÄ HAUSKA SARJAKUVA ILTOJENK ILOKS !!

SASU VIIKARI:

vanhemisen oireita

Ne alkavat lapsena. Kun se ryömii kolmannen kerran sängyn reunan yli ja putoaa, se on ruutiinia. Sen päästä tulee turvonnut kuhmu. Se on hämmästyttävä konservatiivi jo potkuhuusuissa: jos sitä joku katsoo, se käpertyy kuin siili. Se ei osaa ottaa peukalon suustaan. Se toistaa vanhempiensa kaikki sanat: olla, ja, se, ei, joka, että, tämä, hän, voida, saada. Kun se oppii pelkäämään, muuta se ei enää opikaan. Koulussa se taantuu. Se piirtää aina auringon paperin oikeaan ylänurkkaan, ja kun siitä sanotaan, aurinko katoaa lopullisesti. Kun se ei enää tuhri itseään ulosteilla, se on ikuisesti aikuinen. Se kolkuttaa sen jälkeen kohti kuolemaa kuin tavaravaunu, jonka veturi puskee ratapihalla liikkeelle, eikä se enää sen ~~lähellä~~ jälkeen voi valita kiskojaan. Se on yksinäinen tavaravaunu, niin lohduton, tuuli vinkuu sen läpi ja varpusparvi pyrähtää sen tieltä, ja joskus kuuluu pehmeä mätäkähdyks, kun tarpeeton kolli putoaa ratapihan nokihiekkaan. Se tyhjenee koko ajan, ja sitten se aletaan ottaa vakavasti. Joskus, ylioppilaskirjoitusten aikaan

se saa ohimenevän puuskan, lippu hulmuu yhden päivän, se ajaa isänsä Saabin takaperin Tuomiokirkonpuistosta Kaupunginteatterille ja hilluu yhden illan

Trattorilupilla ja rämpää sähkökitaraa kuin Narttu, kääntää vahvistimet selälleen virhe-lyöntien pelossa. Mutta pian se joutuu kokoukseen, valitaan sihteeriksi, puheenjohtaja sanoo sille, että työjärjestys on esilista tai toisin, se ei ymmärrä, jäljentää, kirjoittaa mitä sanotaan. Se opiskelee yliopistossa joka on kuin Helsingin Sanomat, niin mahtava kapasiteetti tietoa pimittämässä, ja se oppii professorin tyylin kuin Helsingin Sanomat postiluukun. Se tietää mitä saa tietää, ja sitten se on akateemisesti sivistymätön ekonomi. Ja-kaakseen lohduttoman vanhuutensa se menee naimisiin kirkon kautta. Sen vaimolla ei ole onnea enempää kuin oven saranalla, ja sekin oppii vinkumaan. Elämä on niin masentavaa, kun ei tiedä mitä tapahtuu, ja kun tietää, on huonenna vielä huonommin. Vapaa markkinatalous on sellaista. Kumpikin niistä muuttuu ammatin kaltaiseksi, mies on taskulaskin vaimo peräruisku. Elämä masentaa kuin räntä. Sitä kokemaan on tehtävä lapsia, ei niin kehoa elämää kahden kestä. Sitten se keksii kuin mies kikkaljan onnen ja alkaa sekoittaa Sandelsia vauvanmaitoon että vauvasta kasvaisi mies. Aika juoksee kuin hölkkääjä tuulipuvussaan, hammaslääkäri nyhtää siltä, vielä nuorelta mieheltä, kuutoshampaan pois. Nyt sillä on lopullinen aukko hymyssään, ja se alkaa pelätä peiliä. Alkaa olla niin, että sillä on moni asia vain varalta kuin vanhan piian tissit. Mutta kun se pukeutuu, hipaisee partavettä ja deodoroi, se tuoksuu teollisuustuotteen lailla.

mutta vielä kerran elämässään se odottaa

olla nuori, jolla kaikki mahdollisuudet ovat auki kuin tilinpäättöksen verovilpit, ja se lähtee nuoruutensa kapakkaan. Siellä laulaa Tuomari Nurmion inkarnaatio kohdusta hautaan, ja kuin uuttera lautta purjehtii tarjoilija viinalastissaan hänen pöytänsä, sillä nyt hän ei enää ole se. Hän on johtava virkamies OMP:n piirissä, mutta nuori vielä, nyt, kun hän näkee uhkeassa, melkein rubensmaisessa naisessa pelastuksen, tarjoaa kierroksen ja ymmärtää kaikkia taiteita, uutta aalloakin:

- Elämälle on sanottava suoriksi! Olen, pojat, teidän rintamassa! En ole mikään se vaan kolmas persoona!

Mutta aamulla hän ei enää muista, mikä ovi meni takalukkoon, mikä kierrekaihdin kolahti alas. Hän näkee ensi kerran elämässään, kuinka hän laski liukkaan, jäätikköiseen mien melkein ojan penkalle saakka. Hän ei lähdekään OMP:n piiriin vaan Kirkkokadun Alkoon, ostaa attasheasalkkuunsa ranskalaista ja skotlantilaista, korkkaa itsensä jo aamupäivällä ja kirjoittaa ensimmäisen runonsa:

Elämä on veropetosta.

Minä olen hiiri lehtien välissä
kunnes tilikirja painuu kiinni.

Se se kai on minun loppu.

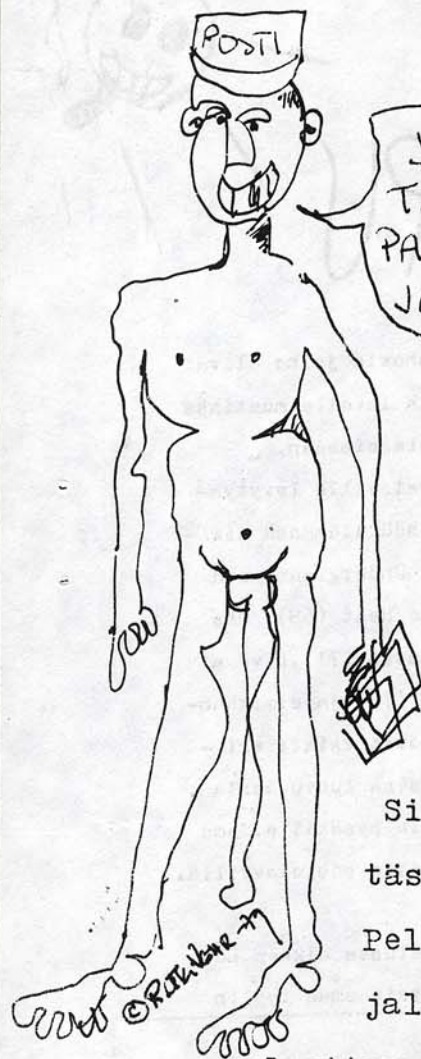
Tiistaina hän kuitenkin ryhdistyy ja sanoo, etten minä ole puun ja kuoren välissä, itse asiassa olen edistyksen puolella kuin sosialidemokraatti, vaikka kynnetkin lohkeilevat, tukasta leijaa hilsettä ja aamu aamulta on vaikeampaa herätä. Hän ostaa silmälasit. Eittämättä kaupunki näyttää valolta maalta kuin optikko Hallituskadulta. Hän nostaa rahaa vaimonsa tililtä varmuutta kahdella lailla: KOP:n osakkeen ja pullon. Hän sanoo mielessään, että juomisesta on tullut tapa, mutta niin on muillakin. Itse asiassa on maailman vika, korruptiollakaan ei saa ilmaiseksi. Ja hän täyttää neljäkymmentä, on elänyt yli puolet elämästään, ja yksinäinen tavara-

vaunu kolkkaa yhä hitaammin toisten tavara-vaunujen kanssa, samaan suuntaan. Joka kesäkin on yhä kylmempi, vaikka itikoita on enemmän. Se tarkoittaa lapsia ja muita harmejä. Käsissä on usein kouristuksia, se kiusaa autonratissa, hiki kihooa jos hengästyy. Hän ostaa uuden, harmaan auton, ajaa sillä retkelle luontoon, mutta eksyy

metsään, kun jokainen puu oli samannäköinen, ja hän ajautui viistoa rinnettä suolle joka upotti. Hän käveli sinne ringin, joka oli hänen omakuvansa. Se suo otti minusta työvoiton kuin maailman todellisuus, hoki hän sittemmin ryypyseurassa, - itse en olisi päässyt ihmisten ilmoille. Ihminen olisi kai onnellinen ellei hän syntyisi.

KIRJE PALSTA

JA JOPA ON
TAAS TULLUT
PALJON KIRJEITÄ,
JAPJAPJAP!

Mies puhuu asiaa : no jopas on taas tullut kirjeitä ja kortteja. Mm. herra Kauko Röyhä... Röyhä... (en saa selvää

nimestä) lähetti kortin Turusta ja ker-

too, että hyvin mennee. Joku Ruikiver... Rudi Vehr... (en saa oikein selvää) lähetti kortin Ateenasta ja kirjoitti, että hyvin mennee ja aurinkokin kuulemma paistaa.

Muutenkin olemme saaneet paljon mukavia kirjeitä ja kortteja, mutta kun niissä yleensä vain kehuaan meitä, niin me ei viitsitä julkaista niitä. Haukkukaa meitä!

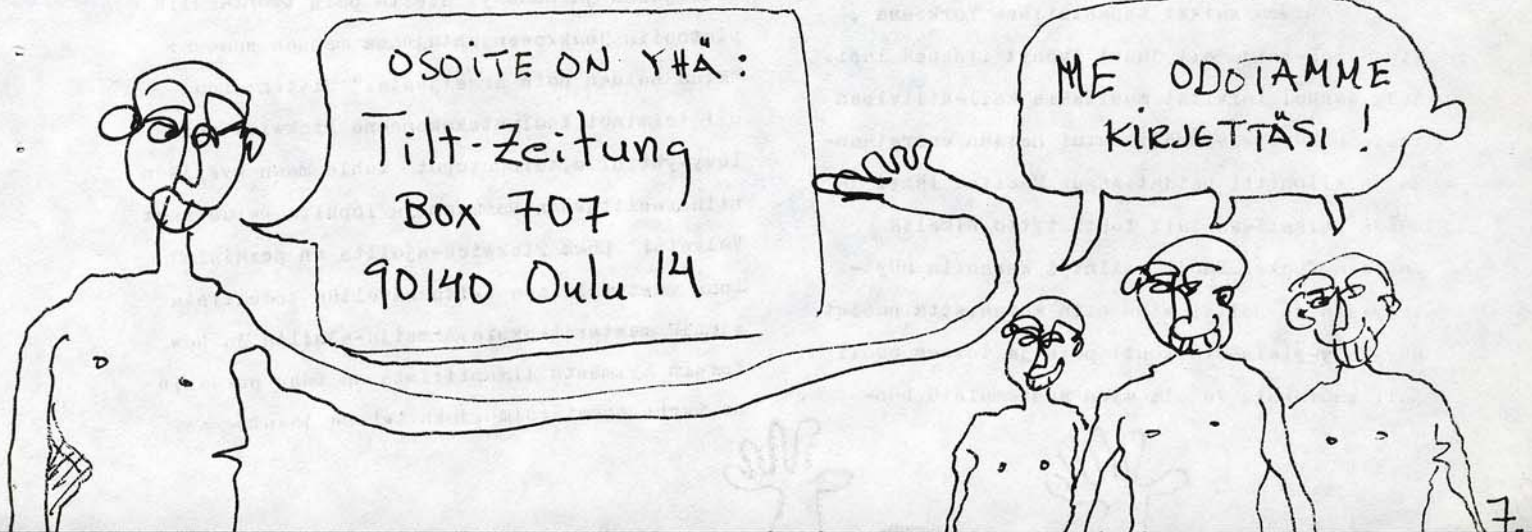
Sirkku Riihimäeltä lähetti kirjeen, josta julkaisemme osan tässä : " (...) Hitto vieköön, punk on menossa perseelleen.

Pelleä ja Hilsettä pidetään auktoriteettina ja nostetaan jalustalle. Punkin sanoma on ymmärtääkseni se että pitää

luottaa itseensä, että pystyy itse tekemään kaikkea nerokasta .

Totta kyllä on ettei kaikki pysty nerokkuuksia keksimään ,mut jokainen pystyy kumminkin ajatteleen. Vaihtoehtolehtien pahin vika on yleensä että ne vaan hymistelee muita vastaavia ja kehuu bändejä, ne ei uskalla haukkua ketään . Haukkua pitäis ja sillai potkia hereille ihmisiä, ettei vaan syntyis mitään punk-dogmeja tai kaavoja, pyhiä arvoja, uusia jumalia..."

Kirjoittakaa vastinaita, ihmiset! Ottakaa kantaa!

OSOITE ON YHÄ :
Tilt-Zeitung
Box 707
90140 Oulu 14

ME ODOTAMME
KIRJEITÄSI !

KIRJE PALSTA HYVÄ HUONON HUIPPU

Velvet Underground

ALKUSOITTO

Velvet Underground oli loistava bändi. Sen kaksi ensimmäistä levyä kuuluvat Kymmenen Parhaan rocklevyn joukkoon. Se oli myös tosi huono bändi. Ne soittivat aina päin helvettiä eivätkä niiden vehkeet olleet koskaan vireessä. Niiden rumpaililakaan ei koskaan ollut rahaa ostaa tuolia eikä se koskaan oppinut soittamaan. Ne olivat maailman paras huono bändi ja se on paljon. Fysiopinneet muusikot eivät koskaan ole saaneet aikaan niin hienoa musiikkia kuin VU klassisilla levyillään...

SELVÄSELVÄ JA VÄHÄN VASEMMALLE

Velvet Underground on seksuaalisin bändinimi, minkä tiedän. (Paitsi Fugs...) Yrittäkääpä kaikki puhdasotat lukijat miettiä, mitä Samettinen Maanulainen saattaisi merkitä.

Nimi keksittiinkin pornokirjan kannesta siihen aikaan, kun Lou Reed, John Cale, Sterling Morrison olivat alkaneet soittaa yhdessä. Oli vuosi 1966 ja ihmiset kuuntelivat folk-rockia. VU:sta kehittyi jotakin muuta...

Tämä kaikki tapahtui New Yorkissa, missä pop-taide oli juuri lyönyt itsensä läpi. Andy Warhol tarvitsi musiikkia kollektiivisen taiteen näyttelyynsä, ihastui heidän energiaansa ja kiinnitti heidät. Angus MacLise lähti ja hänen paikalleen tuli tuhti tyttö nimeltä Maureen Tucker. Bändi esiintyi Warholin näyttelyissä ja soitti aina niin kovaa, että puolet näyttelyyleisöstä lähti pois ja toinen puoli tuli kuuroksi. VU oli myös ensimmäisiä bän-

dejä, jotka käyttivät valoshowta ja ne olivat tosi persoonallisen näköisiä lavalla mustissa nahkavaateissaan ja aurinkolaseissaan.

Warhol hommasi Velvetseille levytys-sopimuksen ja VU ennätti tehdä elämänsä aikana seuraavat levyt: Velvet Underground and Nico (67), White Light, White Heat (68), The Velvet Underground (69), Loaded (71), Live at Max's Kansas City (72) 1969 (73) ja eimikään-levy Squeeze joskus. Levyt ovat kaikki erilaisia, mikä on vain osoituksena luovuudesta, joka ei pysähdy ensimmäiselle pysäkillä. Sama pitiä paikkansa myös Lou Reedin soololevyillä.

LOU REED

Velvetsien ydin oli alusta alkaen Lou Reed, mies, joka on luonut täysin oman tyylin säveltä-

soasi, sanoittamisessa ja laulamisesa ja joka epäilemättä on yksi merkityksellisimmistä ihmisistä rockin pi-

rissä. Lou oli syntynyt New Yorkissa, käynyt armeijassa ja päässyt sieltä pois työntämällä pistoolin joukkueenjohtajansa mahaan sanoen: "Minä haluan pois armeijasta." Sitten Lou oli toiminut laulun tekokoneena Pickwick paskalevy-yhtiölle, turhautunut tuhlaamaan kykyjään niin rasittavaan hommaan ja lopulta perustanut Velvetsit. Ehkä Pickwick-ajoilta on peräisin Lou'n mestarillinen taito säveltää todellisia pieniä mestariteoksia. Armeija-ajoilta ja New Yorkin kylmistä ilmapiiristä on taas peräisin se turhautunut voima, joka tehoaa jokaiseen

TEE-SE-ITSE-KUVA

VOIT LIIMATA TÄHÄN
SUOSIKKI-VU-KUVA
JOS SINULLA EI OLE SUOSIKKI
VU-KUVA, VOIT LIIMATA TÄHÄN
KUVAN ITSESTÄSI.

...jolla on korvat. (ihminenlyttyvään moniin ihmisillä ei ole) Silti on väärin sanoa, että Lou Reed olisi sama asia kuin Velvet Underground. Kahdella ensimmäisellä levyllä John Calen vaikutus on hyvin kuuluva. Miehen viola (= iso viulu) ja urut kirkuvat vähän joka paikassa. Oma osuutensa VU:n kokonaissaundiin on myös muiden velvetsien huonolla soittotaidolla.

LIIMAA TÄHÄN KOHTAAN
KUVA LOU REEDISTÄ JUOMASSA
VIINAA MAX'S KANSAS CITYSSÄ
KEVÄÄLLÄ '71.

la. Esim rumpääi Mo Tucker osaa hakata vain yhtä rytmiä: pokpokpok.

VENUS TURKIKSISSÄ

VU & Nico ilmestyi siis alunperin noin 13 vuotta sitten. Se olisi voinut ilmestyä toissapäivänä, eikä kukaan olisi väittänyt sitä vanhanaikaiseksi. Levy on noin 38 vuotta aikaansa edellä ja se tulee todennäköisesti kuulostamaan vanhentuneelta vasta ensi vuosisadan puolivälissä, jos silloinkaan.

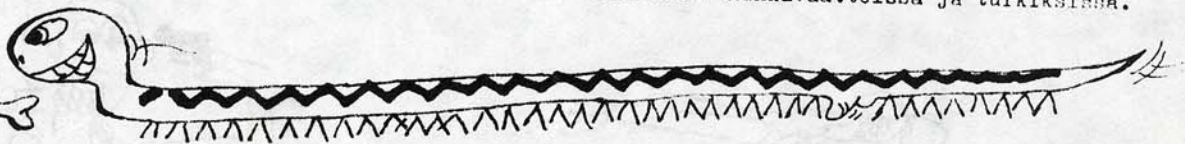
"Sunday Morning" on laulu siitä, miten herää krapulaisena sunnuntai-aamuna. ja muistaa, mitä kaikkea on tullut edellisellä iltana juavuspäissään tehdyksi. Onneksi sentään:

"...Watch out, the World is behind you
there's always someone around you
who will call: it's nuffin at all..."

.. aina löytyy joku, joka sanoo: "Ei se mitään..." Kauneutta, ja paljon kauniimpaa kauneutta kuin se, mitä meille syötetään sävelradiossa ja joka on pakastekuivattu, lausuttu ja litistetty tyydyttämään "keskivertokuluttajan"

"tarpeet". Todellinen kauneus lähtee rumuudesta. Jos haluaa saada puhtainta valkoista, täytyy valkoiseen maaliin sekoittaa ripaus mustaa. Kirkkaimmassakin hopeareunuksessa on synkkä pilvi keskellä.

"I'm waiting for my man" on hieno

esimerkki Lou Reedin riennäiseen publiteemaan ta tarkkailijanasenteesta. Laulun minä odottelee kauppiastaan :

...hän ei tule koskaan ajoissa

hän on aina myöhässä

ensimmäinen homma jonka opit on että aina saat odottaa ...

Kauppias tulee ja heittää yhden annoksen. Kaikki on taas hyvin, huomiseen asti...

Lou ei koskaan moralisoi, hän "vain" kuvaa, sillä moralisoiminen on tarpeetonta ja typerää. Tuskin kukaan heidin huumelauluja kuunteleva normaalijärjellä varustettu ihminen alkaa narkkariksi, sillä kaikessa eleettömyydessään ne antavat huumeidenkäytöstä aika saastaisen kuvan. Se on oikein, sillä huumeet ovat NO FUN. (Vas-takkainen esimerkki: miten monta narkkoa on Rolling Stones saanut aikaan esimerkiksi?)

"Heroin" on levyn klassikkoja. Se on kertomus miehestä, joka raataa yhteiskunnan polkumyllyssä. Asiat eivät voi mitenkään rapia- ti paitsi silloin, kun mies pistää piikin suoneensa...

"... kun aine alkaa vaikuttaa, en enää välitä... tämän kaupungin runkkareista... ihmisistä repimässä toisiaan alas... poliitikoista puhumassa paskaa... ja ruumiskasoista..."

Siinäähän se tuli; jos aikoo pärjätä nykymaailmassa, täytyy olla välittämättä. Näin huumeet ovat suuri "apu", samalla ne ovat luovutusvoitto sille koneistolle, jota vastaan ne "Protestoivat"... heroiini... se tulee tappaamaan minut... se on elämäni, se on vaimoni...

Nico on mukana levyillä kalmissa kapaleessa. (Nico on entinen hampurilainen kotirouva, jolla on ollut suhde kaikkien kuuluisien niinkuin Bob Dylanin, Iggy Popin, Leonard Cohenin, Brian Jonesin kanssa. Nico ON valtavan hieno laulaja ja säveltäjä.)

"Femme Fatale" on Nicon laulama kertomus naisesta, joka on tosi laskelmoiva ja kylmä. "...olet merkitty hänen kirjaansa... numero 47 katso..." Reedin naiset ovat pelkein aina tämmentyylisiä, oikeita narttuja. Poinen esimerkiksi on "Venus in Furs", joka kertoo jostakin hienostoultakasta nahkavaatteissa ja turkiksissa.

"...I am tired ,I am weary

I could sleep for thousand years
Thousand dreams that would awake me
Different colours made of tears..."

(Olen väsynyt ,olen kyllästynyt,voisin nukkua tuhat vuotta.Tuhat unelmaa,jotka voisivat minut herättää.Kyyneleistä tehtyjä värejä...)

Rhkö Lou tosiaan ~~XXXX~~ väsyi narttumaisiin naisiinsa,sillä nykyäänhän se asuu avoliitossa poikaystävänsä kanssa.

Levyn viimeinen kappale on pitkä jami "European son to Delmore Schwarz " Se on erilaista sekoilua junnaavan kompini päälle. Joku tulee ikkunan läpi ja sensellaista .Miellenkiinnostavaa...

Jos minun pitäisi valita,minkä levyn ottaisin mukaan autiolle saarelle,en tietenkään ottaisi mitään levyä mukaan,sillä autiolla saarilla ei ole levysoittimia...mutta (kynä väsy)... hieno levy.

VALKOISTA VALOA VALKOISTA LÄMPÖÄ

Velvet Undergroundin toinen levy on skitsofreenisen musiikin ehdoton huippusaavutus joittenkin klassisen musiikin palojen ohella. Levy on vaikuttava ja painostava kokonaisuus, joka on vielä äänitetty jumalattoman huonosti ja suttuisesti.Ensimmäinen levy voisi tiukan mainonnan tuloksena hyvinkin nousta mitäSuomi soittaa-listan kärkeen mihin tällä levyllä ei kyllä olisi pienimpiäkään mahdollisuuksia. Avauskappale White Light White Heat on on "Kevyt" rock-kappale,joka kertoo,miten valkoinen valo ryömiä aivoihin ja tekee minut ihan HULLUKSI. Taas siis heroinilaulu ,mutta "Hilpeämpiä" kuin "Heroinissa" . The Gift on tosi sairas kertomus ,jonka Lou Reed lukee junnaavan musiikkitaustan päälle. .Se kertoo kaverista,jonka tyttöystävä on kaukanapoissa.Miehellä ei ole rahaa maksustaa siuna kuin isossa postipaketyksessä,jonka tyttö sitten avaa kirveellä ja jysäyttää samalla kaverin päähän halki.Hauskaa

Lady Godiva's Operation on samaa vainoharhaisuutta. Kappaleesta teki Narttu -yhtye täysin alkuperäisestä poikkeavan version nimellä "Ei mikään päivä"

Levyn huipantuma on 17 - minuuttinen " Sister Ray ,joka rakentuu yhden ainoan soinnun päälle. Laulussa on monia kertoja kumoja, ja siinä sattuu yhtä sun toista. Monotonisuus voi olla taidetta

Joku amerikkalainen kriitikko sanoi, että Sister Rayn avainlause "I'm searching for my mainline" kuvaa 60 -luvun jengiä paremmin kuin mikään muu yksittäinen lause. Silloin etsittiin päälinjöitä ja suonaa (Mainline tarkoittaa kumpaakin) Se,

VAALEANSINISET AJAT

VU:n kolmas albumi oli taas iso harppaus edellisestä. Levy edustaa Lou Reedin "loisempaa" ,leppoisempaa puolta.Epäilemättä myös kaupallisempaa,mikä ei haittaa ,sillä homma pysyy kasassa. John Cale ei enää ollut tällä levyllä mukana ,ja hänen sekoilevan soittonsa puuttuminen on ehkä yksi syy levyh "normaalimpaan" otteeseen. Itse musiikki on valloittavaa pop-musiikkia ,kuitenkin persoonalliseen VU-tyyliin esitettyä.

Ei näitä kappaleita voi oikein analysoida : ne ovat vain hyvin pienimuotoisia juttuja jotka yhdessä muodostavat sen suuren juttun .Ei VU:ta voi oikein analysoida , analysointi ei voi koskaan paljastaa niitä aineita juttuja,joista VU:n SUURUUS johtuu...VU:n musiikissa on Magiaa ... lämmintä kylmyyttä tai neuroottista rakkautta tai... rujoa kauneutta ...

"... jep oli kivaa mitä tehtiin eilen, tekisinpä sen mielelläni uusiksi ja se,että olet naimisissa...

luullakseni vain osoittaa ,
että olet paras ystäväni..."

LATINGISSA

Keljä ja viimeinen nito studiolevy oli minulle aikamoinen pettymys kun kuulin sen ensi kerran.Ensimmäisen kappaleen "Who loves the Sun " aikana olin ihan varma ,että se onkin Beach Boysien levy väärissä kansissa mutta se ei ollut .Minä rakastan Velvet Undergroundia ja pidän Beach Boyseista ,mutta en voi oikein kestää Beach Undergroundia tai Velvet Boyseja.

Levyn pilaaaja on Doug Yule ,mies,joka tuli bändiin John Calen lähdettyä .Lou Reed lähti bändistä ennen loadedin valmistumista ja Doug teki sen loppuun.

"Kulta ,olen löytänyt syyn elää,

ja ,rakas, se syy olet sinä

kävelen elon yksinäisiä valtateitä
ja ymmärrän miYAAK Siirappiasirappia.

Lou on tehnyt levyn klassikot "Sweet Jane" ja "Rock'n'roll". Kaikkihan tötätivät Sweet Janen ,kun Sekin soittaa sitä keikoilla. Rock and Roll on Lou Reedin rakkaudenosoitus musiikille :

" Ginny sano se oli viis vuotta
eikä mitään tapahtunut

Se pani radion auki muttei
sieltä mitään koskaan tuliut

Sitten yhtenä hienona aamuna se pani päälle New Yorkin aseman ei voinut uskoa mitä kuuli . Se alkoi tanssia tätä hienoa musiikkia .Sen elämä pelastui rock'n'rollilla..."

Patti Shit sanoi kerran ,että ainoa syy ,mikä esti sen tekemästä itsemurhaa oli halu kuulla Rolling Stonesien seuraava levy. Monilla musiikkidigareilla on vastaanvia ko-

kemuksia .Pelastuiko sinunkin elämäsi Rock'n'rollin avulla ? Minun pelastui.

Kuuntelen parhaillaan "Loadedia" ja huomaan,että se ei loppujen lopuksi ole lainkaan huono levy.Jollei se olisi VU:n levy,se olisi ihan hyvä. VU:n kahden mestariteoksen ja yhden erittäin hyvän levyn jälkeen se vaan tuntuu liian keskinkertaiselta.

Doug Yulen laulama "New Age " on kaunis kappale,jossa ei oää siirappiakaan liikaa:

"...Voinno sanda nimikirjoituksesi
hän sanoi lihavalle vaaleatukkaiselle
näyttelijättärelle...

olen nähnyt kaikki filmit jossa
olet ollut

"Pass of Pain'sta Jewels of Gloryyn...

Veikkaanpa,että laulun näyttelijättär
on Marilyn Monroe.

Velvet Underground teki vielä yhden
lp:n nimeltä Squeeze, jota tekemässä oli enää
yksi alkuperäisjäsen ,Mo Tucker.Levy on ke-
huttu saatanan huonoksi,mitä se varmann onkin .

Ei Lou Reed ole niin helposti korvattavissa...

ELÄVÄÄ MUSIIKKIA

Velvet Undergroundilta ilmestyi vielä
kaksi live-levyä,joista Max's Kansas City
on k.o. paikassa momokasettinauhurilla ää-
nitetty yksöislevy ja "1969" Teksasissa ja
muualla tehty tupla. Molemmat ovat ihan suo-
siteltavia sen jälkeen kun on ensin kuullut

ekat kaksi tai kolme levyä. Live-levyillä
kiinnittyy huomio homman rentouteen .Ei us-
koisi näiden ihmisten olevan niin neuroot -
tisia kuin studiolevyillä usein kuulostaa.
Tai ehkä ne ovat vain yksinkertaisesti päis-
siin tai tripillä. Lou Reed puhuu hauskoja
mikkiin,kitarat helähtivät kevyesti ,Doug Yule
laulaa aina ihan viiriri. Pellinvetomusiikkia
parhaimmillaan.

LOPPUFANFAARI

Velvet Underground hajosi noin kah-
deksan vuotta sitten .Sen jälkeen on tullut
paljon hienoa musiikkia ,mutta harvapa on
VU:ta voittanut .Sitäpaitsi VU ja Lou Reed
ovat olleet suuri(n) vaikuttaja monille
meidän aikamme suuruuksille kuten David Bowiel-
le ,Iggyille ,Roxy Musicille ,krtulle. Myös
punk on ottanut enemmän kuin kolme kiloa
vanhoja Velvets -ideoita ja tehnyt niistä
omiaan. Lou Reed ,John Cale ja Nico ovat omil-
la tahoillaan tehneet ainoanoksen aikakautem-
me parhaita musiikkia.

ja lopuksi :

"Despite the Amputation

You can dance to the rock'n'rol
station

And it's all right. "

Jep

RukiVela -79

LIITY
KUOMUUN
(KUOLLEEN MU-
SIIKIN YHDISTYS).
SIELLÄ ON
ROISIN
RATTOISAA.
HIP HEI !

Pyhäkouluajoilta muistan tietokilpailun, jossa kysyttiin yhtä Jeesuksen opetuslapsen nimeä. Ensimmäistä oikein vastannutta odotti lakupöky, jonka päällyspaprua koristeli kolme neljää punahuulista Mustan Saaran naamataulua. Viittasin ensimmäisenä: "Nathanael". Väärin, ei sen nimistä opetuslasta ollut, opettaja sanoi. Hän oli väärässä. Nathanael-niminen mies muutti nimensä Bartholomeukseksi niihin aikoihin kun liittyi Jeesuksen jengiin. En saanut lakupökyä mutta enpä mennyt pyhäkouluunkaan enää.

Tämän tarinan Nathanaelia en menisi viittämään Jeesuksen opetuslapsiksi, olisina palkintona lakupöky tai pala taivaasta. Viittauksien uskontoon toki esiintyy Natun teksteissä paikostakin, sillä kirkkojen ja jumalten historia muodostaa karhun osan länsimaisen yhteiskunnan historiasta. Ja Nathanael West, omaa sukua Weinstein, on yhteiskunnallinen kirjailija, yksi tärkeimmistä Voltairen, Mark Twainin ja Kurt Vonnegutin juohevassa joukossa.

Ahti A. Karmio

VILLIÄ LÄNTTÄ EI MIKÄÄN VOITA, HEI!

NATHANAEL WEST

Nathanael West syntyi vuonna 1903 ja kirjoitti neljä nienimuotoista teosta noin kymmenen vuoden aikana. Töistään hän ei juuri saanut rahaa eikä mainetta, päinvastoin kriittikkä huonosta mausta ja kliseemäisyydestä. Toimeentulonsa hän sai kirjoittamalla elokuvakäsikirjoituksia Hollywoodiin. Historiallinen klisee: Westin teosten arvo huomattiin vasta hänen kuolemansa jälkeen. Nathanael kuoli auto-onnettomuudessa vuonna 1940 kaksi päivää ennen Kristuksen jokavuotista syntymäpäivää.

KILTIN BALSON YÖPUUHAT

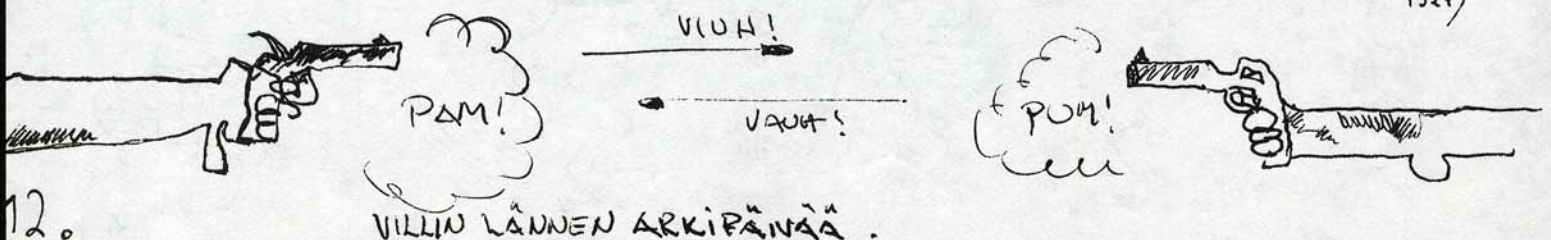
1931 THE DREAM LIFE OF BALSO SNELL on vaikeaselkoisin Westin teoksista sen takia, että sen juoni ei ole suoraviivainen kuin lipputanko vaan paremminkin harottava kuin kätaja (tai sen takia että jouduin lukemaan sen englanniksi). Balso Snell on Dick Cavettin ja Kermitin päänsä räjäyttänyt esi-isä, amerikkalaisen juontajaperinteen täysverinen edustaja, joka tutustuttaa lukijaa länsimaiseen kulttuuriin antiikin Kreikasta nykypäivään. Tuota kulttuurisia symbolisoi aineellisenä hahmona Troijan puuhevonen, jonka sisuskaluihin Balso mielletä päästä tutustumaan. Ironisesti West toteaa, että Hevosen pää suuaukkoineen on liian korkealla

Vastaahhan kirjeeseeni, Miss Lonelyhearts (WSOY 1966)
Heinäsiirkan aika (Love Kirjat 1979)

riin antiikin Kreikasta nykypäivään. Tuota kulttuurisia symbolisoi aineellisenä hahmona Troijan puuhevonen, jonka sisuskaluihin Balso mielletä päästä tutustumaan. Ironisesti West toteaa, että Hevosen pää suuaukkoineen on liian korkealla

NATHANAEL NUORENA INTELEKTUELLINA TUTUSTUMASSA PARIISIIN YÖLÄNHÄÄN (CAFÉ ST. GERMAIN 1921)

la, joten ainoa sisähäikäynti Balsolle on hepan peräaukko.

Ja hyvin pian Balso joutuu toteamaan, että samaa pitää länsimainen kulttuuri suurimaksi osaksi sisällään kuin hevosen peräsuolikin. Vapaasti Westiä tulkiten: Anttiin jälkeisen kaksituhatuotisen kehityksen aikana Länsimaisen Ihmisen tärkein saavutus on automaattinen vessanpytty, jonka keksittyään hän voikin huolettomasti huuhtoa itsensä siitä alas.

Ruoansulatuselimistössään vaellellessaan Balso kohtaa Maloney Areopagiitin, mystikon, joka yrittää ristiinnaulita itsensä piirustustasnastoilla. Maloney haluaa marttyyriksi marttyyriin paikalle; ei mikään harvinainen päämäärä uskovien keskuudessa. Onpa hänellä reaalisempikin toive: aikomus kirjoittaa erään marttyyriin, pyhimys Saint Pucen elämäkertä. Saint Puce syntyi, eli ja kuoli Herramme kainalossa, sillä hän oli kirppu. Kuten meillä kaikilla, hänellä oli kaksi isää: meidän Isämme joka on taivaissa sekä se, jota lapsena niin varmana sanomme "isiksi". Kumpi hedelmöitti kirpunmunan? - sitä ei Maloney varmuudella tiedä, mutta epäilee tekosen suorittajaksi edellistä.

Westin kirjallinen taituruus on osata kutoa juoni hitaasti, jakaa ironia annoksiksi: hauskuus kasvaa lause lauseelta huippukohtaa lähestyttäessä, ja huippukohta yllättää aina tuoreudellaan. Westin kynä on yhtä älykään terävä kuin Mark Twainin (joka kritikoiti esim. uskonnollisia spekulatioita teoksessa 'Matkakirjeitä Maasta').

'The Dream Life of Balso Snell' on tärkeä nauru paskafilosofeille ja maharishimaheshyogeille, taidekeräilijöille jotka eivät tajua taiteesta hevonvittua, huijariparantajille ja emilecoueille, ja muille elintason hapattaman maailman hylkiöille. Länsimaisen rappion kuvaajana Westin teos on su-

NATHANIEL SEURAANASSA "NUOREN KARJAPAIHENEN" FILMAUSTA PARAMOUNTIN STUDIOILLA (HOLLYWOOD, 1938)

kua italialaisen Federico Fellinin elokuvalle 'Rooma'. Mutta Westin lapio ei kaiva rutiinien seasta tilkkaakaan lämpöä tai optimismia niin kuin Fellini; ehkä ero on USAn ja Italian maaperissä.

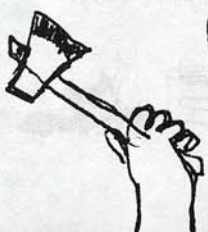
Lainaus puhukoon puolestaan:

"Oletteko koskaan viettäneet aikaanne niiden ihmisten joukossa, jotka täyttävät suuret kirjastot: ihmisiä, jotka etsivät vanhoja lääketieteen julkaisuja havitellen pornoa ja tietoja omituisista taudeista; pilaniirtäjiä, jotka kaivavat esiin vitsejä vanhoista lehdistä; vakuutusasiamiehiä keräämässä tilastoja kuolemasta? Työskentelin filosofian osastolla. Tuolla osastolla asioivat alkemistit, astrologit, salatieteilijät, demonologit, taikurit, ateistit ja uusien uskontojen perustajat."

NEIDON YKSINÄINEN SYDÄN

1933 MISS LONELYHEARTS

Paskafilosofeista onkin lyhyt matka viikkolehtien lukijankirjepalstojen toimittajiin. Tuoreimpia ja mielenkiintoisimpia lienee oululaisen 'Elämä'-lehden Kyllikki, joka toimittaa alapään kulttuuria ja vastaa mielel-

MINÄ TAPAN
SINUT, SAASTAINEN
SIKA! HITTOVIE!

EI! ET VOI! ETKÖ OLE
KUULLUT, ETTÄ VASTUUN-
TUNTEVAT PIIRIT OVAT SYVÄ-
TI HUOLISSAAN SARJAKOULUN
RAAISTAVASTA VAIKUTUKSESTA?

M
MÄISKIS
13.

lään esimerkiksi kysymyksiin "Miltä se sperma oikein maistuu?" tai "Minkä värinen kikkeli on terve kikkeli?"

Miss Lonelyheartsille lähetettävät kirjeet ovat vakavampaa laatua: "Munuaiseni eivät kestä neljättä synnytystä mutta en voi saada aborttia, koska olen katolinen"; "Haluaisin poikaystävän mutta minulla on reikä keskellä kasvoja..."; "En jaksa tehdä työtä koska olen rampa mutta en saa mistään muuten rahaa".

Ja Miss vastaa: "Älkää antako elämän lannistaa itseänne. Kun epäonnistumisen kuona tukkii vanhat polut, etsikää uusia ja käytettävättömiä polkuja. Taide on juuri sellainen polku. Kuten herra Polnikov huudahti hienon venäläisen partansa takaa kun hän 86-vuotiaana lopetti kiinan kielen opintonsa: "Me olemme toistaiseksi vasta alussa."

Leivoksia nälkiintyneelle, elokuvaalippu- ja sokealle, kulttuurista niille, joiden perus-

dän kuvansa maailmasta, huijata kaikki mahdollisuudet oikeasta toivosta. Se on murha.

En tarkoita yksinkertaisella tynerällä vaan henkilöä, joka ei ymmärrä todellisuutta, koska hänelle on jatkuvasti syötetty vääriä tietoja. Tällaiset ihmiset vaeltavat maailmassa kuin matkustajat aikatauluttomalla asemalla. He eivät etsi tai odottele vaan menevät ensimmäiseen - väärään - junaan. Näin syntyvät fasismit ja rasismit ja maailmansodat ja paavit ja bokassat.

"Enkö minä itse sanonutkin että Miss Lonelyheartsit ovat kahdennenkymmenennen vuosisadan pappeja?" West kysyy Shriken (kirjan henkilö) suulla.

Miss Lonelyheartsin vastaukset lukijoille huokuvat uskonnollista säihkettä ja siinä. Kun hän kirjan lopussa saa oman "oikean" uskonnollisen kokemuksen, sekin johtaa katastrofiin, tällä kertaa hänen itsensä kuolemaksi. Joutuuko Miss taivaaseen vai helvettiin? - sitä West ei kerro.

VIILEÄ RAHTU RAHAA

1934 A COOL MILLION

on nätti kertomus pojasta, joka lähtee suureen maailmaan ansaitsemaan omaisuutta Henry Fordin ja Rockefellerin tavoin kannustajanaan ex-presidentti Shagpoke Whipple, jonka esikuvana Westillä on Calvin Coolidge, maalaislakimies, josta tuli USAn presidentti 1920-luvulla. Calvin kannatti järjestelmää, jossa yksityiselle yritetään haalia mahdollisimman suuret liikevoitot ja estetään valtion puuttuminen liike-elämään.

Tarinaa kietoutuu kaksi teemaa, toisaalta Whiplen uusi nousu maan huipulle, toisaalta pojan, Lemuel Pitkinin vaiheet. Whipple haluaa päästä näpelöimään valtiota ja talouselämää, Lemuel rahaa, jotta voisi maksaa kotitalonsa velan. Molempien päämäärä on epärealistinen suhteessa heidän kykyihinsä. Siinä missä Whipple onnistuu häikäilemättömyy-

TÄTÄ
POIKAA
NÄRÄSTÄÄ.
HÄN ON
NIELLYT
PALJON
PASKAA
ELÄMÄN-
SA AIKA-
NA. ON-
NEKSI
OLKOON:
OLET
SAATTA-
NUT
VOITTA-
SEURA-

MATKAN
TAIVAASEEN.
TARKKAI-
LE
POSTILUUK-
KUA 2½
KUUKAUDEN
AJAN; JOS
SINULLA
TÄMÄN
AJAN
KULUTTUA
ON VIELÄ
POSTILUUK-
KU JA
OVI, OLET
HÄVINNYT.

tarpeita edes ei ole tyydytetty. Viikkoleh-
tien unimaailma antaa hetken rauhan niin
kuin pullo viinaa, mutta todellisuus lyö sil-
mille huuman haihduttua. On rikos, että avut
ja annat ja jaanat täyttävät yksinkertaisten
lukijoidensa mielen tarinoilla menestyvistä
ja rikkaista. Mutta vielä suurempi rikos on
huijata yksinkertaisilta, hädänalaisilta hei-

dellään, Pitkin epäonnistuu lempeydellään. Whipple on poliitikkona tottunut hyökkäämään; Lemuelilla on vain synnynnäinen itsepuolustusvaisto, mutta hän osaa puolustautua ainoastaan fyysisesti: henkisellä saralla hänen taitonsa ovat yhtä kuin nolla. Hän on oivaa murkinaa huijareille ja fasisteille.

Hyväuskoinen ja avulias Lemuel on aina aktiivisempien tiellä, ja lopulta hän seisoo fasisti-Whipplen riveissä tuhansien samanlaisten työttömien hyväuskoisten joukossa, joka ei tiedä, minkä puolesta sen oikeastaan pitää taistella.

Lemuelille on vapaa markkinatalousmaa, vapaiden ihmisten maa, miljoonien mahdollisuuksien maa, Amerikka, antanut yhden mahdollisuuden. Mahdollisuushan tämäkin on: Lem menettää silmän, hampaat, peukalon, jalan, päänahan ja lopulta henkensä. Tosin valtaan noussut Whipple tekee hänestä marttyrin.

Lemin skalpeerannut Harvardin yliopistossa opiskellut intiaani kuvaa, millainen maailma oli jo 1930-luvulla:

"Vastineeksi maidemme menetykselle hyväksyimme valkoisen miehen sivilisaation, kupan ja radion, tuberkuloosin ja elokuvan. Hyväksyimme sen koska hän itse uskoi siihen. Mutta nyt kun hän on alkanut epäillä sitä, miksi meidän pitäisi se edelleen hyväksyä? Hänen lopullinen lahjansa meille on epäily, sieluajäytävä epäily. Hän mädätti tämän maan kehityksen nimissä, ja nyt hän itse alkaa mädäntyä."

PÄIVÄ LAKUTEHTAASSA

1939 THE DAY OF THE LOCUST

30-luvun lama Euroopassa huipentui fasismiin ja USAssa Rooseveltin yhteiskunnallisia parannuksia tuovaan New Deal -ohjelmaan. Vuonna 1939 fasismi huipentui II maailmansotaan, mutta se on jo toinen asia - samana vuonna julkaistiin Westin romaani 'Heinäsiirran aika'.

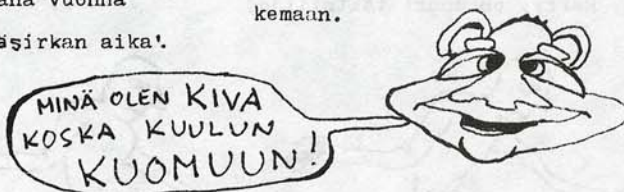
'Heinäsiirran aika' heittää lukijan keskele laman raiskaamia, tyhjämpäiväisiä keskiluokan ihmisiä - keskiluokkaanhan kuuluvat virkamiehet ja muut yhteisöjen palkolliset kuten kirjanpitäjät, hotelliportieerit, kullissinkantajat, näyttelijät, pyövelit, klovnit ja huorat sekä pienyrittäjät kuten bordellinpitäjät, taiteilijat ja muut lihakauppiaat.

LEHIÄ PEPUTTAVAT ROISTOT JA HUIJARIT OVAT AINA SIISTEJÄ JA HYVINPUKEUTUNEITA (KUVA SA TOSIN ROCKEFELLER SENIOR JA JUNIOR).

Faye Greener on seitsentoistavuotias seksipommi. Hän on nuori mutta oppinut: hänen käsityksensä mukaan miehet haluavat naiselta ainoastaan vittua, eikä hän kuvittele että hänellä olisikaan muuta annettavaa - joten sekin vähä kannattaa antaa mahdollisimman komealle ja varakkaalle miehelle, ennen kaikkea miehelle, josta on eniten hyötyä nousussa filmitähden urealle uralle.

Faye elää 30-luvun Hollywoodissa, joka juuri sytytti tuon sielun palon loisteliaasta urasta kuuluisana ja rikkaana; tuo palo on sittemmin levinnyt ympäri maapallon ja sytyttää Suomessakin tuhansien nuopurintojen sydämet kaipuuseen ja saa pikku pikkuiset vaeltamaan suureen maailmaan ergasmiaan hakemaan.

Homer Simpson on yksi Fayen kiimaisista ystäväistä. Hän on virkailija, joka on säästänyt kaiken rahansa 20 vuoden ajalta, jotta voisi joskus käyttää säästöt johonkin SUUREEN.

Homer ei ehdi kuolla ennen kuin lopettaa huhkimisen. Hän ottaa loman ja vuokraa vuoristosta espanjalaismallisen talon, jonka pihalle istuu lepäämään huopa sylissään nauttimaan maaseudun anneista. Nauttimaan? Homer on tylsä - taukoamattoman työnteon eli siis kilpailuyhteiskunnan tylsistyttämä vai muuten kaheli? Kaheli joka tapauksessa - eikä enää osaa nauttia luonnosta tai yleensä mistään. Tuoli osoittaa suoraan pihan perälle vajaröittelöön ja haiseviin roskatynnyreihin, eikä Homer vaivaudu kääntämään tuolia kohti vuorimaisemaa, sillä hän ei ole koskaan oppinut kiinnostumaan sellaisesta.

Päivästä päivään hän seuraa kaktuksen juurella lymyävää liskoa; häntä ei kiinnosta lisko luontokappaleena vaan kilpailu: jaksako lisko niileskellä niin kauan että tavoittaisi kärpäsän suuhunsa vai tekeekö se äkkinäisen liikkeen ja kärpäsän lentää tiehensä?

Homerilla ei ole itsetuntoa; hän kantaa Fayelle kukkia ja suklaarasioita, ruokkii ja vaatettaa tytön ja tämän poikaystävän, Earlin. Earl käyttää vanhan ajan sankareiden, Villin Lännen urhojen ja cowboyden asua saappaineen ja stetseineen. Tuon asun miehekkyyden vei 40-luvulla huippuunsa John Wayne neljäkymmenen litran tylpäkärkisellä lännenhatullaan, ja myöhemmin 60-luvulla se osoittautui mitä mainioimmaksi tunnusmerkiksi New Yorkin homoseksualisteille tunnistaa toisensa. Käyneekö armeijan asepuvulle samoin 2000-luvulla, luoja sen tietää. Earl on typerä, mutta miehekäs ja komea, ja mikäpä helpommin saisi pikkutytön kyynelehtimään niin ylä- kuin alapäästä.

Fayen isä, Harry, on suuri taiteilija,

ainakin omasta mielestään, ei vain ole koskaan menestynyt. Hän on pelle ja osaa kymmeniä erilaisia nauruja ja itkuja, ja toki löytää niistä aina sopivan joka tunteenpurkaukseen - käytyään ensin ne kaikki läpi kokeeksi.

Kuriositeetin vuoksi mainittakoon kääpiö Abe Kusich, joka tempoilee ja syyttää haukumasanvoja joka pikku vihjauksesta. Abe ei kuitenkaan koskaan suutu kunnolla, saati sitten että lyöä mujauttaisi, edes silloin kun olisi aihetta - hän ei osaa.

Kuriositeetista puheen ollen, West on sanonut, että hän on kärjistänyt kirjansa maailman hullujen ja omituisten maailmaksi, koska poliittisesti tietoiset henkilöt eivät sovi kirjan todellisuuteen. Voidaan tietysti kysyä, sopivatko poliitikot yleensä kukaan mihinkään todellisuuteen, muuhun kuin leppoisaan lehmäitaukseen. Amen.

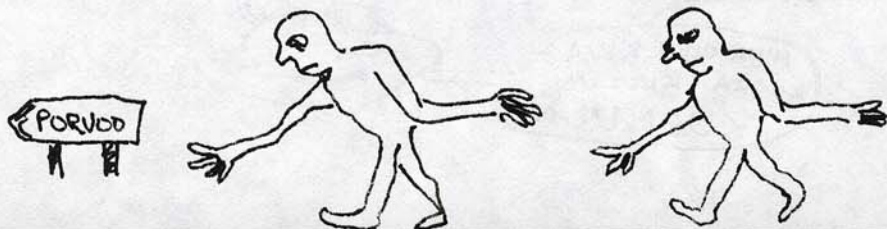
Kirja alkaa Tod Hackettista ja päättyy häneen, mutta hän on kirjan henkilö yhtä vähän (paljon) kuin sen kirjoittaja tai lukija. Hän on köyhä taiteilija, joka lopulta onnistuu löytämään oikean tunnelman maalaukseensa 'Los Angelesin palo' koettuaan paniikkisen massan voiman tilaisuudessa, jossa kuuluisan filmitähden piti avata uusi teatteri: "Liike voimistui ryntäykseksi. Hän kulki sen mukana kunnes hän pauskautui vasten rautakaidetta joka erotti teatterin ajotien kadusta. Törmäys pakahdutti hänen hengityksensä, mutta hänen onnistui takertua kaiteeseen. Joku nainen tarttui häntä vyötäisistä ja..."

Kiihtyessään ihmismassa on kuin kikkeli, jolle heilautetaan Jallua, mutta sen syöksestä kadulle ruiskuavaan verivatkuiliin verrattuna ovat spermatahurat näin kovin pientä.

"...ja yritti jäädä roikkumaan siihen.

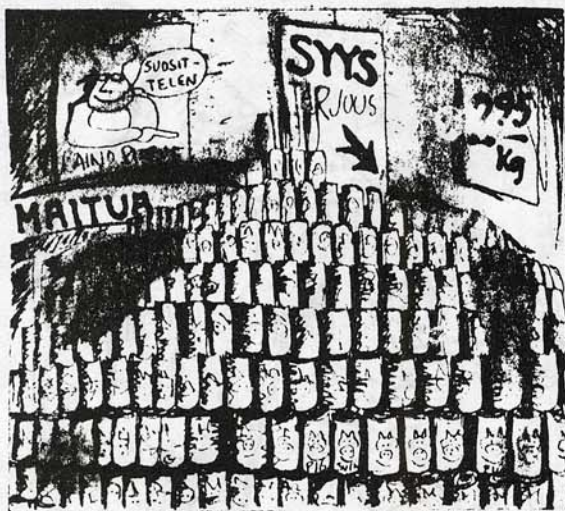
Nainen nyyhkytti rytmikkäästi. Tod tunsu sormiensa heltiävän kaiteesta ja hän potkaisi taaksepäin niin lujaa kuin jaksoi. Naisen ote irtosi."

THE END.

Tämä kuva maksoi
meille omaisuuden

VIIMEINEN KUNINKAARSTA

Tässä se on: viimeinen kuva kuninkaasta. "The King" Presley sianlihapurkissa monien kaltaistensa joukossa. Kuva maksoi meille omaisuuden: sen otti hengenvaaraa uhmaten eräs Elviksen sukulaisnainen rintaliiveihin piilotetulla kameralla Kempeleen supermarkettissa. Me emme kitsastele rahasta, kun teidän etunne on kyseessä, hyvät lukijat!

(keuter/SDP) Yndysvalloista saamamme tiedon mukaan edesmenneen rock-laulaja Elvis Aaron Presleyn manageri Tom (Colonel) Parker on myöntänyt myyneensä Elviksen ruumiin eräälle lihasäilyketentaalle heti hautajaisten jälkeen.

Perusteluna Parker sanoo mm. seuraavaa: "No, sianlihan kysyntä oli siihen aikaan todella suurta ja tarjonta vähäistä. Ajattelin, mitä kuningas olisi tehnyt tässä tilanteessa, ja tuntien hänen hellän luonteensa ja huolen maailman nälkäänäkevien tulevaisuudesta päätin tehdä minkä parhaaksi näin. Olen varma, että kuningas olisi tehnyt nivan samoin minun asemassani ja että hän tuntee suurta tyytyväisyyttä asian johdosta taivaassa Hyvän Jumalan oikealla puolella."

Elvis-purkit tunnistaa sian kuvasta sekä lievästä hiusraevan mausta sisällösssä. Myöskin hiuksia, korvia ja kitaran kieliä voi löytää purkeista, mutta ne eivät tuota terveydelle mainittavia haittoja, sanoo osastopäällikkö V. Paloheimo lääkinthallituksesta.

On myös kuulunut huhuja uudesta tautiepidemiasta, jonka oireet ovat lantion outo nykiminen, nännin muuttuminen matalaksi ja nikottelevaksi, sekä hiusten rasvoittuminen. Osastopäällikkö Paloheimon mukaan tämä kuitenkin on pelkkää huhupuhetta ilman minkevinä tieteellistä pohjaa. On järjös.pääll. Paloheimo, ettei yleinen järjestyksen pääne järkkymään.

Kari Peitsamon syvin olemus

SELONTEKO AKATEMIALLE+FRAGMENTTEJA

kirjoittanut joona hannu mikael pihlaja

on todella hyvä että tässä maailmassa on vielä jotain mikä ei sano saatana tai vittu pelkästä räähäsuidestaan tai pseudo-punk-ideologiasta kari peitsamo on kuin meren lahja meille inhimillisen fantasian ja fantastisen inhimillisyyden luomistöillään hänet tietenkin tunnetaan parhaiten kauppaopiston naisten 'juicemaisesta' laulustaan ikävä kyllä tuo juice leskisen vaikutus ei ole paikkaansapitävää se johtuu vain molempien samoista juurista eli tampereesta tai sen lähiympäristöstä (peitsamo on nokialainen)...JOKA EI SEKOILE EI SHEIKKAA EIKÄ OLE KUULLUTKAAN ANKKULISTA KAUPPAOPISTON NAISET NE TODELLA KAANTAA MUN PAAN...RIVIT TULI TAYTEEN MUTTA RIIMIT EI KAUPPAOPISTON NAIST NE TODELLA...peitsamon ensimmäinen lp-levy "jatsin syvin olemus" on vain pieni häivä tai ennakkoaavistus taiteilijan tulevasta hengentyöstä se on osa kari peitsamon murrosiän lopun haikeutta ja teiniromantiikan muistelua ehkei kuitenkaan kovin nostalgisella sävyllä vaan peitsamolalle tyypillisellä itseironialla ja ihmistuntemuksella höystettynä...TYTTÖNI NIMI ON JAANA S. HAN ON LAIHA KUIN NUORISO KEIHÄS MUTTA OIKESTA KOHDISTA SILTI VAAN...HAN RAKASTAA MUA VAAN JA JOKAISTA OHIKULKIJAA JOKA HÄLLE SILMÄÄ VILKUTTAA...koko albumi on mukavankuuloinen peitsamo on siinä vapautunut sanoisinko jopa vapautuneempi kuin nykyään sillä nykyään hän on paljon ristiriitaisempi ja ambivalentimpi optimisminsa suhteen...MUSTA KOLMIO LIIKKUU VEEEN PINNALL-

LA SYVYYDESTÄ NOUSEE ILMAKUPLA KALLIOLUOLASTA KUULUU OUTOA LAULUA MIKA SE ON...RETKELTÄÄN MIES EI PALANNUT MILLOINKAAN MIKA HANET VEI NO SEHÄN OLI TIETENKIN COUNTRY-HAI...ja mikä on sitten tuo ankkuri jota peitsamo on aina käyttänyt nimensä perässä yksinkin esiintyessään se ei ole hänen yhtyeensä ei hänen kitaransa ei hänen yliminänsä vaan se on ankkuri joka vei hänet uniretkellä taivaaseen potkurina toimien...ANKKA MINUT VEI EI EI EI EI ANKKA MINUT VEI EI EI EI EI...jatsin syvin olemus jäs ensimmäisellä albumilla avoimeksi sillä peitsamo toteaa...MUTTA JATSIN SYVIN

OLEMUS ON TUNTEMATON...niin kuin on peitsamo-kin ja siksi hänestä on vaikea kirjoittaa sellaiselle joka ei ole sisäistänyt hänen nero-kasta maailmaansa joka on kuin kolmivuotiaan pojan retki isän salaiseen miestenlehtilaatikoon...HAN OLI MIES NAISTEN MIELEEN MIELEEN MIESTENKIN... MUTTA TUHATKAUNO EI PALAA TAKAISIN HÄN VAELESI OMAA TIETÄÄN ...kuin erillään albumin muusta materiaalista kuin pala peitsamon "myöhäiskauden" näennäisfantasiasta on kappale "kuolleiden kaupunki" siinä peitsamo mielestäni selvästi osoittaa ettei kuolemanjälkeisellä elämällä ole se olemassa tai ei ole mitään merkitystä senhetkelle elämäntilanteelle kaikki vaahtoaminen taivasten valtakunnasta saarnoineen ja ehtoolisineen on turhaa ja vahingollista ihmisen elämänhalulle...JOSSAIN ON MAA JOSSA IHMISET KULKEE TAKAPERIN JOSSAIN ON MAA JOSSA IHMISET LAULAA JOSSA ON VAIN TYHJÄÄ...TÄMÄ ON KUOLLEIDEN KAUPUNKI EI TÄNNE OLE ASIAA...pian ensimmäisen levyn jälkeen peitsamo julkaisi toisen lp:nsä "vedestä nousee kasvi" se on jo niin kypsää tuotetta että siihen tuskin mitään voisi lisätä tai mitään valittamista voisi olla paitsi että kaksi ensimmäistä kappaletta ovat varmasti ylijäämänauhaa edelliseltä levyltä niillä kari peitsamoa avustaa pieni rock-yhtye (onkohan se sittenkin ankkuli)...KUN SIBELIUS OLI KOLMENIKÄINEN HÄN SAI LAHJAN ISÄLTÄÄN SE OLI NÄKYMÄTÖN MUSIIKKIPALLO JOKA POMPI ITSESTÄÄN OU JEE JEE JEE OU JEE JEE... muuten levy on kypsää peitsamoa "lohduttomimmillaan" tästedes on turha enää jaotella lp-levyjä erilleen vaan löytää peitsamon pakkomielteisimmät hokemat voin kuitenkin mainita että seuraavaksi ilmestyi "kari kolmas" sitten "kari peitsamo ja ankkuli" (tupla) kunnes

vihdoin"pölypilleri"...SIINA MISSA PUERTO LOIPUU ALKAA METSA SADE VIHMOO KASVOJAMME NILK-KOJAMME NOKKOSET...ensinnäkin on kari pienenä ja karilla kotipaikka nokia joka monissa lauluissa on joko aiheena tai vilahtaa muutamana sanana muun keskeltä...SANGHAISTA SIUROON TÄTÄ BIISIA LAULETAAN JOS EI SIURON TYTTÖ KEEPPAA ET LÖYDÄ SITA SANGHAISTAKAAN...kotipaikka on peitsamolle paikka missä sai olla luonnon helmassa mutta missä oli myös rautatieasema ja baari nämä ovat karin ainoat tai ainakin pakkomielteisimmät muistot Nokian Siurasta...OO MIKA SATEINEN SUNNUNTAI-ILTAPAIVÄ SUOMESSA SUNNUNTAINA AJAN TAMPEREEN LIIKENTEESSÄ VIEN MEITÄ SYÖMAAN RUOKAA ISANTA TARJOAA...JOKU TYTTÖ PYSÄYTÄÄ MUT: PEITSAMO MOI KAKSI JÄTKÄÄ PYYTÄÄ VALKEAKOSKELLE RYYPPEBILEISIIN... kotipaikastaan kertoessaan peitsamo ei koskaan mainitse taustaansa perhettä hän on vain irrallinen pomppiva pallo joka kiertää maailmaa Nokian piirissä lapsuudenmuistot tulevat erikoisina havaintoina "ikään kuin suurta maailmaa ihmetellen"...EN AJATELLUT MITÄÄN ERIKOISTA MA SAATOIN ELÄÄ VAPAANA IDEOISTA VÄSYNEENPÄNÄ KUIN EILINEN...kunnes kari peitsamo joutui johonkin oppilaitokseen jossa tehdään insinöörejä tai joitain muita eläimiä hän on tai tuntuu olevan kovastikin katkera

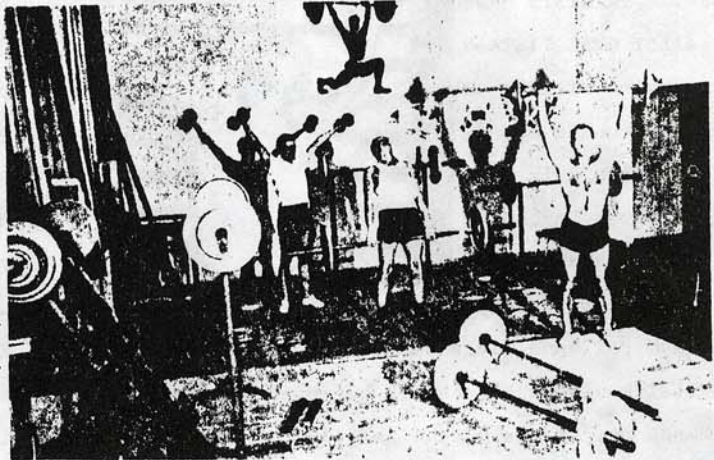

"opiskelupakostaan" ...MÄ SYNNYIN KOTIIN KORKEALUOKKAI-SEEN MUT VIHITTIIN SUPERTAUTEYDEN ANTTEESEEN...KOULUSSA OPIN ONNENNUMERO ON KYMMENEN SILLÄ VOITTAA ISAN JA AIDIN RAKKAUDEN...mutta opiskeluelämän ar-

mottomat nautinnot on peitsamonkin myönnettäviä niiden ankeista seurauksista huolimatta...MEI EI PANNA TUHKAA TEIDÄN KUSIALTAASEEN AIKÄÄ TEKÄÄN KUSKO MEIDÄN TUHKAKUPPETHIN...traumaatista on opiskelu peitsamolle selvästikin ot-

luthin haluaa elää luovan ihmisen vapautta ajasta riippumattonta elämää mutta kuitenkin hän haluaa tulla "joksikin" päästä kiinni työhön siinäpä se suuri ambivalenssi mikä peitsamolla aina tulee ilmi...KUN KIINAN MUURIA RAKENNETTIIN AURINKO PAISTOI SUORAAN TYÖMIESTEN HIKISIIN SELKIIN JA PÄIHIN JA KEISARIN PALATSIIN...SÄ SANOIT ET TANNE JÄÄ ON MOLARILLE TARKEE OMA PAA...ja koska koulussakin on henkilöitä samoin kuin kotona ja Nokian asemalla niin ihmiset varsinkin peitsamon läheiset ihmiset muodostavat aivan oman kategorian peitsamon lauluissa ("runoissa") lapsena koettu elinympäristö jatkuvasti vaihtuvine ja "isoine" ihmisineen hämmentää peitsamon mieltä vieläkin...TUHATKAUNO VAELESI AINA OMAA TIETÄÄN IHMETTELE MIHIN TIE MUT VIEKAAN...KUN WILDA MENE NUKKUMAAN HÄNELLÄ EI OLE MUUTA KUIN RADIO PAALLA HAN ON UUSI RUOTSIN MAISTERI...tietenkin lauluissa esiintyvät ihmiset ovat karin nuoruudenmuistoista elleivät ne peräti ole peitsamon omaa hahmoa lukuisiin valelusuihin puettuna...ROSKATYNNYRI ON TOPI-KATIN TALO YKS ÄIJÄ ASUU ROSKATYNNYRISSÄ...HÄNKAAN EI ENAA OSAA MEITA VIIHDYTTÄÄ HAL KIRJOITAUTUI OPISTOON JOSSA TEHDAAN INSINÖÖREJA...kaikessa näennäisessä kyynisyydessään peitsamo kuitenkin nauraa inhimillistä lämmintä nauruaan joka saa hänet yhä hurjimpiin suorituksiin eikä näin ollen voi olla katkera tai välinpitämättömän tuntemistaan tapauksista...HAN KAUPUNGILLA KAVELEE LUUMUNEN LUUMUNEN MUSTINE SATEENVARJOINEEN HAN PANKKIIN KOHTA SUUNNISTAA LUUMUNEN JA MAAILMAN ITSELLEEN MYY SEN FHJAKS KUNNOSTAA JA RIIDAT HAJOTTAA JUOKSUPOJALLE SEN LAHJOITTA...sitten siirrymme eläimiin jotka ovat kuin ovatkin (tuln yhtäkkiä tähän johtopäätökseen) peitsamon todellisia valepukuja hän taistelee eläimen luonnollisella brutaalisuudella ihmisen hävitystä ja välinpitämättömyyttä vastaan...MEKAANINEN SUSI JUOKSEE KOHTI NYT SE EPAKUNTOON MENNYT ON JO METSASTAJÄN KURKKUUN TARRAUTUU...tosin aina ei peitsamo itse ole eläimenä vaan tarkkailee

miten eläimet loppujen lopuksi (etenkin kotieläimet) ovat ihmisen hallitsijoita...TAAS KOIRAT NUO NÄÄN KAVELYLLÄ HE IHMISSIAAN UIKOILUTTAVAT JA IHMISET VAIN LUUSKII TOISIAAL PUOLJUURELLE JUOKSEVAT VUORON PERÄAN PISSAAMAAN... ja sittenhän eräässä laulussa peitsamo paljastaakin että miksi hänen pitääkin olla eläin (eläinten puolella) koska ihmiset kuitenkin aina saavat yliotteen eivätkä välitä luonnon normaalista kiertokulusta...MA LEMIAN METSÄÄ

LAULAMAAN TÄYTÄ KEHKOJA MIKSI OLEN LIITUMIES ENKÄ IHMINEN...OLEN ROTTA VAAL MOIKATAAN KUTAVATAAN ROTTA VAAN OIKS SULLA LAINATA RAHAA EII!...peitsamon eläimet yleensä ovat villieläimiä (kerran olin koira) ja tuntee tällaisen personifikaation kautta ilmeisen suurta vapautta ja itsevarmuutta...OLEN LOKKI VIEN SUT UUTEEN SATAMAAN OLEN LOKKI SEURAA MUA VAAN OLEN LOKKI VARTIJA TAAN SATAMAN...eläimetkin liikkuvat luonnossa monasti ilman reviiriään samoin peitsamo liikkuu maailmassa ilman reviiriä ja on ikuinen uuden etsijä hän on kuin nähnyt kaikki maailman kulttuurit mainaisia myöten...OO MIKÄ PILVETON YÖ VAIL LAIHEET KYLKIÄ LYÖ LAIVAN VALTAVAN MERELLA KARBIAAN OO KUINKA ON TAYSIKUU...ME KUULEMME HUUDOT HAAKSIRIKKOISTEN ME KUULEMME KAPTEENIN KUORSUKSEN...peitsamo on yksinäinen ratsastaja taivaanrannalla tai ainakin haluaa olla hän pelkkä siluetti kuuta vasten hän ei ole mikään kultakimpake nuorisolehden edustuspaikalla...KOTINI ON RANCHILLA MÄ VAELEEN YKSIN YKSIN LAAKSOSSA LUEN PYHÄÄ KIRJAA KATSELEN... tuskin peitsamo on käynyt turkoa pitemmillä

liinkuin eräissä laulussa sanookin ("mä läh-
din länteen onneani koettaan") mutta maailman-
matkaajana hän haluaa kertoa suuresta tarpees-
taan tietää paljon eri asioista kulttuureista
ja tehdä se yksin ilman akateemista johdatus-
ta
hän on kolmivuotias joka ot-
taa kaiken ympäriltä itseensä ja näkee her-
neessä maailman ("tuolla on meidän maa tossa
me seisotaan")...MÄ NIELAISIN TUON KAPSELIN
JA LENSIN KUUHUN SUN KANSSAS KAUAAN LEIJAILI
AIKAAN MUUHUN EN TIENNYT LEHMILLAKIN SARVET
OLLA VOIS PÖLYPILLERI!...ja sitten jälleen pa-
luu karin nuoruuteen jolloin olivat ihannelai-
set ja muut naiset (Miti!) koulussa oli ruot-
sin maisteri peitsamo vain rintoja tsigaili
ja hamusi lisää karamellia...peitsamon ihanne-
nainen on aina saavuttamattomissa se on kupla
joka puhkeaa kun siihen koskettaa ja hän itse-
kin varmaan tietää miten normaalia ja tavallis-
ta tuollaisten fantasioiden elätteleminen
nuorilla miehillä on...TUNNE ITSENI LIKAISEK-
SI KENTUKSI KUN SEISON EDESSÄSI OLET KAUNEIN
...JA MIKSI KAUNEIMMANKIN TÄYTYY KOHTUA...

mutta sitten on toiselta nais-
ryhmä joka on rationaalisempi vaihtoehto nuo-
relle miehelle naiset jotka ovat itsenäisiä
todellisia ajattelevia tuoksuvia pukeutuvia
vähemmän seksuaalisia kuin ihannaiset...
heidän kanssaan peitsamolla ei ainakaan levy-
tä kuultuna ole mitään mahdollisuuksia sillä
sillä omaperäisesti luovana henkilönä ei mo-
nillakaan ole kykyä päästä sisään peitsamon
syvimpään fantasiamaailmaan ja siksi naiset
ovat kaukana nuo todelliset naiset joiden
kanssa aina epäonnistutaan näin nuorena...

VAIN PELKKÄ TOIVEAJATTELUA VAIN
PELKKÄ HAIHATTELUA VAIN TYHJASTA PALJON ME-
LUA SIIS SANOTAAN HYVÄSTI VAIN...SA LUULET OLE-
VASI HAUSKA KUN PÄÄSSÄSI ON PETSU MUT BEIBI
TUNNE SUA LIIKAA EN SITÄ VASTAUSTA SAA...ON
MULLA RUPPI SULLA PETSU ON MULLA HAMMAS SULLA
REKSI...HALUAN SAADA IKIOMAN TYTTÖYSTÄVÄN YLI-
OPPILASTYTTÖYSTÄVÄN VIEHÄTTÄVÄN KUN SOITAN HA-
LLELLE HÄNEN ÄITINSÄ SAROO HÄN ON MENNYT JUURI
NUKKUMAAN...

MERKKIPÄIVÄ

31.11 Suomen TÄLVISSOTA 40 vuotta

Onnea voittajille!

...ja ihannenaisestä toisesta: Miti
joka on peitsamolle SUURI ÄITI oidipaailisen
frustraation ihmeellinen maginen ilmentys isä
on aina sellainen joka pakottaa koulun ja suu-
riin saavutuksiin mutta Miti auttaa äidin syli
on lämmin peitsamolle Miti merkitsee...PÄIÄT
MIEHET MUA VAINOO RUUMIINI TANTOO NE SEURAS
MUA METSÄN YÖTÄIVAS ON REIKIÄ TÄYMIÄ KUN KUM-
MO JO NAAMARIN IRROTTAA...AITIAAN VAIK ET IEN
VAIKKA TIETÄÄ TAMAN KUOLLEEN...ISÄ KUULEE PÖL-
LON KUTSUHUUDON JA SEURAA SITÄ TAAKSE METSÄ-
MAAN...

...karin Miti voisi olla se
entinen ihannainen -miss universum- mutta
se on turvallisempi hoivaava ja kuitenkin sek-
suaalisia impulsseja vastaanottava kuin oidi-
puksella konsanaan...LAPSI HARMAAHAPSI ISTUU
KULTAISILLA POTILLA LAUSEN HARMAAHAPSEN POTTA
KOHTA TÄYSI ON SUURI ÄITI SAAPUU PYHKIMÄN...
KAUNIS ÄITI KUULETKO KUN POIKAS ITSEE KÄULIS
ÄITI OPA SYLIIN ALÄ LASKE POIS PARHEEN EI OL-
LA VOIS...sillä "joulma kylmä" isä odottaa oven
takana valmiina ajamaan töihin tai koulun...
LASTENBARDI SOITTAA HARRASTUSTILOISSA TIEHÄ-
MÄTTÖMÄNÄ SIDOTTUNA MARAA JOHTAJA AKVAARIOSIA
HAUKKUU KISSA APUA...SUURI VALKEA KÄPYLÄ VAL-
KEA HÄNTÄ LUPASI SUOJELLA MUTTA UNOHTI KEHÄN
POJAKPOJASTA...

...luonnossa peit-
samo viihtyy hän osittain pakenee sinne osit-
tain hän tietää siellä syntyneensä lehtolapsen-
na ei-kenenkään-poikana luonnossa on eläimiä
ja paljon nähtävää nuuskittavaa lapsetkin tyk-
kävät olla luonnossa vaikka paarma purre ol-
pähän...MIELENI ONKUIN MENI TUMMIIN KAKKAUTEKI
YÖSSÄ VELLOEN...luonto on myös peitsamon oma
itse itsensä ego rauhallisin paikka lojua ja
miettiä: oma pää! ...VAIKKA YÖ ON TUMMAAN PEL-
KÄÄT PIMEYDEN HYMYN JO NÄÄT SE KUTSUU UUTEEN
ELÄMÄÄN...jo peitsamon elämätarinat liittyvät
hänen yhdistymiseensä luontoon hän on osa luon-
toa mutta hän ei ajattele sitä panteistisesti
ainakaan minä en ole löytänyt peitsamon teks-
teistä mitään jumalalliseen viittaavaa noin
uskonnollisessa mielessä vaikka hän puhuikin
pyhästä kirjasta ja kosmisesta hengestä mutta
ne ovat ihmisen sisällä tapahtuvia luomistytön

viilivaiheita tai peräti tunteita luovuudesta
 ...JA SILLOIN KUULET TUON LAULUN JA SATEESSA
 HAALISTUNEEN JA VANHENTUNEEN MUT SILTI LAULAT
 SEN AINA SÄ LAULAT SEN UUELLEEN JA UUELLEEN
 JA UUELLEEN...TUULI VISKOI VENEEMME RANTAAN
 NYT YKSIN SEN KÄRELLÄ KATSELEN...koko peitsa-
 mon luonnonlyriikan huipentumana pidän toisel-
 ta albumilta sen nimikappaletta "vedestä nou-
 see kasvi" se kertoo karin lapsuudesta kodista
 Nokiasta luonnosta fantasioista aina uuden ha-
 kemisesta ennakkoluulottomuudesta ja hienoi-
 sesta epävarmuudesta (silti!)...ODOTAN SINUA
 LUOKA VANHAN TAKKEN AAMUUN ASTI VEDESTÄ NOUSEE
 KASVI MIKAAN EI KESTÄ VANHA VALTA MURTUU PAIT-
 SI YKSI VEDESTÄ NOUSEE KASVI...

...kunnes tullaan siihen osaan peitsamon ly-
 riikasta joka on monen kuulijan ottanut val-
 toihinsa ja saanut miettimään sanojen sisintä
 merkitystä johtolankaa...se on peitsamon esi-
 nemaailman läpinäkyvyys rikkoontuvuus hauraus
 lasilelut lasimaailma...HOPEAKAAPISSA ON VAIN
 YKSI ESINE JOKA HALUAA KRISTALLINEN PIELLOIS-
 ELEMENTTI VIIRILASI POYDALLA ON TAYNNA ILOTY-
 TÖN MUSTETTA...OI ÄITI TIETAISITPÄ NYT KUINKA
 ELEMEN OLEN DEKADENTTI RUNOILIJA PUUTERIKAS-
 VOINEN SULKAKYNÄLLÄNI LAULUN KIRJOITAI...jopa
 ainoat ihmisystävänsä peitsamo haluaa löytää
 lasimaailmasta joka ehkä tarkoittaa ihmisten
 varmuutta asioistaan tiettyä itseluottamusta
 ajatus on kirkastunut lasiksi sen läpi näkee
 mutta voi! se särkyä myös kuin kupla veden pin-
 nalla...MÄ SYÜKSYIN TALOON LASISEEN MUT OVELLE
 JAIN PAIKALLEEN KUN KESKUSTASSA HUONEEN SEN
 NAIN ISTUMASSA IHMISEN HÄN KATSOI LAPSI PIENTEN
 LASIEN...MÄ JUOKSIN SUOJAAN KASVIHUONEESEEN...
 ja kaiken takana on kuin onkin trauma lapsuu-
 desta isä ei antanut samaa lahjaa kuin muut
 mutta siitpä kari sai innostuksen perkiä jo-
 honkin mihin muut ei pääse: nerokkuuden ylim-
 piin sfääreihin...KUN TAYTIN KYMMENEN VUOTTA
 MUUT POJAT LAHJAKS SAIVAT LENNOKIN VAIN MALLE
 KOOTTAVA LASINEN MUURAHAIKES...LÖIN PESÄN
 PIRSTALEIKSI ITKIN AIDILLE KOIN KERTOMAAN...
 OON NÄHNYT TOISENLAISEN MAAILMAN POYDALLANI
 KASVAVAN SE KAUNIIMPI ON TÄTÄ MAAILMAA KEN

MEISTA KERRANSINLE KAYDA SAA...VARJOJ KALEKAL-
 LA HALLYY NE MUISTOJA TUO JA SEIKAILLA LAAL
 LEIKIT LASTEN LASTEN OMA ELOKUVATEATTERI MUT
 NYT SORMENI VAANTYY KAMALAA KOUKKUUN JALLI IR-
 VISTYKSEN HIRVEIMMAN SEINALLAIN KANHA SAAN OMA
 ELOKUVATEATTERI...ehkä jollekin jhm sekava kii-
 sitys kari peitsamon oudosta maailmasta joka
 on sekoitus arkirealismia ja fantasiaa ja sik-
 sipä minä kutsuisin sitä NORMAALIKSI FANTASI-
 AKSI erotuksena itseriittoiselle turhalle kei-
 mailevalle fantasialle joka kukkii monen teko-
 surrealistin tekeleissä... ..NE

KÄVELEE HILJAA NE LASKEE MUT HAUTAAN AAMUUNIL-
 KO PAISTAA KUUMANA KOSTEAAK SANAAN ALA HERATA
 MUA TANAAN ON SUNNUNTAI KAIKKI ON LOPUSSA TAAK
 ...KIRJOITAN MODERNIA RUNOUTTA EN KÄYTÄ ENES
 VALIMERKKEJÄ RIVITKIN OVAT IHAN SEKAISIN TYT-
 TÖNI ISTUU KAMPAAJALLA KIRJOITAN MODERNIA RU-
 NOUTTA PIIP PIIP PUUP PAAP POOP PROOH TÖÖT
 KLING KLANG PROOT...usein peitsamon "fantasia"
 lähtee banaaleista arkipäivän asioista ja var-
 sinkin niistä ikävimmistä: opiskeleja elämä
 kotielämä on peitsamolle kaunis tyttö on fan-
 tasiana mummo on fantasiaa rikos on fantasiaa
 peitsamo on fantasiaa musiikki on fantasiaa
 mutta jalat on pidettävä maan päällä...VIIME
 YONA UNTA NAIN KAIKKI OLI VÄÄRINPAIN PUURO
 KIEHUI SISAÄNPAIN PÄÄNOMUSTE PULLOON JÄI KAM-
 MAT HARAVAT KAMPOJA EMIN KIRJASTA VAAK KUIN-
 KA MAAN OIKEIN SAAN...PARATIISISSA TYTTO KII-
 KINKUKKOA KAVELYTTÄÄ PARATIISISSA TANÄN BI-
 LEET ON TULE MUKAAN SEKOILEMAAN...

...TUULIMYLLYYN RITARI PEITSENSÄ SUUN-
 TAA MYLLYYN ALLA AURINKOJEN TUULIMYLLYYN RITA-
 RI UNESSANI HYÖKKÄÄ MYLLYYN SIIVET PILVIA LYÖ
 VEDEN ÄÄREEN LIITYN LAMPAIDEN SEURAAN ÄÄREEN
 JOSSA KIRPUT JO UI VEDEN ÄÄREEN LAHJOITAN MUL-
 TAMARKAN ÄÄREEN KEVÄÄN LÄHTESEEN...ihailulla
 ja kunnioituksella joona mikael pihlaja ou-
 lussa elokussa 1979.

EGOISTIN KÄSIKIRJA

REIJO RINNEKANGAS : TUHKASYDÄN (WSOY)

Keskinäinen kehuminen on hauskaa ja harmitonta puuhaa, mutta ei kirjaa pitäisi tehdä vain se pohjana.

Egoismi ja omahyväisyys eivät nekään ole mitään kirjanrakennusmateriaalia.

Luin Rinnekankaan haastattelun Suomen kuvalehdestä ja ajattelin, että nyt se on löytänyt oman tyyliinsä ("Lähtö", Rinnekankaan esikoisnovellikokoelma oli OK, muttei mikään mestariteos.) ja kun se vielä lupasi palkastaa satiirin avulla, mikä pitää lahoja kullisseja pystyssä, niin odotin tätä kirjaa mielenkiinnostuneena.

Petyin, sillä tämä on huono kirja.

Satiiri, sikäli kun sitä esiintyy, on tekoboheemia näennäissatiiria. Piikan kärki ei loppujen lopuksi osu mihinkään.

Entäs ihmiset? Erno Mäki on tähti-toimittaja, Sakari Haikka mestarimaalari, Jake Pintala supervalokuvaaja. Kolme kiiltokuvaa; ei tietenkään mitään vanhanajan enkeli-kiiltokuvia vaan nykyaikaan sopivia bohemimikiiltokuvia: ryyppäviä, itsesäälässä rypeviä, vittumaisia. Ja epäuskottavia, aivan liian epäuskottavia.

Tässä yhtenä perjantaina kun minä ja Karmio oltiin rahapulassa me keksittiin ruveta kirjoittamaan pientä novellia Kolmio-kirja OY:lle. Ajateltiin jotakin "Elämään" tai "Reginaan". Kirjoitettiin muutama runti ja saatiin aikaan juttu nimeltä "Onni kohtaa venepakolaisen". Se oli tarina kuvankauniista venepakolaistytöstä, joka tulee Suomeen ja saa paikan Yleisradion TV_- lupatarkastajana.

Monien mutkien kautta se lopulta pääsee tilanteeseen, jossa sanoo: "Minä niin paljo raksta Suomi-poikka, minä heti mennä naimisi sinun

kanssa." Mies vastaa: "Oikeastaan minä en olekaan tavallinen peruskoulun ala-asteen opettaja; itseasiassa olen rikkaan pehtoorin poika, koulutukseltani agronomi."

Me ei kähetetty sitä juttua, se tuntui niin tökeröltä. Sitten me luettiin tämä kirja eikä se juttu enää ollutkaan niin kankea. Pantiin se postiin eilen, se tulee kai ulos joskus kuukauden päästä.

Puolustavat asianhaarat: joissakin kohdissa juttu kulkee ihan mukavasti, sitten se taas töksähtää johonkin typerään kohtaan.

(Hauskin esimerkki tyyllivirheestä on se, kun mies on uudenvuodenbileiden jälkeen sammunut lumihankeen. Sitten se herää ja aikoo tehdä enkelinkuvia hankeen. Rinnekangas kirjoittaa: "Siinä minä sitten kirmailin kuin nuori ori kevätniityillä.", tai jotakin siihen suuntaan.) Rinnekankaassa varmaan on ainesta vaikka kuinka hyväksi kirjailijaksi, kunhan se vaan joskus pudottaisi itsensä nollassolle ja miettiisi, kuka oikein on ja mitä oikein haluaa sanoa. Lykkyä tykö vaan.

Siihen asti: Ostakaa Divarista muutama Tohtori Frank tai kultasarja. Ne ajavat saman asian kuin tämä kirja, tulevat halvemmiksi ja niissä on kauniimmat kannet.

Rinne Kangas

EPPU WAGNER ja PELLE BAUDELAIRE

- KOMMENTTI ERÄÄSTÄ KOHTAAMISESTA

Runoilijan ja säveltäjän kohtaaminen, vaikkapa vain teostensa kautta, on tapahtuma, joka syväluotaa eri taidemuotojen taustalla kukkivaa yhteneväisyyden tunnetta. Voimme vain tässä viitata Wilhelm Schlegelin sanoihin, joiden mukaan esim. "arkkitehtuuri on jähmettynyttä musiikkia" ymmärtääksemme, miksi runous voi olla musiikkia ja päinvastoin; ja vielä lisäksi ymmärtää sitä, joka ei ele jähmettynyttä: elämää.

Jos arkkitehtuuri on materiaalisen maailman taiteellinen muistomerkki sen lisäksi, että se on puhdasta käytäntöä, niin runous ja musiikki ovat henkisen maailman ilmentämistä - tässä ei liene ristiriitaa. Eri taidemuotojen keskinäinen dialektiikka voi opettaa paljon ja vielä tämän kirjoituksen puolustukseksi voi sanoa sen, että meillä on yhä paljon opittavaa 1800-luvun suurilta mestareilta, jotka perinteisten muotojen puitteissa loivat ylittämättömiä teoksia. Ei lie esim. syytä lähteä kilpailemaan Gustave Flaubertin kanssa perinteisen romaanin kirjoittamisessa ainakaan muoto- ja tyvliikysmyksissä: on keksittävä aikakaudelle sopiva kirjoitustapa jonkun Andre Belyin tai Tristan Tzaran tapaan pari summittaista esimerkkiä mainitakseni.

Mutta pysytelkäämme 1800-luvulla. Wagnerin

Tannhäuserin alkusoitto kuultiin Pariisissa ensi kerran 25. marraskuuta v. 1850. Runoilija Gerard de Nerval riensi heti ilmoittamaan lehtiartikkelissaan säveltäjästä:

"...runollinen sielu, älykäs, kultivoitunut, elävä henki, hieno, ilmava." Nervalin artikkeli oli, kuten näkyy, täynnä superlatiiveja. Theophile Gautier, runoilija hänkin, kirjoitti: "Tannhäuserin alkusoitto on kappale täynnänsä tiedettä, alkuperäisten

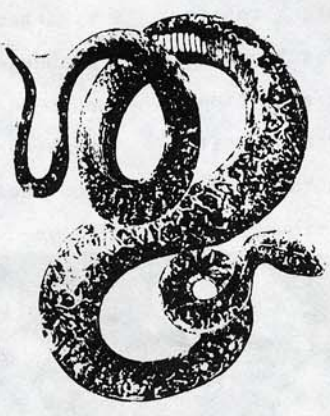
instrumenttien vaikutusta." Runoilija Charles Baudelaire pysyi toistaiseksi hiljaa, vaikka olikin täynnä kunnioitusta Wagneria kohtaan. Vasta kymmenen vuotta myöhemmin hänkin kirjoitti artikkelin ja lähetti melko rohkean kirjeen säveltäjälle. Tapahtuma kuvaa hyvin Baudelairen suhdetta musiikkiin, tuohon taiteista universaaleimpaan: kirjoittamiensa taidearvostelujen ohella hänen musiikkiarvostelunsa on paljon vähäpätöisempää, mutta ei suinkaan vailla merkitystä. Baudelairen suhde musiikkiin oli ymmärtävä ja selvänäköinen, mutta ei samalla tavalla kuin hänen suhteensa leipätyöhönsä runoiluun.

Baudelaire lähestyy Wagneria tämän kriitikon toimen kautta - Wagner on kirjoittanut tekstejä musiikista ja taiteesta yleensä; ne käsittelivät taideteoriaa yleensä ja nimenomaan musiikkidraamaa - ja ilmoittaa ylipäi-

KUOMU
BOX 707
00140 Oulu 14

ti, että hyvä taiteilija voi ja nimenomaan hänen tulee olla myös hyvä kriitikko. Wagnerin ihanteena oli luoda yhtenevyys koko taideoksen eri elementtien - musiikkidraamasäveltäiteen, runouden, näyttämöllisen liikunnan ja mimiikan sekä lavastustaiteen - välille niin että nämä yhtyvät ehyeksi kokonaisuudeksi (Gesamtkunstwerk). Wagner oli massiivisten, totaalisten visioiden mies musiikkidraaman alueella, kun taas Baudelaire oli dandy, keikari, jolle estetiikka merkitsi sisäisen hengen jalostamista pikemminkin kuin totaalista, kaikenkattavaa visiota, vaikka dandyismi Baudelairella ulottuikin koko hänen harrastusalueelleen.

Kirjeessään Wagnerille Baudelaire myöntää osittaisen avuttomuutensa. Hän kirjoittaa: "Kun ensimmäistä kertaa menin Italiaan kuullakseni töitäänne, olin tarpeeksi huonosti asennoitunut, ja samalla myönnän olleeni täynnä huonoja ennakkoluuloja; mutta voin myös puolustautua: olen ollut niin kovin usein houkkamainen; olen kuunnellut aika ajoin kaikenlaisten puoskareiden musiikkia suurin ennakkoodotuksin. Teidän kauttanne tulin heti voitetuksi(...)Yhtä kaikki minulle valkeni, että tunsin tämän musiikin ja hie-

man myöhemmin, sitä miettiessäni, ymmärsin, mistä tämä ihme oikein tuli; minulle valkeni, että tämä musiikki oli minun musiikkiani ja että tuntisin sen uudelleen kuten kaikki ihmiset tuntevat asiat, joita heidän kohtalonsa rakastaa." Baudelaire ei ole vain hämmästynyt, vaan peräti kiihtynyt, koska hän tajuaa Wagnerin musiikillisten visioiden koskettavan omia dandymaisia ennakkoluulojaan. Baudelaire myöntää olevansa yksi niistä, jotka eivät tunne musiikkia ja joiden kasvatukseen on kuulunut vain joitakin paloja Weberniltä tai Beethovenilta; ja tämä tuo esiin asian groteskit puolet, jos sana sal-

litaan. Wagner, joka juhlii omissa musiikillisissa sfääreissään, tuo sanoman maallikoille: tämä on sinun musiikkiasi johon kohtalosi on kietoutunut. Baudelaire myös pyrkii osoittamaan, ettei musiikki suinkaan ole erityneiden sielujen etuoikeus, vaan tarkoitettu kaikille niille eläville sieluille, joilla on valmiutta ja halua, ennen kaikkea halua, ottaa vastaan musiikin universaali sanoma, joka parhaissa musiikkikappaleissa yhtyy ihmisten yleiseen kokemiseen, mutta jonka usein valitettavasti harvat havaitsevat.

Baudelaire käyttää varsin upeita maksiimeja kuvaamaan Wagneria: "Sitten vaikutelma joka minuun erityisesti tunkeutui, oli suuruus. Se edustaa suuruutta ja versoo suuruutta. Olen

löytänyt joka puolelta töistänne luonnonnähten juhlallisuuden, luonnon suuret aspektit, ja ihmisten suurten intohimojen juhlallisuuden(...)Olen tuntenut meidän elämäämme suuremman elämän koko majesteettisuuden." Näkyy kuinka Baudelaire on haltioitunut, eikä säästele sanojaan. 1800-luvun idealistisen filosofian koko voima tuntuu hänen takanaan ja paikka paikoin vaikutta, ettei runoilija

jaksa aina tajuta Wagnerin yhteyttä aikansa yhteiskunnallisiin rakenteisiin. Baijerin neitsytkuninkaan Ludwig II:n palveluksessaan Wagnerille ryhdyttiin jopa rakentamaan omaa juhlanäytäntötaloa, joka pyhitettiin kokonaan Wagnerille, kun se valmistui v.1876 - seikka, joka hyvin valaisee ajan ilmapiiriä; Baudelairen säveltäjän palvonta vielä toki pysyi kohtuudessa. Ludwig II olikin omien harhojensa ja kasvatussympäristönsä uhri, joka loppujen lopuksi ajautui paralyysiaan ja itsemurhaan.

Idealismissaan myös Wagner kirjoitti rivejä, joiden sentimento kuvastaa hyvin ajan taidekäsitystä. Eräässä kirjoituksessaan "mestari" itse mainitsee seuraavaa: "Ainou kuva

inhimillisestä elämästä, jota voidaan kutsua runolliseksi, on se, missä nuo motiivit, joilla on merkitystä vain abstraktiselle kyllä, raivaavat tietä puhtaasti inhimillisille impulsseille, jotka hallitsevat sydäntä. Tämä tendenssi (suhteessaan runollisen subjektin keksimiseen) on suvereeni laki, joka hallitsee runollista muotoa ja esitystä." Wagner siis uskoi päällysrakenteeseen inhimillisen elämän perustana, eikä ainoastaan kuvajaisena; suuri säveltäjä oli suuri idealisti, henkisten momenttien jumalallistaja, ehkäpä peräti kohtaloonuskoja.

Baudelairen mukaan Wagnerin musiikkia hallitsee kaksi periaatetta, jotka ovat myös valanneet ihmissydämen taistelutantereekseen: taistelu lihan ja hengen, Taivaan ja Helvetin, Saatanan ja Jumalan välillä; ja tätä korostan erityisesti Tannhäuserin alkusoitto. Teema on Baudelairelle lihaa ja verta ja se synnyttää hänessä jatkuvia implikaatioita. Hän kirjoittaa muutamassa päivässä artikkelin "Richard Wagner ja Tannhäuser Pariisissa", missä yh-

tyvät hänen näkemyksensä elämästä ja runoudesta Wagnerin musiikkiin. Wagner, joka nykyihmiselle on ehkä hieman vierannuttava ja kasvattaa pikemminkin koomisia säveliä, merkitsi Baudelairelle olennaista taideanalyysia, jossa pelkkä abstraktion muoto alistettiin elämän muotoon, ts. musiikista jopa saattoi tulla elämää ohjaava voima, tietenkin kuitenkin vain runollisessa mielessä. Baudelaire ja hänen aikalaisensa alistivat elämän ideoiden taistelukentäksi, vaikka Preussissa oli saarnanut jo vuosia sitten mies nimeltä Hegel. Taistelu käytiin ihmissydämessä, mutta jo tuolloin sen leviäminen yhteiskuntaan oli alullaan. Baudelaire oli ensimmäisiä kaupunkimiljöön synnyttämiä runoilijoita ns. modernissa mielessä ja Wagner näkemykseltään taantumuksellisen historiakäsityksen mestarillisimpia ilmentäjiä. Se mitä Baudelaire ilmensi yksityiselämässään tuskin sopi Wagnerin puotiin, mutta taiteen yleiskenttään se ei tuota säröjä. Elämällä on myös huomaamattomat tasonsa.

*kirjoitti ANTON HARSU

"TANNHÄUSERIN" ALKUTUNNELMISSA RUKIVEHR, HIPPO JA ANORI (YÄRIVI VASEMMALTA LUKIEN) SEKÄ SASU (ALARIIVISSÄ) RATTORI-LUPILLA. HIP HEIJAA! POJAT

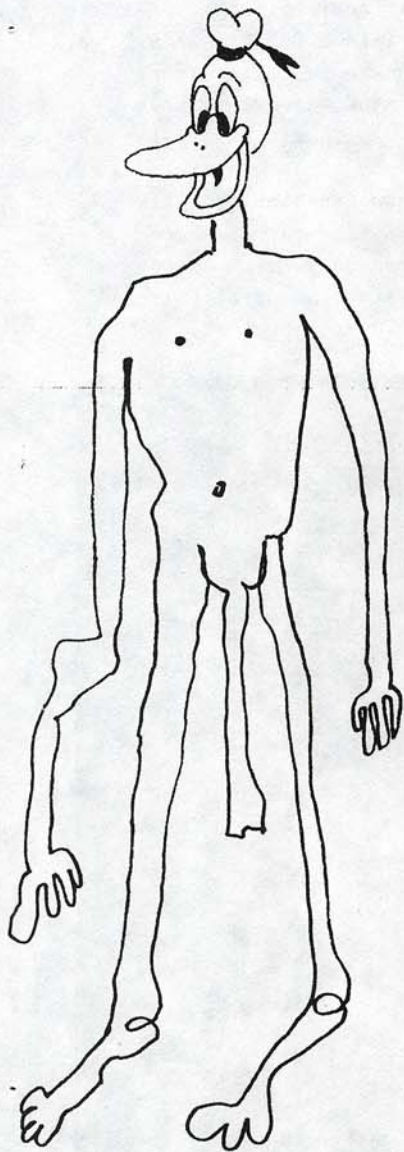
AAMU

Pöytä Kuv.

Kun hän on pidellyt oven karmeja hetken harteillaan,
hän astuu huoneesta pihalle
ja kumartuu ruohon puoleen.
Hän on totinen mies kuin maa, hän laittaa
kynttää kielelleen,
raapaisee sävelen soittimesta joka ei ole hänen
naisensa,
hän joka rautatieasemalla katsoo peiliin ja hymyilee

Katoilla mainosten kirjaimet imevät aurinkoa,
väriä
on ammatimme, tässä maailmassa,
ja aamulehti julistaa että yksinäisyyttä
on alettu tutkia järjestelmällisesti, hyvä on

Mutta he, he ovat olleet huone
ja he ovat nähneet huoneen, viettäneet
aikaansa silloin kun vartiointiliikkeen koira
yllättäen halvautui

SYNKKÄ KUVA

Pöytä Kuv.

Postikorttiin painettu kuva on synkkä,
valkoisella kehystetty,
ilta sekoittuu likaiseen väriin

Ruskeakaapuinen mies
on puhaltanut torveen mykkä koira vierellään,
ruostunut pyykkitelin naukuu tuulta poikki,

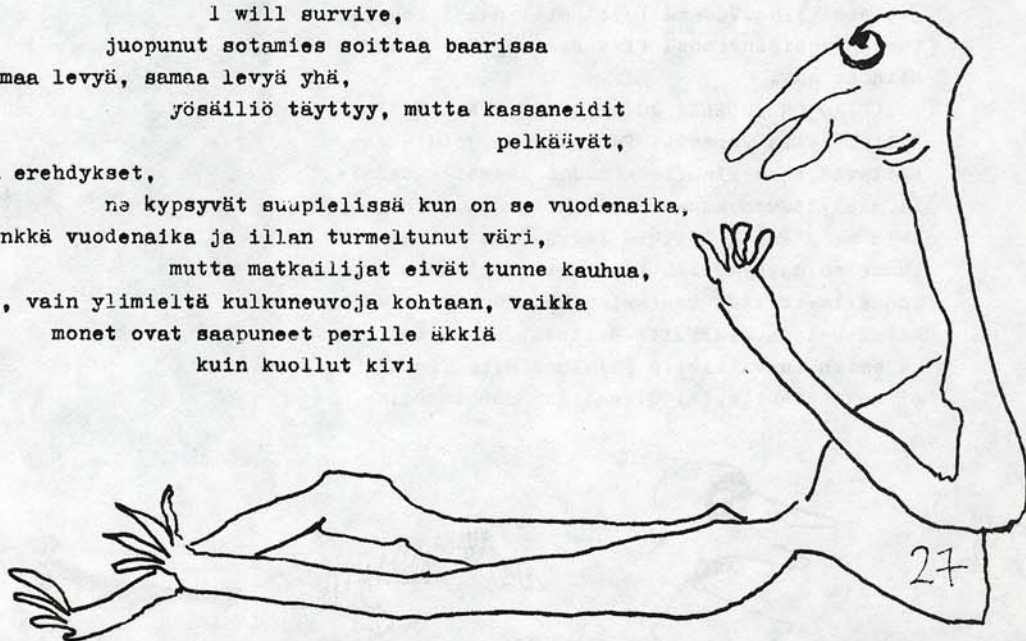
synkkä kuva,
postikortti vieraasta kaupungista,
ja olet kuin palosammutin kirjaston valkealla seinällä,
ja ne sanoo sulle kioskillä
että sulla on takuulla pieni mulkku,
sen näkee sun otsasta

I will survive,

I will survive,
juopunut sotamies soittaa baarissa
samaa levyä, samaa levyä yhä,
yösaaliä täyttyy, mutta kassaneidit
pelkäävät,

ja erehdykset,

ne kypsyvät suupielissä kun on se vuodenaika,
synkkä vuodenaika ja illan turmeltunut väri,
mutta matkailijat eivät tunne kauhua,
ei, vain ylimielistä kulkuneuvoja kohtaan, vaikka
monet ovat saapuneet perille äkkiä
kuin kuollut kivi

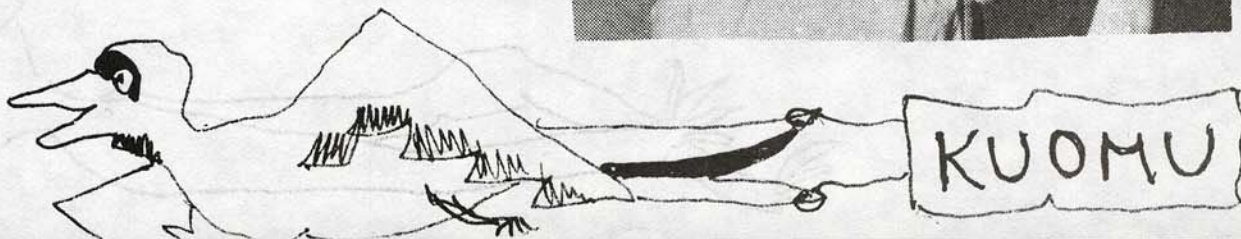
AIKAMME ENKELIKÖ?

KAIKKI KAUNISKO TULEE NEW YORKISTA?

Patti Smith on syntynyt Chicagossa noin 33 vuotta sitten. Lapsena Patti hämmästytti muut ihmiset häkellyttävän vilkkaalla mielikuvituksellaan: Patti kertoi vanhemmilleen ihmeellisistä kilpikonniista ja yliluonnillisista hahmoista joita hän näki avaruudessa ilmassa. Patti päätti myöhemmin kukistaa nämä hallusinaatiot: hän muutti Chicagosta New Yorkiin opiskelemaan taidetta. Opiskeluajan Patti pysytteli enimmäkseen omissa oloissaan, erillään kaikista yhteiskunnallisista liikkeistä ja populaarikultteista. Tämä eristytyminen kuvastuukin hänen teksteissään järkyttävänä juurettomuutena, kypsymättömyytenä. Dylan, Rolling Stones, Jim Morrison, William Burroughs, Arthur Rimbaud-siinä Patti Smithin suurimpia ihanteita ja vaikuttajia. Patti etsi omaa alaansa kokeillen kuvataidetta, teatteria, elokuvaa, jossain vaiheessa ilmestyi kaksi runokirjaakin, "Seventh Heaven" ja "Witt." Jonkun aikaa Patti asui Pariisissa, mutta ystävänsä, Brian Jonesin, kuoleman järkyttämänä hän palasi takaisin New Yorkiin. Nyt Patti alkoi yhdessä kitaristi Lenny Kayen ja pianisti Richard Sohlin kanssa sekoittaa omaa lyriikkaansa rock&rolliin. He esittivät jotain laulun ja runonlausunnan välimuotoa. Manhattanin hämärissä, pienissä klubeissa. Neuki sattui olemaan oikea: oli juuri alkamassa "rockin uskonpuhdistus", persoonallisuuksille annettiin jälleen tilaa. Vuonna 1974 Patti pääsi levyttämään ensisinglensä Piss Factory/Hey Joe. Niin se käy.

SILLÄKÖ ON TODELLA JOTAKIN SANOTTAVAAKIN? Kyllä, kyllä varmasti Pattilla on jotain sanottavaa, ehkä sinullekin. Jos haluat kuunnella mielyttäviä, kauniita, harmittomia iskelmiä -älä osta Patti Smithin levyjä. Jos haluat tunnelmoidsa, hymyillä typerästi, täyttää aivosi sonnalla-valitse ensin Linda Ronstadt tai Katri-Helena, älä Patti Smithiä. Jos haluat pöytä omiin turvallisiin päiväunelmiisi, Patti ei sovi sinulle, tai oikeastaan sopisi erit-

täin hyvin. Patti Smith on kauhukuva aikamme nuoresta, ajattelevasta ihmisestä. Hänellä on lähes kaikki nykyihmisen neuroosit, pelot, depressiot ja syvä pessimismi. Päälimmäisenä huomaa voimaakaan tuskan ja ahdistuksen. Pattiin teksteissä havaintokuvat ovat väristyneet: vesi muuttuu lasiksi, auringonsäteet piinaavat, mistään ei löydy sijaa onnelliselle, rakkaudelle, harmonialle. Seksi on ainut pakotie tässä pirstoutuneessa maailmassa, mutta joskus sekin saa ahdistuneen ja väkivaltaisen luonteen. Joskus kiteytyy ahdistuneen ihmisen mietteet yksinäiseen, tuskaiseen huutoon: "I

feel so fucked up(Radio Ethiopia), toisinaan Patti taas purkautuu pitkällä epätoivoisella runonvuodatuksella: "World ending is just beginning, and rock'n'roll is what I'm born to be and I am wild, wild, wild...ask the angels if they are starting to groove, light is their armour and it's today, we're wild, wild, wild..."

JA SITTEEN MUSIIKKI

PATTI SMITH GROUPISSA soittavat Lenny Kaye (kitara, basso), Ivan Kral (kitara, basso), Richard Sohl (urut), Jay Dee Daugherty (rummut) ja Patti Smith (laulu). Bändistä lähtevä soundi on tuoretta, räiskyvää, mutta ei liian dominoivaa, sillä sen on myötäiltävä Patti välillä pitkiäkin yksinpuheluja. Musiikki on jokaisella neljällä LP-levyllä varsin erilaista. Ensimmäinen levy "Horses" on pitkälti Pattiin levy; bändi seurailee Pattiin tunnetiloja, jotka vaihtuvat hiljaisesta hyminästä räiskyvään ilotulitukseen. Horses on Patti Smithin paras levy, se on sitäpaitsi yksi parhaista mitä 70-luvulla tehtiin. Kuunnelkaa ihmeessä. Horses on samalla kertaa raaka ja hellä, ruma ja kaunis, julma mutta rehellinen levy. Mielestäni koskettavin on biisi "Land": Aluksi Patti kertoo pikkupojasta, joka pahoinpideliään raa'asti autiossa porttikäytävässä. Äkkiä tultasyökseivät hopeahevostet ympäröivät pojan kaikkialta, Väkivaltaisesta kohtauksesta muodostuu näin symbolinen seksuaaliakti. Kohta Patti alkaa ahdistuneella äänellä laulaa loppuunkuluneita, vanhoja rockfraaseja, soveltaen niitä ainoaan häntä lohduttavaan asiaan: seksiin. Laulu siirtyy tutkimaan merisymboliikkaa, seuraa surrealistisia assosiaatioita seksin ympärillä: veitsiä, nuolia, Babelin torni, merihevosia, vyöryviä aaltoja. Lopulta hiljaisuus, filminauha on poikki. Runo päättyy: "But the movie kept moving as it was planned." Niin se käy.

Seuraava levy "Radio Ethiopia" on soundeiltaan paljon raakempi ja voimakkaampi kuin "Horses". Levy ei ole mitään teknorokkia, vaan keskeisintä on syke, tunne. Patti Smithin äänivarat ovat melko suppeat, mutta hänellä on äännessään oudon kiehtovaa karismaa ja eläytymiskykyä. Patti ei voikkaan arvostella pelkkänä laulajattarena, sillä hänen esityksensä on runonlausunnan, näyttelemisen, eläytymisen ja laulun välimuoto. Upealta kuulostavat hopeat rokit "Ask the Angels" ja "Pumping My Heart", jotka saavat varmasti sydämeä pompottamaan, vaikkapa se toimisi sähkötahdittajalla. "Distant Fingers" taas on sykähdyttävän "nikottelu" mitä olen koskaan kuullut.

"Easter", kolmas albumi, on kaikista rokaavain Patti Smith Groupin levyistä. Levy on lauluvoittainen, lisäksi levyllä on uskonnol-

listen rituaalien painostava henki. Levy on täynnänsä upeita rokkeja: "Till Victory, Because the Night, Set Me Free, Space Monkey". Minä pidän paljon biisistä "Rock'n'roll Nigger", varsinkin sinkin konsertissa taltioidusta johdatukseksi: "I don't fuck up with the past, but I fuck planning with the future." Se tarkoittaa varmaan jotain että: en välitä nussia menneisyydellä, mutta sitakin enemmän tulevaisuudella. Niin se käy.

Viime kesänä ilmestyi uusin Patti Smith Groupin levy "Wave". Minun kuulaisi laulavasti kehua tämäkin levy, mutta ei, sillä on tyyne, koska "Wave" on kyllä sointia verrattuna kaikkien aikaisempaan levyyn. Aivan ensimmäinen minua hämmästytti jo levyn takakansi, jossa oli typerä Jean Genet-lainaus. Vielä typerämpi oli lainaus filosofi Rilkeä löytyi levyssä kanteesta. Nämä lainaukset oli valittu kyllä oikein kunnan intellektuelleja varten: entisiä hipppejä, nykyisiä mainospäälliköitä varten. No ei se mitään, musiikkihan on pääasia. Annoi levyn pyöriä ja hyvinhän se pyörikin, olihan siinä reikä aivan keskellä, mutta eihän se kukaan soikoon kuulostanut entiseltä Patti Smithiltä. Biisithän oli discokompilla varustettuja popralleja. Wavella ei kyllä ole sitä kyrpää mitä Pattilla oli aikaisemmillä levyillään, ei samaa aggressiivisuutta, karismaa ja luovuutta. Soundit on kyllä tämänkertainen tuottaja Todd Rundgren siloitellut päin helvettiä. Mielestäni Patti valitsi väärän tuottajan levyilleen, "Easterin" tuottanut Jimmy Lovine tai Horses-tuottaja John Cale olisivat kyllä olleet kuusitoista kertaa kovempia ja persoonallisempia kuin poptuottaja Rundgren. Patti Smith Group soittaa kyllä teknisesti paremmin ja pöytätaammin kuin yhdelläkään aikaisemmista levyis-

LIITY KUUMME
BOX 707
90140 Oulu 14

tä, mutta se ei riitä, tai ei oikeastaan merkitse niin kovinkaan paljon: tunne on steriiliä tekniikkaa paljon tärkeämpi. Vain Patti on useim onkin, että teknisesti täysipainoinen musiikki on sisällöllisesti täysin tyhjää. Wavelta on hittibiisiksi tullut "Frederick", joka on varmaankin omistettu New Yorkille. "Frederick" kulkee kepeästi ja sitä on kiva rallatella. Patti on kuin Peter Pan, joka lentelee vapaasti New Yorkin päällä ja huihkuttelee kotikaupungilleen hyvästejään: "High high, hey hey, maybe I will come back some day." "Broken Flag" taas kuulostaa ihan erään anglo-amerikkalaisen ydinasevaltion kansallialaululta. Käsitteäkseni se kertookin jostain tyypeistä, jotka nostivat maansa lipun komeasti salkoon jollakin taistelutantereella. Yök.

"Wave"-biisi kuulostaa aikalailla Jim Morrisonilta, mutta on aivan kiva juttu, koska Pattiin karhea ääni pääsee taas hyvin esille tässä yksinpuhelussa. Pattiin tekstit ovat tällä kertaa ihmeen löysiä, niistä puuttuu se aikaisempi vitutus. Ehkä Patti on nyt etsimässä uutta imagoaan. Rehelliästä luova ihminen ei voi, eikä saakaan, pysyä aina samanlaisena. Aikat muuttavat, me vanhetaan, kai me jotain opitaankin, ainoastaan sonta-aiivot pysyvät vuodesta toiseen samanlaisina. Patti ei tällä kertaa onnistunut, ihminen ei vaan yksinkertaisesti aina onnistu, ja ihmisellä on sitä paitsi oikeuskin epäonnistua ja olla väärässä. Siinäpä se.

...KYLLÄ KELDASI ELEILÄ

Ensin matkustettiin 3000km junalla, sitten 150km autolla, sitten Bolognan kadot olivat aivan tyhjiä, sitten ne yhtäkkiä olivatkin aivan täynnä punkkeja, hippejä, nistejä, helvettinenkeleitä, porttoja, huumekauppiaita, huoripukkeja, kommareita ja kaikenlaisia muita mielenkiintoisia ihmisiä. Ostimme liput ja painuimme sisälle stadionille. Ja voi heikotit, en ole kyllä koskaan nähnyt niin paljon ihmisiä yhdellä kertaa: heitä istuskeli jalkapallomaalien päällä, jotkut (ilmeisesti jo eilisenä päivänä tulleet) lepäilivät makuupusseissaan, jotkut istuskelivat nurmikolla ja polttelivat marihuanaa tai joivat viinaa, jotkut yrittivät nussia makuupussiansa suojassa... Kaikki kuitenkin odottelivat Patti Smithin esiintymistä, tai sitten eivät odotelleet. No kiersimme stadionin ja valitsimme huonot paikat, kello oli 20.08 tai 20.28. Ensin kuului reggaeta, sitten soi Rolling Stones ja Patti se sitten alkoi: Lou Reedin "We're Gonna Have a Real Good Time Together" jyrähti soimaan, tai sitten se oli joku muu biisi. Ensimmäisistä biiseistä ei juuri saanut selvää, yleisöpiti melusta sen verran huolta. Itse Pattiä oli aina välillä vaikea erottaa, koska oli vaikea olla kiinnittämättä koko huomiokykyään 60000 hyppivään ihmiseen. En ole oikein näin isoihin konsertteihin tottunut, olihan siellä kymmenen kertaa enemmän ihmisiä kuin Kuus- tai Ruisrokoissa. Patti oli valinnut biisejä sopivasti jokaiselta levyltään ja lisäksi hän oli sovittanut monia juttuja muodostamaan svengaaviksi konserttiversioiksi. Pattiin eläytymiskyky on kyllä ylivoimainen: välillä Patti poukkoili kuin jousi, välillä pyöri kuin hyrrä, välillä taas seisoi kuin kivipatsas. Patti lähtee kyllä todella hyviä vibraatioita, työssä on jotain täysin alkuperäistä kesytömyyttä. Hyvä Patti.

Takanani istunut poika tarjosi minulle jotain kivoja salmiakkipastillien näköisiä tabletteja, nähdessään epäpääntäni hän otti ensin itse viisi tai yhdeksän. Huihtelimme suomme Krakowa-vodkalla. Kivoja nämä italialaiset, päätin muuttaa isona Italiaan. 10000 pahanhajuista marihuanasavuketta sittyi valaisemaan sysimustaa Etelä-Euroopan yötä ilmeisesti symbolisoiden dylan konserttien havin-kynttilöitä. Yhtäkkiä päätin ryhtyä omi kymmenien järjestysmiesten esiintymislavalle, mutta Anori sai viime hetkessä minua jalasta kiinni. Pyörimme 6 penkkiriviä ja olen juuri jälleen livistämässä, kun tunsin vasemman nilkassani ilkeän rusahtuksen: Anorin valkeat hampaat olivat uponneet syvälle ruskettuneeseen

seen nilkkaani murskaten akillesjänteeni. Heitin käyttökelvottoman akillesjänteeni menemään ja nilkutin Anorin tukemana paikalleni katsomoon. Ystävällinen, nuori italialaistyttö auttoi minua sitomaan murskattua nilkkaani. Teimme reiteni ympärille tiukan puristussiteen ja saimme verenvuodon tyhentyään.

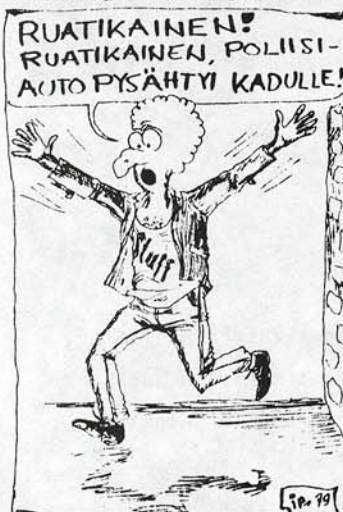
Patti lauloi "Because the night belongs to lovers, because the night belongs to love", olin täysin samaa mieltä Pattin kanssa, ei yöllä suinkaan kannata nukkua tai harrastaa sorsastusta, jos voi tehdä jotain muuta paljon kivempaa. Diggaillaan Pattiä niin kovasti, että minun oli pakko hyppiä yhdellä jalalla Anorin ja italiattaren tukemana. Päätin muuttaa isona Italiaan. Niin se käy.

Stappo kyle

PS: Rilke ja Genet eivät suinkaan ole typeriä, vaan se tapa millä näitä ihmisyyden ja rakkauden puolustajia nykyään käytetään pelkäänä myyntikeinona on typerä.

TYHJÄPÄÄ KATU

EMPTYHEAD STREET by ip

HÄH? PROTEST*LAULUJA? HÄH? OULUSTA? HÄH?

"Punk-rockilla voidaan vaikuttaa suoraan vain tiettyihin ihmisiin, ei edes kaikkiin nuoriin, yleensä vain toisiin punk-kareihin. Ja minä taas yritän tehdä lauluja; en laulujen vuoksi, vaan ihmisten vuoksi. Pyrin esittämään musiikkia kaikille ihmisille. Esittämään niin, että he kuuntelisivat ja ottaisivat vakavasti mitä minulla on sanottavana..."

Yhtenä päivänä minä istuin Anttilan baarissa ja pojat kertoivat, että minä voisin tehdä jutun lehteen jostakin oululaisesta protestilaulajasta. Minä en ollut koskaan innostunut. Sitten minä sain J.T.V:n (sillä hän se oli; niin uskomattomasta kun se saattaa kuulostaakin...) näytekasetin ja sitten se tuli kyläni yhtenä päivänä, sanoi terve ja soitti hilpeän lastenlaulun. Niin minä päätin tehdä tämän jutun mikä osoittaa vain, miten lyhyt matka saattaa olla tuntemattomuudesta tähdeksi, jos sattuu tuntemaan oikeat tyypit... Olipa kerran...

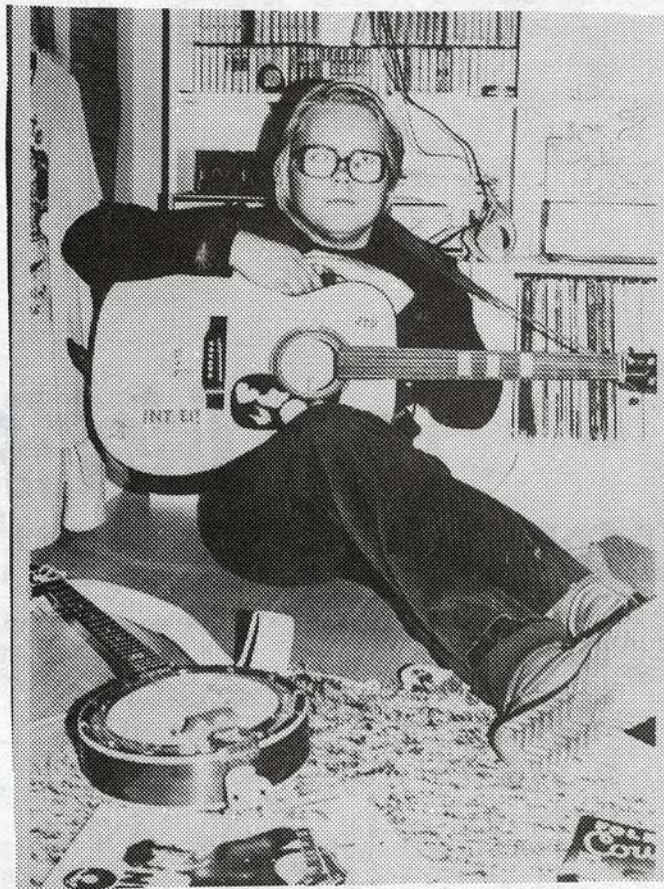
J.T.V. on parikymppinen nuorimies Oulusta, pituus 173, paino 80...-Hei J.T.V, miksi sinä teet protestilauluja?

-Musiikki on purkautumiskeino... parempi kuin että juo pullon viinaa ja menee kadulle riehkimään. En minä tee protestia protestin vuoksi, mutta jos jokin asia vituttaa, teen siitä laulun.

-Teetkö sinä poliittista musiikkia?

-Politiikka jääköön poliitikoille, mutta ei epäkohtia voi sivuuttaa.

Kuten kai huomasitte edellisestä, J.T.V. on terävä ja suoraselkäinen nuorimies ja niistä hän aina tarvitaan. Kummallista asiassa on se, että suoraselkäiset ja älykkäät nuoret miehetään soittavat nykyään uutta aaltoa. J.T.V:n musiikkia ei taas voi väittää uudeksi aalloksi kuin siinä mielessä, että

J.T.V. on älykäs ja suoraselkäinen nuorimies, jotka yleensä soittavat uutta aaltoa kun tanssen sijaan jne jne. (Taisin hukata jotakin)

J.T.V:n protestilaulut ovat aitoja. Aitoa protestilaulamista ei ole se, että lauletaan Poptylania akustisissa illoissa. Se on proteesilaulamista, matkimista; ei rehellistä protestoimista. J.T.V:n protestilaulut ovat omakohtaisesti koettuja ja siinä on niiden voima. Musiikillisesti J.T.V. ei ole vielä alkuunkaan omaperäinen, sillä esikuvat kuuluvat joskus liiankin selvästi. Ja niitä ovat mm. dixieland-jatsi ja yleensäkin vanha jatsi (voihimme tässä kohtaa pari tuntia Django Reinhardtia), string-band-musiikki ja ennen kaikkea Pete Seeger, Arlo ja Woody Guthrie ja nämä. Jätkä tykkää myös akustisesta punkista niin kuin Patrick Fitzgeraldista. Kykyjatsille mies

SUOMALAISEN (?) ROKIN KAHDET KASVOT

KOHDESTA HAUTAAN... OMAEÄISYYDESTÄ TOISTEN PERIIN... HELMISTÄ
SIKoihin... TAITEESTA KOPIOINTIIN... VIRKAMIEHIA JA LEIKKINEEKEREITÄ
SUOMEN SALOILLA

Naiset ja gentlemen:

TUOMARI NURMIO JA KOJO

TUOMARI NURMIO & KÖYHIEN YSTÄVÄT: KOHDUSTA HAUTAAN
(JOHANNA 2001)

KOJO: SÄ MEAN (DIG IT DIGLP 5)

Tässäpä kaksi levyä, jotka kuvaavat suomalaisen rokin koko alaa ja sen skitsofree-nisneuroottisalemmuuskompleksista ydintä, josta aina silloin tällöin (noin kerran 1,5 vuodessa) pääsee syntymään jotakin. Tällä kertaa se jotakin on Nurmio. Kojo on taas kerran sitä samaa ja niin edelleen.

Minä uskon rytmiin. Rakastan kunnon funky-musiikkia niin kuin Funkadelicia ja Parliamentia ja Puutsia. Olen sitä mieltä, että jos vapauttaa mielensä niin kyllä perse seuraa perässä. Minusta Bruce Springsteenin Born to Run on yksi parhaista levyistä tällä vuosikymmenellä. Joskus yöllä liikuttuneena soittelen vanhoja Rodney Stewardia ja vaikkakaan nykyään enää niin kovin usein.

Musiikillisesti minulla pitäisi olla mitä mainioimmat valmiudet diggailla Kojoa.

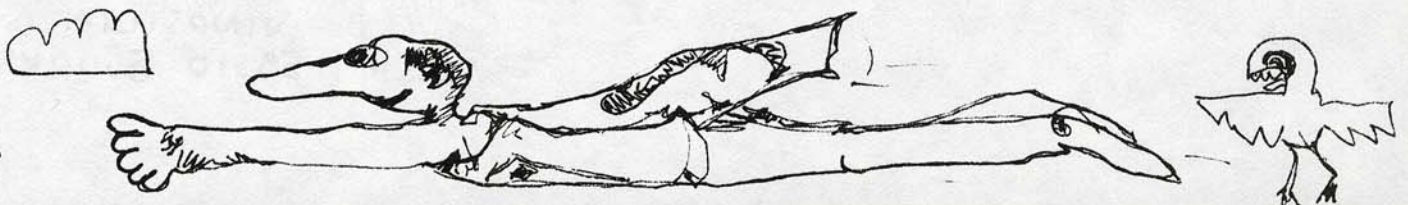
Minä en pidä Kojosta.

Kojon musiikki on tarpeetonta. Se on saatana hyvin tehtyä, pojat ovat kuunnelleet korvat höröllä ulukomaalaisia ja kopioineet kaikki isot ja pienet trikit. Soitto toimii,

very good paitsi kappaleessa "Fat food", missä kitarat ovat ihan epävireessä eikä laulajalla ole mikrofininlaulutekniikkaa ollenkaan ja ne soittavat vielä huonommin kuin narttu parhaina päivinään ja kai te huomaatte vitsin kun luette sen. Tuotanto on parhaita mitä tässä maassa on tehty. Very good taas ja samaa myös sovituksille: on foneja niin kuin Loose Windscreenillä ja mandoliineja niin kuin Tanko Tarjoilijalla. Koko homma toimii niin hyvin että se melkein peittää alleen sen miten tyhjää ja tarpeetonta kaikki on. Mitä tehdä tarpeettomille ihmisille, niin kuin Vonnegut kysyy. No, mitä me keksittäisiin tarpeettomille Kojoilille ja Järvisille tai remuille? Porkkananviljelystä? Risusavottaa vai kirjastonhoitoa?

Hassuinta on se, että kaikki muusikot haluaisivat kerran elämässään saada aikaan näin kovan levyn. Se taas ei ole paljon, beibibeibi mutta osoittaa vain, että muusikot ymmärtävät musiikista yhtä vähän kuin lääkärit parantamisesta. (Jos tuo äskeinen oli vähän hämähä voin kertoa siitä vähän enemmän ehkä jo ensi numerossa.)

Alkaa olla jo vanha vitsi sanoa Kojoa neekeriksi joten en sano sitä neekeriksi. En

ymmärrä miksi neekeri olisi joku kunnianimi. Eikäs se ole rotu? Kojo kyllä vaihtaisi nahkaa kenen tahansa mustikan kanssa vain saadaakseen oikeutuksen laulaa niin kuin tekee. Ainoat neekerit, mitä Suomessa näkee ovat koripallonpelaajia tai opettävät diskotanssia seurahuoneella. Ei ole ihme josvetää masentuneeksi... Sitäpaitsi kun kojo laulaa rockia tai Funkya, se kuulostaa neekeriä matkivalta valkoiselta ja kun se laulaa reggaeta se kuulostaa Bob Marleyta matkivalta valkoiselta. Mies yrittää parhaansa ollakseen kuulostamatta suomalaiselta ja, hitto vie, onnistuukin: kun kuulin tämän levyn ensi kerran, enkä tiennyt, minkämaalainen se oli, se kuulosti kuin kuullostikin ulkomaalaiselta. Olin silmää räpäyttämättä veikannut sitä norjalaiseksi tai hollantilaiseksi.

Nurmio jengeineen lähtee taas aivan eri pohjalta kuin Koutsou. Nurmio on suomalainen, perkele, eikä häpeä sitä penniäkään. Ei. Nurmion musiikki on juuri sitä, millaista suomalaisen musiikin pitäisi olla. omaperäistä ja omaehtoista. Peräänantamatonta ja sisukasta. Musiikkia, joka kertoo meille jotakin meistä. Ilman turhia egotrippailuja tai selkärangatonta kopiaointia. Nurmio on kaunis.

"Sä olet lehti ruokalassa
resuiseksi selattu
pukuhuoneen korttipakka
ihan loppuun pelattu..."

Bändin soitto on maukasta ja perustavanlaatuista. Ei penniäkään liikaa tai liian vähän. Toisaalta Nurmion tyyli on niin kapeaalainen että heillä saattaa olla vaikeuksia keksiä mitään uutta vuoden parin jälkeen. Ei välitetä siitä nyt, hänhän on täällä tänään.

Tämä levy on inhimillinen. Olen helvetin iloinen että tämä pääsee listoille ykköseksi sillä inhimillisyyttä me kaikki kaivataan ja tämä on aivan jotakin muuta kuin Jamppa Tuomisen "En hyvästellyt sua sanoin vain näkemiin" vaikka tämä meneekin osittain samal-

le ihmisryhmälle. Sellaiset piisit kuin Kurjuuden kuningas tai Aavaa preeriaa tulevat jäämään helmiksi suomalaisen rockin historiaan.

Nurmion sanoitukset ovat tietenkin luki sinänsä. Mies pääsee samalle tasolle kuin Juice ja Peitsamo ja...? (En viitsi kehua kavereitani, Hei Kauko) Huomaa, että jätki on lukenut paljon. Aavaa preeriaa -kappaleessa on ihan ilmeistä einoleinoa. (Mitä einoleinomaista on Aavaa preeriaa -kappaleessa? Vastaukset toimitukseen ennen joulukuun kolmatta. Palkintona aito Tuomari Nurmion nimikirjoitusvääreennös.) Jos vertaa tämän levyn tekstejä Kojon levyyn...huh...Kojon laulaa vihreistä dollareista ja muusta suomalaiseen elämänmenoon kiinteästi liittyvästä...

Sitten huonot puolet. Levy on liian lyhyt ja peräti viisi kappaletta on julkaistu aikaisemmin. Hienoista rip-offia, mutta annetakoon anteeksi tämän kerran kunhan ei tule tavaksi sillä tämä on hieno levy...

Konsertissa Nurmio oli pikkuinen pettymys. Ne soittivat levyn kappaleita ihan niinkuin levyllä + muutaman uuden piisin + Biitlesien Helpin ja Sukkaperryn "Roll over Beethovenin". Yleisö, jonka keski-ikä oli siinä kolmetoista vuotta, kyllä piti kovasti, mutta parempikin se homma olisi voinut olla...

Osoittaaksemme, että me emme suinkaan ole mikään sekundalehti, panemme loppuun vielä Nurmio-haastattelun. (Kaikilla itseään kunnioittavilla lehdillä on nykyään Nurmio-haastattelu. Meilläkin on. Onkos teillä?)

Minä: "Sanokaas jotakin, mitä ette ole vielä mihinkään lehteen koskaan sanoneet."

Nurmio: "Emmä keksi mitään. Noi sanoo..."

Kukaan ei keksi mitään älykästä sanottavaa.

Mä: "No onks kivaa olla rikas ja kuuluisa?"

Nurmio: "Mä oon itse kerjännny sitä.. vitumaista olla kuuluisa...joutuu vastailleen kysymyksiin..."

Mä: "Miks te soitatte kaiken ihan niin kuin levyllä?"

Nurmio: "Me ei osata soittaa mitenkään muuten. Me ei olla levyille lisätty mitään."

Kysyin vielä jotakin, mutta muistikirjastani loppuivat tyhjät sivut joten en millään muista mitä.

HAASTATTELU!

Nurmio on hyvä, eikä sen arvoa laske senttiäkään se, että joka helvetin Kaunis koti ja paljon pikkulapsia -lehti tekee siitä nykyään juttuja. Tämä levy on samaa sarjaa kuin Peitamon ja Leskisen ensimmäiset levyt. Se antaa lupauksia tulevaisuudesta, mutta näyttää, että jotakin on jo nyt eikä se jotakin ole mitään vähäistä. Kojon levyn taas olisin valinnut viikon viihdelevyksi, mutta Pentti Lasaselta pääsi juuri ilmestymään uusi levy ja se kyllä hakkaa tämän hiuksenhienosti.

Ruuhk - 27

RUNOHIA

JORGE JALOUOMUN TAPAAN:

PROLOGI

"Tässä meillä on nyt nämä kaksi muuttujaa, A ja B. Ja tässä on nyt sitten tämän A:n rajat."

On opittu asenteet, estot, neuroosit omaksuttu.

Älkää nolatko pieniä poikia!

"Kukka syö pähkinöitä. Onko mumrolla kikkeli?"

Minulta ei onnistu elefanttihypyt.

Perisyntiä ei ole! Itsensä unohtaminen ei ole jaloa!

Tahdon kaivaa kokonaisen itseni kaiken alta - etsiä ihmisen ja elämän ja maailman.

Ihmisyys juoksee alas mäkeä, ja miljoonan kilon tyytyväinen kivi vyöryy perässä.

Tienviitta osoittaa ylämäkeen:

SIAT

Ei helmiä!

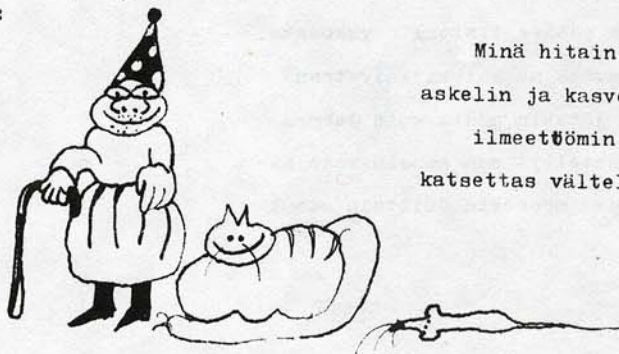
Mäen päällä on ~~eiviety~~...

(Minä olen herännyt...)

Vain kevyesti
sun kätees,
tahdottomasti,
ja katsettas vältellen koskin

Olenhan nuori vielä,
jos äsken olin lapsi?

Minä hitain
askelin ja kasvoin
ilmeettömin
katsettas vältellen lähdin

TILTTI

KUVA: TOSSA NE
SOITTAA.
AAHI: KUULUU!!!

TILTTI: Onnistuuko tollasella mäkällä äänitys?

V. KIVIHARJU: Mä yritän. Mitä te voisitte sanoa vaikka tosta Xtaasista?

TILTTI: Se riippuu siitä, mitä Xtaasi on sanonu meistä.

VK: Kyllä ne kehuikin.

TI: Sanotaan, että se on hyvä bändi.

VK: No joo, tuohan oli. Entä Oulun paras?

loin se Kaustinen tulee... meidän juoppo komppi-kitaristi on aina myöhässä. Vois tulla joskus ajoissa, kun lukis siitä lehestä.

VK: Paras piisi?

TI: Niitä on niin paljon. Esimerkiksi "Kapteeni Käskee", (Heinonen: "Ali Tää ON Mun Aikeni")

"Popliinitakki" on kiva ja tää "Pusero Päällä" myös.

VK: Onhan noita.

TI: Me pelästän, että meistä tulee kriitikkojen punkbändi. Mutta jokaisella on oikeus tehdä OMAA musiikkia. Ainakaan pikkutyöt ei tykkää meistä. Ne tuossa ulkona käy huutelemassa. Ne

sanoo meitä kauheiksi.

VK: Eikö se ole positiivista?

TI: Se oli paras tunnustus mikä me on saatu...

VK: Hienoa.

TI: Yököttävä olis ollu parempi. Allottavia....

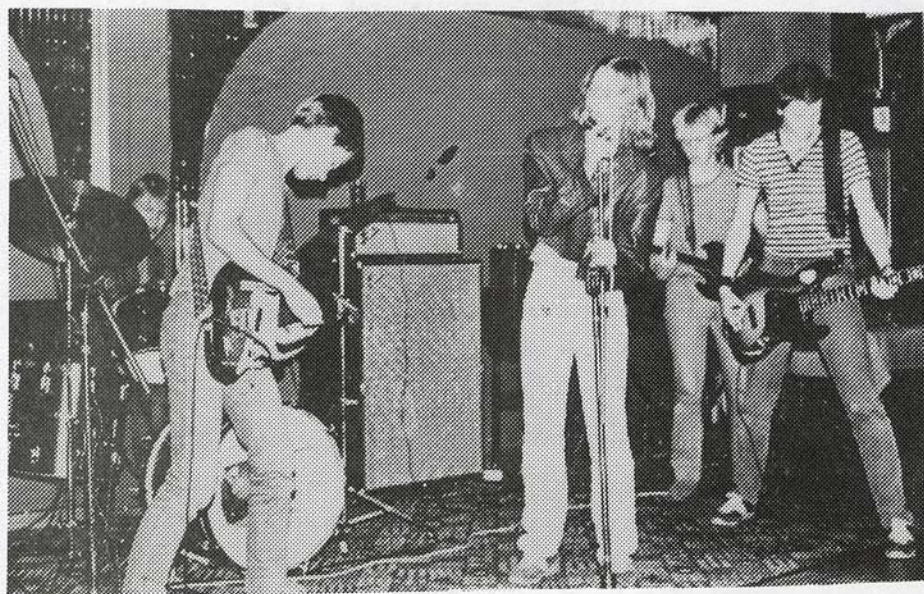
Sano, että me poltettiin HASAA vain. Puhutaan aivan perättömiä.

VK: En estä.

TI: Viime keikalla oli hurjasti bändäreitä.

VK: Ja?

TI: Mutta se oli vittumais-

PALIKKA (RUMMUT), RANE (KITARA), RIESKA (LAULU), KAUSTINEN (KITARA), HEINONEN (BASSO)

TI: Vaikee sanoa. Timjamikin hajos (naurua).

Kiertotähti tai Polarhumpi. No jos kysyisit, mikä on maailman paras.

VK: Sitä sitten. ...TI: Se riippuu kellonajasta. Aamupäivällä on Ratsia, mutta iltapäivällä rupiaa aina tuntuu että Tiltti. Me ei olla aivan varmoja siitä kumpi on paras. Jompi kumpi. Me ollaan Patelan paras.

VK: Jaa. ...TI: No niin on Patelassa muitakin kovia, mutta niistä ei puhuta (vihellystä). Onko sulla paljon nauhaa?

VK: On on. ...TI: Pitäiskö meidän... mistä puhuis... meidän piiseistä.

VK: Puhukaa. ...TI: Heinonen & Ali tekee niitä. Erikseen kylläkin... ilmeisesti meistä ei tuu uutta Beatlestä. Ihan vaikuttaa siltä... Mil-

ta, että ne oli kaikki poikia.

VK: Mä on jaks enää. Sanokaa lopuksi jotain tosta Ratsiasta.

TI: Hieno juttu. Siinä on maailman paras laulaja. Jyri Honkavaara oli aivan valtava. Varsinkin kun se heitti kitaran pois ja rupes eläytymään. Solistina se on ihan ilmiömäinen. Sillä on ilmiömäiset kädet. Jyri Honkavaaralla on ihmeelliset kädet.

VK: Tuo on kyllä ikimuistoinen lause... Paljonko mulla on nauhaa?

TI: Onks se lopussa?

VK: Ei. On siinä vielä kaks minuuttia jäljellä.

TI: Sanotaan jotain äkkiä... tai soitetaan tää progressiivinen (soittavat)

V. Kiviharju

WILHELM REICH
ARKIPÄIVÄÄ

KUKA ÖN WILHELM REICH JA MIKSI HÄN SANOO NÄ-
TÄ ASIOITA MINUSTA

Wilhelm Reich on kestävimpiä klassikkoja meidän tekointellektuellien piirissä. Hänen teoksensa Fasismien massapsykologia on välttämätön paha kaikissa kulttuurikirjallisyksissä. Se on tosi hyvä sijoitus: paksu, tilaavievä, halpa (Kilokirjana noin viisitoista markkaa, muuten 34) Sen nämi on niin älykäs, että se taatusti lyö luun kurkkuun kaikille, jotka epäilevät kirjan omistajan älykkyytensä. Tiedän 37 ihmistä, jotka omistavat tämän kirjan. Heistä neljä ja puoli on lukenut sen.

PÄIVÄÄ !

LUKEKAA TÄMÄ KIRJA; SE SAATTAU TUHOTA ELÄ-
MANNE

Wilhelm Reich syntyi 1897 Itävallassa. Hän valmistui lääketieteen tohtoriksi ja kehitti itseään eteenpäin. Mies toimi vuosia Sigmund Freudin assistenttina ja työkaverina (kai tekin olette joskus kuulleet Freudista? Hä?) Sitten Reich rupesi kehittämään jonkinlaista synteesiä freudismista ja Marxilaisuudesta, mutta siitä enemmän myöhemmin.

Vuonna 1930 Reich muutti Saksaan. Hitler tuli valtaan vuonna 1933 jolloin Reichin

piti muuttaa maasta. Hitler ei nimittäin pitänyt Reichista vaan määräsi hänen kaikki kirjansa takavarikoitaviksi ja tuhottaviksi. Stalinkaan ei pitänyt Reichista vaan takavarikoi tämän kirjoja. (Reich kirjoittaa: ...päättämäni on puhtaasti tosiasiapohjainen ja asiallinen eikä lainkaan ohjelmanjulistus Neuvostoliittoa vastaan. Pyydän kohteliaimmin GPU:n salaisia asiamiehiä Euroopassa ja Yhdysvalloissa ottamaan tämän huomionsa. Tällaisten toteamusten esittäjää murhaamalla ei tosiasioita saada muuttumaan miksikään...) Uskovaisetkään eivät pitäneet Reichista, mikä vain osoittaa miten vallankumouksellisia miehen ajatukset olivat. Suosituimmat suomalaiset saavat harvoin mitään merkittävää aikaan...

Reich muutti Tanskaan, sitten Ruotsiin, Norjaan ja lopulta Yhdysvaltoihin, missä hän ajatteli olevansa vihdoinkin turvassa. Hän perusti Mainen osavaltioon Orgoni-instituutin, joka tietenkin tutki orgoni-energiaa (Orgoni-energia on luonnon energiaa. Se saa ihmiset, eläimet ja kasvit tikittämään) Uskonnolliset ihmiset sanovat sitä sieluksi)

Vuonna 1954 sitten lopulta paljastui, miten turvallinen paikka USA:kin loppujen lopuksi oli rehelliselle, rehdille, ja työtätekeväle tiedemiehelle, joka uskalsi tutkia kaikkia asioita. USA:n hallitus määräsi kaikki Reichin orgoniakut tuhottaviksi (Orgoniakku on vähän ulkovessan näköinen hökkeli, joka on sisältä vuorattu pellillä. Se kerää orgoni-energiaa ja keskittää sen sisällä istuvaan ihmiseen. Sillä sanotaan olevan parantava vaikutus moniin sairauksiin ja vaivoihin ja lisäksi suuressi henkistä vireyttä.) Samalla muutama hänen kirjoistaan määrättiin poltettaviksi, osa takavarikoitiin ja Reich itse haastettiin oikeuteen. Reich kieltäytyi saapumasta ja sai vuonna 1956 kahden vuoden vankeustuomion. (Miksi? Se jäi hämäräksi) ja hänen loputkin kirjansa määrättiin poltettaviksi. Reich kuoli 3.11.1957 vankilan sairaalassa... 22 vuotta sitten...

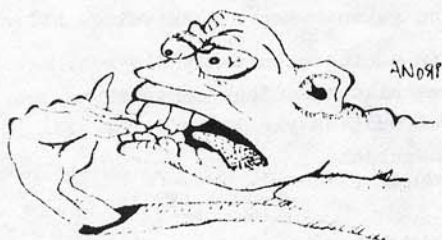
PASISMIABASISMIAPASISMIAPASISMIAPASISMIAPASIS

Tässäkin lehdessä on kirjoitettu fasismista ja fasisteista. Niistä on muotia puhua. Tyhimmät luulevat, että fasismi on sama asia kuin natsismi ja että se hävisi maapallolta samana päivänä kuin Hitler tappoi itsensä. Tosiasiassa fasismia on tällä hetkellä enemmän kuin koskaan ennen. Katsokaa kuvia, mieten Iranissa tapetaan kurdeja. Se on fasismia. Avointa fasismia löytyy Itä-Amerikasta, Afrikasta. Peitellympää fasismia on USA:ssa, Länsi-Saksassa, Itä-Euroopan maissa, Neuvostoliitossa.

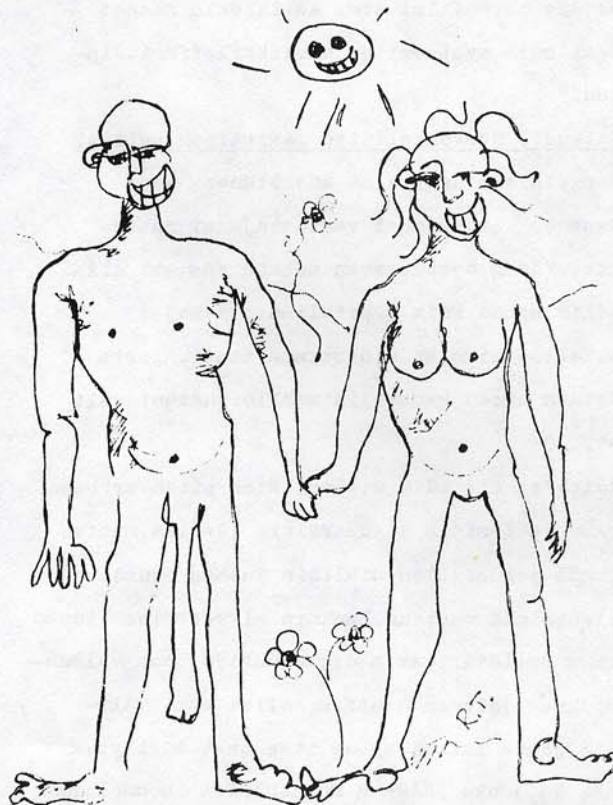
Mistä fasismi johtuu? Reich ei uskonut sen johtuvan siitä, että joku haukkasi joskus väärää omenaa tai siitä, että ihminen nyt kerta kaikkiaan on sellainen paskapää, että se on aina valmis tappamaan lähimmäisiään. Reich tutki Saksan tilannetta ensimmäisen maailmansodan jälkeen ja huomasi, että suuri osa niistä ihmisistä, joiden olisi taloudellisten syiden takia ollut luonnollista hänestään keskustalaisia tai vasemmistolaisia puolueita, olivatkin antaneet hänensä natsseille. Ihmisten taloudellinen asema ja hänen ideologiansa eivät vastanneet toisiaan, Miksi?

Fasismi johtuu ihmisen luonnollisten viettien tukahduttamisesta. Kauankaun aikaa sitten yhteiskunta oli äitivaltainen. Äitivaltaisessa yhteisöissä ihmisten tarpeet, nimenomaan seksuaaliset tarpeet koettiin luonnollisina ja niiden tyydyttämistä ei tarvinnut hävetä.

Yhteiskunta "kehittyi", sen koneistot tulivat yhä suuremmiksi ja tehokkaammiksi ja ne alkoivat yhä enemmän vaikuttaa ihmisten elämään. Yhteiskunta muuttui äitivaltaisesta isävaltaiseksi. Sen myötä seksuaalisuus tuli hävettäväksi, sitä piti alkaa peitellä.

Tähän väliin fasismi tarrautuu. Se tarjoaa ihmisille seksuaalisuutta. Mutta se ei tarjoa sitä avoimesti vaan peitellysti. Rakastajan/rakastajattaren tilalle keksitään Isänmaa, jota pitää yli kaiken rakastaa ja jonka vuoksi saa tehdä mitä tahansa.

Erätiössä olevan kikkelin tilalle hankitaan liehuva lippu. Olettehan te nähneet filmejä ja kolmannen valtakunnan joukkokokouksista. Naiset pyörtyvät orgasmissaan kun lyhyt, vain yhden kiveksen omistama seksijumala Hitler puhuu heille täysin järjettömiä lauseita. (Natsien tunnus hakaristikin on tuhansia vuosia vanha sukupuolilyhdyntä symboli)

Fasismi on massaliike. Ilmen massojen tukea se on yhtä tyhjän kanssa. Siksi taistelussa fasismia vastaan täytyy lähteä massojen tarpeista. Niiden täytyy oppia tajuamaan, että se, mitä ne haluavat ei ole isänmaan laajentuminen vaan seksuaalinen tyydytys. Naikaa, lapset, naikaa! se on kivaa, eikä maksa paljon.

Mainoskatko

Tulikin mieleeni, että Dusan Makavejevin fantastinen filmi WR-Organismin mysteerit

tulee varmaan taas lähiaikoina teattereihin. WR filmin nimessä tarkoitetaan a Wilhelm Reichia ja filmi on hauskipia, järkyttävimpää (Jos tykkää järkyttymisestä) ja mielenkiinnostavimpia filmejä mitä koskaan on tehty. Lisäksi siinä näkyy paljasta pintaa enemmän kuin yhdessäkään tanskalaisessa pornofilmissä eikä se edes ole pornofilmi. Armi Aavikkokin sanoo: "Organismin mysteeri on suosikkileffari. Jippijuu!"

Jatkuu...Neuvostoliitto fasistinen valtio?

Marxilaiset ovat aina käsittäneet oman aatteensa tehokkaaksi vastustajaksi fasismille. Tämän ajatustavan mukaan fasismi olisi jotakin samaa kuin kapitalismi; pahojen kapitalistisikojen aiheuttama tauti, josta päästään eroon kansallistamalla tuotantovälineet.

Reich ei ole tätä mieltä. Mies pitää arvossa Marxin ja Leninin alkuperäisiä ideoita, mutta hyökkää perustellen Stalinin luomaa neuvostojärjestelmää vastaan. Leninin alkuperäisen idean mukaan proletariaatin diktatuuri, johon valtakumpuksen jälkeen mentiin, olisi vain väli-vaihe, jonka tulisi syödä itse omat edellytyksensä ja jonka jälkeen muodostuisi luonnollisen kehityksen tuloksena TODELLA luokaton yhteiskunta, joka ei enää olisikaan valtio vaan pelkkä luonnollinen ihmis-yhteisö. Neuvostoliitossa kehitys meni juuri päinvastaiseen suuntaan. "Väliaikainen" proletariaatin diktatuuri laajensi ja laajensi itseään. Lisää virkamiehiä ilmestyi vaikka heidän lukumääränsä olisi pitänyt vähentyä, koneisto pönkitti itse itseään. Tehtaissa, joissa oli ollut jonkinlainen yhteishallintoyhteisö siirrettiin takaisin vanhaan johtajatyylisiin. Toisinajattelevat joko tapettiin tai siirrettiin keskitysleireille. Tämä tapahtui Stalinin aikana, mutta sen tulokset näkyvät vieläkin.

Neuvostoliiton kaltainen sosialismi ei ole mikään vaihtoehto fasismille, koska se itsekin loukkaa ihmisten vapauksia eikä ota huo-

mioon ihmisten luonnollisia targeita. Todellinen vaihtoehto on muualta löydettävissä...

TYÖ JA LEIKKI

TYÖDEMOKRATIA

Työdemokratia on Reichin kehittämä vaihtoehto. Se ei ole aatejärjestelmä. Se ei myöskään ole poliittinen oppi, jota yksittäiset poliitikot, puolueet tai aatejärjestöt voisivat propagandaa tekemällä syöttää yhteisöön.

Työdemokratia perustuu luonnollisiin ihmis-suhteisiin, luonnolliseen elämiseen. Työdemokratia on "politiikka" hylkää kaiken poliittisen paskanpuhuminen, eikä se yritäkään vapauttaa massoja vastuusta vaan antaa sen niille.

Työdemokratian kolmiyhteys on TYÖ+TIETO+RAKKAUS. Idea on niin yksinkertainen, että se on mullistava. Työnteko, tietojen hankkiminen, rakastaminen. Mitäs muuta enää tarvitaan paitsi vähän hauskanpitoa ja se kuuluu tuohon jo automaattisesti.

Työdemokratian tavoitteena on aito, tosiasiallinen ja käytännöllinen kansanvalta, joka ulottuu yli kansallisuusrajojen joihin modotuu luonnollisesti ihmisten kypsyessä siihen työn, tiedon ja rakkauden yhteisvaikutuksesta.

Reichin ideoita on arvosteltu epärealistisina. Sitä ne varmaan ovatkin uskoessaan, että jotakin voisi saada aikaan nyky maailmassa ilman ihmisten tappamista ja kiduttamista pelkän rehellisen työn avulla. Epärealistisuus ei tee ideoita penniäkään huonommiksi; ne ovat silti paljon rakentavampia kuin vaikka SDP:n tämän vuoden puoluekokouksen päätökset. Ehkä ne eivät saa aikaan muutosta yhteiskunnassa, mutta ne voivat muuttaa yksittäisiä ihmisiä. Sekin on jo paljon.

WILHELM REICH: FASISMIN MASSAPSYKOLOGIA
- - - THE INVASION OF THE COMPULSORY
SEX MORALITY
DUSAN MAKAVEJEV: ORGANISMIN MYSTERIT

KUOMUN
LEMMIKKI-
ETANA.

SAJE TULLEE
HUOMENNA,
JOSSEI ÄKKIÄ
KUOMENNA

Rukolinen -79

XTAASI

KUVA: ESA (RUMMUT),
JUSSI (KITARA), HESSU (KITARA) JA
KARI (BASSO).
ÄÄNI: NAUHOITUS.

V.Kiviharju: No niin. Kertokaa jotain. Kysykää

...h. Mitäs pidätte tytöistä?

Xtaasi: No täytyy myöntää... pidämme. Ne on kivoja. VK: Entä pojat? Xtaasi: ... pojat ovat myös kivoja paitsi juotuaan viinaa ne eivät ole koskaan kivoja (Jussi: Minä olen aina kiva)

VK: Onks teillä jokin mielipide Tiltistä?

XT: Ei voi oikein pahaa sanoa: Kavereita. Ne on mukavia jätkeä ja tiukkoja soittajia. Hyvä, että Oulussa on toinenkin uuden aallon bändi. Ne on kyllä vähän yksipuolisia. Niillä kuiteski on paljon hyviä omia piisejä. Ne on tosi oululainen bändi. Ne puhhuukin kuin oululaiset. Ja laulaa. Mutta me yritetään olla helsinkiläisiä.

VK: Kivaa? ...XT: Soittaessa tutustuu

kaikkiin mukaviin ihmisiin (Jussi: Nämäkin tutustuivat heti Heikkilään, kun tulivat meille)

VK: Muut bändit? ...XT: Ramblersit ja Spiders

on kivoja jätkeä (joku: Kojo on paska) Spidersit on niin nuoria. Niistä tulee vielä kovempiakin. Oulussa on paljon kakkabändejä. Ne vaan soittelee hendrixejä tai muuta vanhaa. Ja ei Hendrix oo kakkaa, mutta oululaiset matkii ja se on.

Me digataan myös vanhoja pieruja: Rolling Stones, Toi Jimi Hendrix, Bob Dylan, Neil Young, REGGAE. Mitä niitä vanhoja vielä on: Narttu...

Ei kai tuo tuu lehteeh. New York Dolls, Iggy Pop, Stooges. Meillä ei ole esikuvia. Bihän...

XT: Me digataan kaikista eniten New York Dolls.

Se on loistava. Clash on myös. Ramot kans. Useilla bändeillä ei oo tulevaisuutta, kun ne soittelee muitten piisejä eikä ne yritä omia niinku me.

Ne vain soittelee kotona kellareissa, opettelee hienoja sooloja ja bassokuvioita. Sitten ne on kuin kasa pieniä Albert Järvisiä tyyliin 'one.

two, three, four, thank you. Oulu on paska paikka kun täällä on niin vähän soittopaikkoja. Täällä ei oo mitään kunnon paikkaa jonne alle 18-vuotiaat vois mennä. Sellasta jossa bändit soittaa.

Onks vielä aikaa... Narttu oli saatanan kova.

VK: Jaa. ...XT: Silloin aikoinaan. Silloin...

Suomalaiset uuden aallon bändit on muuten niin samanlaisia. Paitsi me. Niin... ja Ratsia. Ratsia on kyllä yksi Suomen parhaimmista. Pelle Miljoona on taas keikoilla hirmu kova. Eput on hyviä soittamaan, mutta ei ne niin mahdottomia.

Me emme morkkaa eppuja siitä, että ne olis kaupallistuneet. Kaikki jurtit nykyään sanoo, että ei Eppu oo punkia; Ne osaa soittaa.

VK: Vielä mitä?

XT: Pitäiskö meidän sanoa mottomme. No joo.

(Jussi: Pankaa hanttiin perkele)

VK: No siinä. ...XT: Vieläkö se ottaa...

VK: Vielä. XT: Meillä ei ole mitään

Oulun Tedejä vastaan. Helsingin ja Tampereen jutut on toista... J. Kesäniemi

VAPAUDEN PATSAS PUNASTUU

Tulee myöhä yö. Tyttö sanoo nukkuvansa hiiriä ja ryöväreitä, ja että hänen äitinsä makaa sairaalassa viimeisillään ilman ruokaa ja lääkkeitä. Todellinen kavaljeeri ja merimies ei tietenkään jätä tyttöä yksin eikä halua ottaa vastuuta äitikullan varhaisesta kuolemasta, mutta huomaa aamulla olevansa rahaton, paperiton ja laivansa jättämä.

"Kuolemanlaiva" alkaa kuin hyvä pila. Mutta ei siinä kaikki; satiiri ensin kutittaa, mutta kaivelee pian lihaa syvemmältä ja syvemmältä.

Koska I maailmansota oli sodittu "kansojen vapauden, riippumattomuuden ja demokratian puolesta" ja jokaisesta Euroopan valtiosta oli tullut sivistynyt, ei paperitonta merimiestä virallisesti enää ollut olemassa. Antwerpeniin jähnyt mies napataan irtolaisena kiinni, häntä kuljetetaan virastosta toiseen, kansliapäällikön luota konsulin luokse. Koska

hänellä ei ole taskussaan passia, viisumia, syntymätodistusta, merimieskirjaa ja kulkulupaa, hän ei ole kukaan. Mikään maa ei halua häntä harmikseen, sillä kaikkialla on pummeja, työttömiä ja varkaita omasta takaa. Belgian viranomaiset kyyditsevät hänet salaa Hollantiin, hollantilaiset kyyditsevät hänet takaisin Belgiaan. Hän salamatkustelee, liftailee Belgiasta Ranskaan, pannaan siellä vankilaan, ja joutuu viimein Espanjaan, josta on Euroopan "vapain" maa, sillä "espanjalaiset eivät olleet taistelleet vapauden puolesta".

Hyvät pilat jatkuvat. Vapauteenkin kyllästyy, ja niih merimies paperittomana pestautuu mukavuuslippulaiva 'Yorikkeen' hiilikuskiksi. Laiva on virastokuolleitten ja saatanallisesta työstä kuolevien miesten laiva, helvetti ja gladiaattorien areena. Eräässä satamassa hänet shanghaijataan toi-

seen laivaan, jonka on määrä painua pohjaan vakuutusrahojen nostamiseksi. Päähenkilö jää yksin lillimään valtameren aalloille.

Traven kirjoittaa: "Jokaisella aika-kaudella on inkvisitionsa. Meidän aikanamme (iloisella charlestonia sätkivällä 20-luvulla) passi korvaa keskiaikaisen kidutuksen. Ja työttömyys".

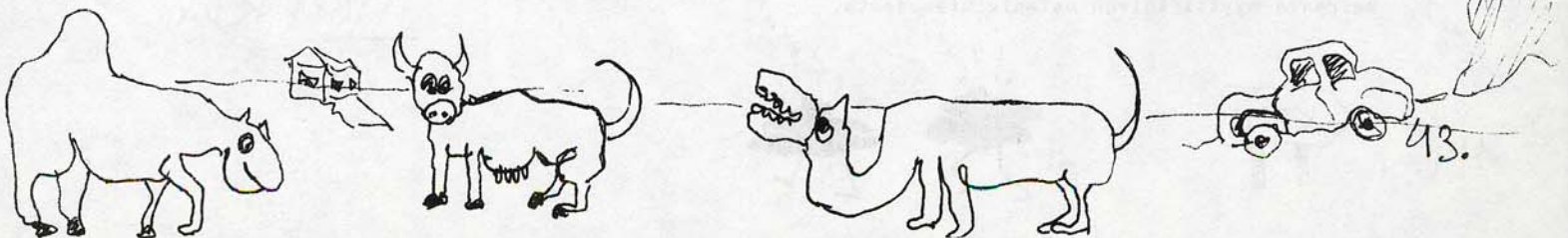
Travenin kuvaama virkamiesten valta on katolista. Virkamiehet muodostavat kasvottoman hierarkisen papiston, jonka kieli on yhtä käsittämätöntä kuin vankilapastorin munkkilatina: "Aina kun pastori puhui jumalasta, luulin hänen puhuvan vuohesta". Virkakoneiston syöpäminen leviämisenä, tahdotomien kumileimasinten ja paperinnussijoitusten lukumäärä määrittelee valtion sivistysasteen. Byrokratia on eräänlainen likvidointijärjestelmä, joka heittää jokaisen ilman iltapukua kadulla nukkuvan vankilaa: sitten kun se on todennut, että ihmistä ei tosiasiallisesti ole olemassa, koska hän ei voi esittää syntymätodistusta. Mikään valtio ei tunnusta häntä kansalaisekseen, jos hän ei ole aikanaan valinnut kansalaisuutta Versaillesin rauhansopimuksen ehtojen mukaisesti. Kansainliitto ei ole valtio, se ei anna ihmiselle kansalaisuutta eikä paljon muutaakaan. Käytäntö on ristiriidassa ylevien periaatteiden kanssa, jotka jokainen konsulaattista tyhjin toimin käännytetty voi lukea marmoriseinältä lähtiessään: kultaisin kirjaimin kerrotaan miehestä, joka oli joskus sanonut kauniita sanoja maasta jonka jumala oli luonut vapaiden ja vainottujen tyyssijaksi. On sen miehen kuva, joka oli julistanut suuria asioita ihmisten, jopa nekrujen oikeudesta rajoittamattomaan vapauteen. Ja oli vapauden patsas.

Paperinmapitusjärjestelmä kohtelee eri ihmisiä eri tavoin riippuen siitä voiko palvelukset maksaa käteisellä vai byrällä kumarruksella. Byrokratia toimii alistamisen, hallitsemisen ja tukahduttamisen kei-

nona moraalinaan: "Minä olen vain virkamies, valtion uskollinen palvelija".

Eivätkä konsulit ja kansliapäälliköt tietenkään virallisesti tiedä mitään kuolemanlaivoista. Ammattientarkastajat ovat heilämielisiä varustamoita kohtaan, sillä he ymmärtävät voittojen maksimoimnin vaikeudet. Ei haittaa, vaikka varustamo kustannuksia alentaakseen ei tee laivalia korjauksia, on poistanut pelastusrenkaat ja pelastusveneet, tarjoaa miehistölle sikojen saikaa ja piilottaa lääkkeitä puhumattakaan ylityökorvausten maksu matta jättämisestä, sillä kilpailu on kovaa. Kahaa on hankittava, markkinoita laajennettava. Varustamot eivät tulisi toimeen ilman kuolemanlaivoja; monet menisivät konkurssiin jolleivät silloin tällöin hankkisi vakuutusrahoja laivoja upottamalla. Varustamoiden on kestettävä kilpailu, koska bruttokansantuotteen kohottaminen on isännällistä: se tehdään oman maan loiston ja suuruuden vuoksi. Kunnan yhteiskunta ei tunne haaskausta: ei voida sallia että lukemattomat paperittomat ihmiset harhailevat pitkin maita ja maita - menkoöt kuolemanlaivaan tai muukalaislegioonaa vetämään omaa korttaan. Traven kuvaa byrokratian olennaiseksi osaksi järjestelmää, jossa ihmisen on myytävä työvoimansa yhä useamman deodoranttimerkin tuottaman voiton hyväksi, järjestelmän joka myy vapaa-ajan, mielikuvituksen ja tunteet kertakäyttöpakkauksissa.

Kirjan ensimmäinen jakso on helvetin hauska, vaikka päähenkilö itse asiassa on pahasti kusessa. Traven osaa irvalla itseään. Laivaton merimies on virkakoneiston kynsissä, mutta samalla vapaa kuin sirkuksen klovni, jonka on esitettävä temppunsa: hän tekee sen varmasti silloin kun jongloorin kaikki pallot ovat ilmassa ja hymy maireimillaan. Kun byrokratian pyhät luostarit veisaavat toistuvasti samaa virttä, samaa säveltä kuin posetiivi, vaihtaa merimies nimeään kuin takkia. Hän on oppinut pelin.

kuvatessaan byrokratian toimintamalleja. Traven käyttää huumoria taitavasti etään-
nättämiskeinona.

Samalla tavalla kuin laivasta jääminen oli pila, oli kurjaa pilaa myös kuolemanlai-
vaan pestautuminen. Hymy hyytyy pian: "Kei-
sari Capitalismus, kuolemaan menevät terveh-
tivät sinua, heil!" Kuvaus laajenee vertaus-
kuvaksi, kouraisee yhä syvemmältä. Laivan
kattilahuoneessa miehet kasvattavat kansan-
taloutta, tappelevat vuotavien höyryputkien
ja putoavien arinarautojen kimpussa ajatuk-
sista, tunteista ja ihanteista ainoana vir-
kistyksensä älyttömät kännit ja kymmenen
minuutin tyykkätsatamissa. Arinarautojen
putoaminen merkitsee "verta, riekaleiksi
repeytyntä, kärkevää ihoa, verense-
kaista spermaa, katkenneita jänteitä ja tus-
kallisesti väänntyneitä sisuskaluja". Miehet
tekevät ylimääräisiä vuoroja, sillä aina
joku heittää veljensä ja miehistö jää vajaak-
si. Kaikessa mahdollisessa on säästetty
käyttökustannusten alhaalla pitämiseksi.
Saippuakin täytyy varastaa kokilta, joka
puolestaan varastaa sitä pääliikeyksikönsä. Ase-
ma sinänsä ei merkitse laivalle turvattua
elämistä; se vain määrää sen kuinka paljon
on mahdollista varastaa. Kuolemanlaiva on
koio, jossa ihmisestä on riivitty kaikki
inhimillinen; jossa hierarkiat määritetään
nyrkein; jossa ihminen on vähempiarvoinen
kuin kone, jota sentään on pakko huoltaa.
Hiilikuskin elämä on lyhyt, mutta kuolema
pitkä. Kukaan miehistön jäsen ei enää osaa
edes ajatella, että laivalla on ehkä mahdo-
tonta tehdä työtä ja pysyä hengissä. Eräs-
sä kirjan kauneimmassa kohtauksessa kuva-
taan merimiehiä tervehtiviä lapsia, jotka
lähemmäs tullessaan heräsivät kuin unesta
ja itkien juoksivat tiehensä huomattaessaan,
että "merimiehet ehkä jo olivat kuolleita".

'Kuolemanlaivan' ahdistavan todellista
toista osaa pehmentävät merimiesjutut ja
kaipaava myytti laivan naissieluudesta.

'Yorikke' saa paatuneen tulijengin lausumaan
rakastavia sanoja tuosta vanhasta hutsusta,
joka leveää peppua heilauttaessaan panee
vieläkin päät kääntymään. Kattilahuoneen
miesten keskuudessa syntyy myös uhrautuva
toveruus, joka on jotain muuta kuin Trave-
nin irvaillema työläisten solidaarisuus:
nämä marssivat I maailmansodassa toisen
maan työläisiä vastaan Marx kirjahyllyssä,
kivääri olalla ja kiihkokansalliset isku-
lauseet korvia tukkimassa.

'Kuolemanlaiva' on hiton hyvä kirja.
Joskus tuntuu siltä että se on paikoin
kömpelösti kirjoitettu. Mutta niinkuin
Traven itse sanoo: "Kun kirjoittaa todelli-
sista tapahtumista, ei voi pitkään pohtia
taidemuotoja". Kirjalla on vahva historial-
linen tausta: se ilmestyi ensimmäisen kerran
vuonna 1926, jolloin Weimarin tasavaliassa
vallitsi huima inflaatio ja työttömyys, ja
kunnan keskiluokka alkoi jo kaivata profeet-
taa. vuonna 1919 oli Yhdysvalloissa pantu
toimeen ns. Palmerin ratsiat, joissa pois-
tettiin maasta vasemmistolaisia ja kansalli-
suuspaperittomia ihmisiä tuhattamäärin.

'Kuolemanlaiva' ei ole ainoastaan
meriromaani, jossa ei juuri ole merimiesro-
mantiikkaa; se on ennen kaikkea kuvaus yh-
teisöstä ja myös yhteiskunnasta, jossa ih-
misellä ei ole edes orjan kaupallista arvoa.
Se kysyy miten inhimillisyys voi toteutua
oloissa, jotka riistävät ihmiseltä kaiken;
joissa ihmisen on ehdoitettava myytävä itsensä
ja joissa häntä tämän jälkeen vielä kutsu-
taan vapaaksi työläiseksi. 'Kuolemanlaiva'
on täynnä koti-ikävää, melkein uskonnollis-
ta kaipuuta löytää oikea laiva, oikea koti-
maa, vapaus. Traven ylistää työtä, mutta
tekee samalla kovan kysymyksen: minkä puo-
lesta ja keiden ehdoilla?

Suosittelen kaikille niille, jotka eivät
halua olla onnellisia.

Pjoti Kun.

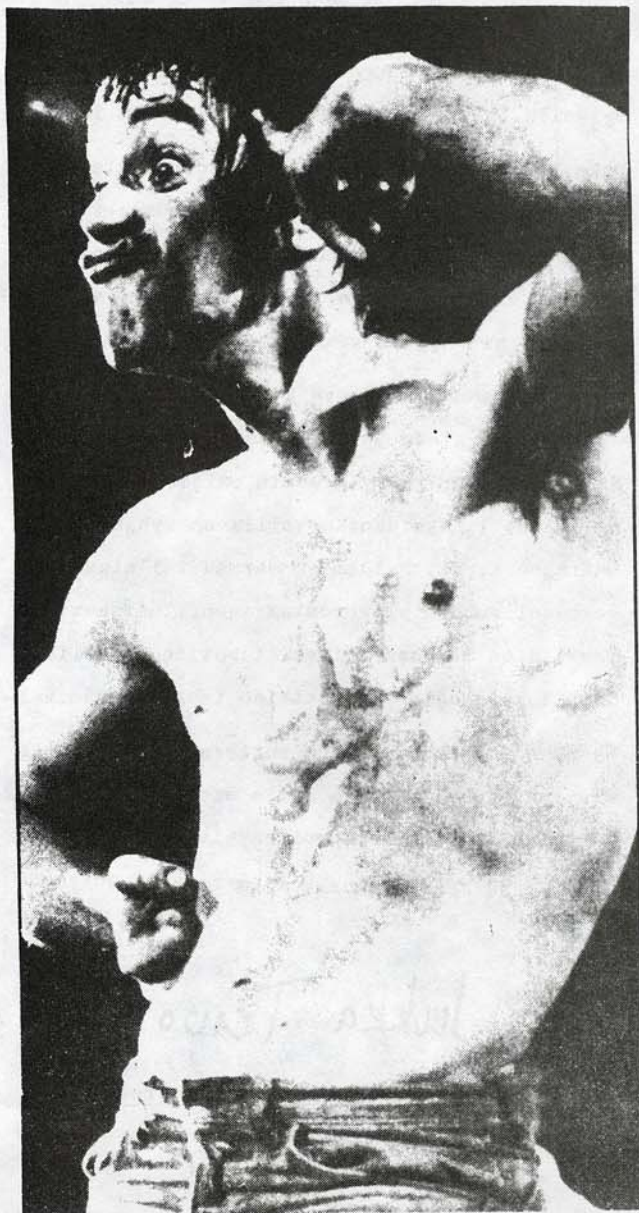
Iggy Pop: New Values

Tell me a story /New Values/Girls /I'm
bored/Don't look down/The endless sea// Five
foot one/How do you fix a broken part/Angel/
Curiosity /African man/Billy is a runaway

Syynä tähän levyarvosteluun on Soundis-
sa 8 ollut täysin asiaton Mikko Montosen arvos-
telu tästä Iggy Popin uusimmasta lp:stä. Monto-
nen on ilmeisesti vanha Iggy-fani, joka dig-
gaa Stooges-kamaa ja ahdasmielisesti nyt kun-
nolla kuuntelematta tuomitsee kaikki Iggy:n
uudemmat aikaansaannokset. Iggy:n pitäisi Monto-
sen mielestä vieläkin tehdä Stooges-tyylistä -
raastavan neuroottista tai ehkä vielä parempi
olisi, jos Ig olisi kuollut huumeisiin, silloin
Montonen ja moni muutypöry olisi saanut taas
uuden maailmantuokaansa sortuneen sankarivainai-
jan. Se, että Iggy elää ja on selvännyt huumei-
ta ja tekee nyt terveempää ja tasapainoisempaa
musiikkia on joillekin ilmeisesti liikaa.

Arvostelussaan Montonen väittää, että
Iggy:n uusi tuleminen on ollut musiikillisesti
jatkovaa alamäkeä. Minun mielestäni Iggy on
ainakin ensimmäisellä soolo-lp:llään (The Idiot
76) ylittänyt kaikki Stooges-levyt ja myös myö-
hemmin tehnyt erittäin tasokkaita albumeja.
Bowien säveltämä ja Iggy:n sanoittama The Idiot
on ongelaatuista, uusia uria aukovaa musiikkia
joka mielestäni voittaa kaikki Bowien vii-
meaikaiset kokeilevat levyt ja on niitä tär-
keimpiä tällä vuosikymmenellä tehtyjä levytyk-
siä. Tyylillisesti se tietysti edustaa lähinnä
Bowieta, mutta Iggy:n koskettavat sanoitukset ja
voimalliset tulkinnat puhaltavat sen lopulli-
sen hengen musiikkiin. Poissa on kaikki Bowiel-
le tyypillinen hienostelu ja teennäisyys, ja
tilalla Iggylle ominainen särmä ja ehdottomuus.

"Lust for Life" edusti vielä Bowie-
linjaa, mutta se oli hätäidemmän tehty, hieman
epätasainen levy, tosin silläkin on joitakin

loistavia helmiä, tai oikeastaan suurin osa sii-
tä on ihan mallikasta Iggy Popia. Sitä seurannut
live-lp "TV-eye" kärsii huonosta äänityksestä
eikä musiikillinen puolikaan niin kovin hääpe-
pöistä ole. Sen sijaan tämä uusi "New Values"
on taas aivan mainio levy. Bowie on nyt poissa
kuvioista ja Iggy:n apuna sävellystyössä ovat
olleet vanhat Stooges-kamat Scott Thurston ja
James Williamson, joka on myös tuottanut levyn.
Musiikillisesti levy on melko helppoa Iggyä,
enimmäkseen kepeää mutta dynaamista rokkia.

Montonen valittelee levyn kesyjä ki-
tarasoundeja. Kitarat on miksattu taakse, jotta
Iggy:n matala ääni pääsisi oikeuksiinsa, eikä
se ainakaan minua häiritse, koska Ig laulaa tyy-

likkäästi. Puhaltimia, jousia ja tyttökuoroja on käytetty, mutta hyvällä maulla ja omaperisyydellä. Lisäksi Montonen väittää levyä tasapaksuksi puuroksi, josta ei mikään kappale nou- se edustavampana esille. Kuitenkin musiikki on hyvin monipuolista vaihdellen nopeista rokeista jännittäviin hitaisiin piiseihin, joista var- sinkin "The endless sea" on todella upea, sa- noituksestaan järkyttävä kuvaus alkoholistista

Ainoa juttu, josta en pidä, on lelyn ~~XXX~~ kansikuva: Iggy yläruumis paljaana pullis- telemassa lihaksiaan. Kasvoilla on tyhjä ilme, mutta se ei riitä tuomaan särmää tällaiseen seksuaalisuuden ylikorostamiseen. Ilmeisesti Iggyllä on menossa vaikea identiteettikriisi. Sanoituksissa Iggy käsittelee imageaan väkival- taisena ja seksuaalisena entisenä nistinkä, joka etsii nyt uusia arvoja, mutta mitään ei tule vastaan. Sanoituksissa voi havaita selvää itse- ironiaa ja myös huumoria aika tavalla, joten

Jukka Tervo:

kaikki hyvät teot tehdään aamuisin

ei ole seinää
en sulkeudu sisään
ei ole peillejä
en pelkää mitään

kaikki hyvät teot tehdään aamuisin
silmit avataan
katsotaan aamuun
katsotaan aurinkoon
ja aivan hiljaa istutaan

riippumatta
liikkumatta
ei niin kuin patsaat
vaan niin kuin vapaat

pehmeää valoa
kuin kosketeltavaa
uni?

todellisuutta
jos pysähtyy
katwoo pilviin
katsoo silmiin
ja aivan hiljaa hymyilee

kaikki hyvät teot tehdään aamuisin
silmit avataan

ei se ainakaan niin omahyväinen ole kuin kun- nesta voisi päätellä.

Mistään kesyyntymisestä ei Iggy'n koh- dalla voi puhua, paremminkin tätä prosessia voi- si nimittää kypsymiseksi. Teksteissä ~~XM~~ on ~~XXXX~~ kyrpää ja älyä niinkuin on aina ollut, ja lava- esiintyminen on hämmentyneistä ja murskaavista lehtiartikkeluista päätellen vielä sitä samaa vittuilua ja turpiinkerjäämistä kuin Stooges- aikoinakin. Uudelle kypsemälle Iggylle sopisi varmaan jo kypsempi image ja esiintyminen, mut- ta se on ainakin minulle samantekevää niinkauan kuin musiikki on hyvää niinkuin tällä uusim- malla lp:llä.

Kauko Röyhkä

kone laulaa

hengityksesi korisee
kone laulaa / lohi käy pyydykseen
sinä seuraat aikaasi
katselet merta ja laivaasi
ja mainos tv:tä aivan liikaa

sinulla on tehokkaita lääkkeitä
joilla turrutat / järjen ja tunteet
sinä et kuule / sinä et kuuntele
lintuja et / lapsia et

ei kuolema enää niin paljon pelota
kun sitä ei kunnolla edes elämästä erota

sinä hidastat joka kurvissa
mutta et siksi että pelkäisit muutosta
vaan siksi ettet tiedä mitään
vaan siksi ettet tiedä mitään

kylmyyden tuntevat kaikki
lämmön ne joille se suodaan
luodaan uusia aineita
laivasi pelkää laineita ja aavaa merta
enemmän kuin minä verta oikeaa

ei kuolema enää niin paljon pelota
kun sitä ei kunnolla edes elämästä erota

sinä painat vain pientä nappia
ja saat hetkessä kuvan jota
palvot ja valvot yömyöhään yksinään
sekö sinut saa hengissä pysymään

THE JUUTTU

Aluksi SANOMATON PUOLUKANVARPU teki sen minkä oli vähäisyydessään oppinut eli steriilin viihdytyksen. Samaisessa konsertissa esiintynyt ZERO NINE oli loppua kohden melkoinen yllättäjä myös Rattori-lupin vanhuksille, jotka taputtivat hurjia encoreja tälle keskittylin bändille. Laulusolisti oli taitava Fonziën-näköinen nuorukainen.

Seuraavana päivänä olin vanhan Oululaisen kyvyn eli EXPRESSIN musiikkiesityksessä, jonka PELMU vaatimattomasti järjesti yhdeksi kesäisen konserttisarjan tapahtumaksi. Viihdemusiikki todella "eli" näitit ammatilaisten huomassa. "You're the sunshine of my life", "Tears on my Pillow", "I shall be released", "Blue Suede Shoes", "Sir Duke"... ja "Kylmäkkö Kyllikin Kyylmä Kyyläki". "Tyyliä".

Seuraavana maanantaina Pelmu yllätti jälleen esittämällä uusia vanhoja kykyjä eli TIMJAM-yhtyeen. Vierailleva solisti HENRY esitti voimakkaan tulkinnan John Lennonin balladista "Imagine". Jo matkansa päätä etsinyt Timjam soitti mm. tyyli-rikkoiset versiot muutamista vanhemman tanssimusiikin helmistä.

MUTTA SITTE

Heinäkuun alussa oululainen uusi aalto sai itseään tunnetuksi. XTAASI ja TILTTI jaksivat miellyttää fanejaan. Yhtenä encorena edellinen esitti NARTUN tunnetuksi tekemän kivan "Hyljätyn tango" alkuperäisen vokalistin Kauko Röyhkän voimakkaassa yhteydessä...

PELMU jatkoi kesäsarjaansa Reidarissa VANHAN ISÄNNÄN loistavalla konsertilla. Aittoa jatsin voittokulkua. KESÄN PARAS!!!!!!!!!!!!

Oulun toinen musiikkiyhdistys RYMY eli Oulun Rytmimusiikillinen Yhdistys R.Y. aloitti toimintansa. Sen ensimmäisessä tilaisuudessa esiintyivät RAMBLERS ja NARTTU sekä lisäksi muutama hajakokoonpano. Ramblers säilytti maineensa johtavana rytmiblues-bändinä. Narttu taas saavutti mainetta esiintymällä seuraavana sunnuntaina PELLE MILJOONA & 1980:n lämmittelyaktina. Pelle oli heikko ja liian äänekäs. PA-laitteet kiersivät eli kaapeista lähtevä äänimassa ylitti kestäkyvyn. Säili.

KUUSROCKK...rokkia

21.7. PELLE joukkoineen oli selvästi parempi kuin Rattorissa. Todellisen anarkistin otteita Hän esitti kiskoessaan irti suosikin mainosta esiintymislavan reunasta. Harmi vain, että mies itse putosi lavalta eikä pystynyt jälkeenpäin riittävästi selittämään tarkoituksensa. Ajoittain Pelle oli uskomattoman "typerä", mutta suurin osa esityksestä oli kyllä sitten aivan mielekäs. Ja yhtyeenä 1980 on uuden aallon vanhoja hyviä tai jotain sinne päin. OLI kiva nähdä.

...mitä VIELÄ

Teddy & the Tigers oli HASSU pieni. EPPU NORMAALI taas mielekästä pop-musiikkia soittava kehittyvä kyky. KAIKILLA oli tosi hauskaa. SPIDERS laimensi hieman tunnelmaa esittämällä vanhoja juttuja TEDDYjen malliin. Tavallaan Spiders kyllä ylittää esimerkiksi Freddy Falconin, jonka osuudesta puuttui elävyys.

HURRIGANES esiintyi myös Kuusrokkissa. Heistä voi vain...tai enpä kirjoitakaan mielipidettäni. Se olisi liian suuri kunnia heille.

60-LUVUN IGGY POP (= SONNY BOY WILLIAMSON)
VAIKUTTA A YHÄ. KAUNISTA. TOTTA KAI.

STIFF LITTLE FINGERS oli rockfesti-
vaalien toinen ulkomaalainen esiintyjä. Se ei
pettänyt toiveita. Erityisesti mieleen jäi
rumpalin omaperäinen tyyli, sekä hieno versio
Bob Marleyn "Johnny Was" kappaleesta. Paikoittel-
len yhtye oli rehellisen puiseva. Pohjois-Ir-
lannin arkipäivä tuli ilmi laulujen sanoista.

MEMBERS esitti sitävastoin vah-
vistimet huojuen funky & reggae-vaikutteista
musiikkia säilyttäen kuitenkin uuden aallon
kanta-aottavan asenteen. Laulusolisti oli pieni
ja tarmokas. Rumpali tarkka ja ekstaattinen.
Ja sitten oli vielä ne KITARISTIT.

2. PÄIVÄ sitä

MIKA & TURKKA MALI lauloivat suomalais-
ta kantria. He olivat yllättäviä tarinankerto-
jia. KARI PEITSAMO OLI AINUTLAATUINEN. PIDIN.
Veltto Virtanen taas unohtamisen arvoinen. (RAMBLERS esitti harmittomat tulkintensa omista
ja lainapiiseistä. Yksi vaihtoehto 60-luvun
rockiin hiljalleen siirtyville deaneille.

..... j a t k u u

JIMI SUMEN PROJECT näytti ja kuulosti
minusta DAVID BOWIELTA vuodelta 1976. KOJO oli
jo sitten funky kuin musta totuus itse (J. Brown)
Puu villapeltöjen säreillä tämä suuri poika esit-
ti perinteiset tunnelmansa. MAARIT oli suloinen
ja päätti hymyilevät festivaalit laulullaan.

Heinäkuun päätti TIMJAMIN viimeinen
valssi. Isot miehet vuodattivat yöttömän yön
maassa bluesia kuin CHICAGOssa ikään. Ja miksei
soittaisi kun on tehnyt sitä viimeiset kymme-
nen vuotta. Minä en pitänyt yhtään heidän loput-
tomista JOHN MAYALL-tulkinnoistaan. Kiva kuiten-
kin kun vaivautuivat innostumaan viimeisellä
keikallaan.

Myrskyisen elokuun aloitti T.
JALKANEN BAND: Yhtyeen musiikillinen linja (oli)
suomalaisesta kantrista Dylanin kautta Beatles-
tulkintoihin. Huonoin näkemäni esitys tänä kesä-
nä. Se ei ollut edes hyvä vitsi. Väliajalla
esiintyi yllättäen hetkessä koottu NEXTAASI:
mukana mm. SESAMA HOLOPAINEN & KOIRA KYYPÄÄ.
He nostivat matalan tunnelman hetkeksi kattoon.

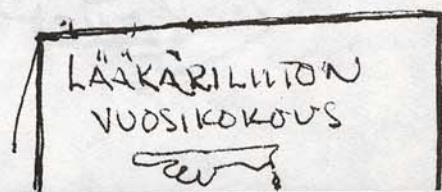
P E L M U ??

Aito yllätys oli ulkoilmakonsertti ke-
säteatterilla. KKIinan Keisari kuullosti siir-
tyneen yhtä sanattomaksi kuin alan suomenmesta-
rijoukkue THE GROUP. KeISARI oli kiva kun lo-
xpetti päästä JUKKA TERVON bändeineen ker-
tomaan usein hyvinkin koskettavia tarinoitaan.
Tervo jaksoi miellyttää raskaasta auringonpais-
teesta huolimatta. Aivan kaikkea hänen jutuistaan
en kuitenkaan ymmärtänyt. No joo.....

Seuraavana esiintynyt TILTTI sai ylei-
sön hämmästelemään lavaesiintymisellään. KOSMO-
POJAT Helsingistä olivat ammattilaisia kautta
kuun ja auringon. Teknistä. LLIKKAAAA hyökyä.

"EIHÄN ME" (KGB)

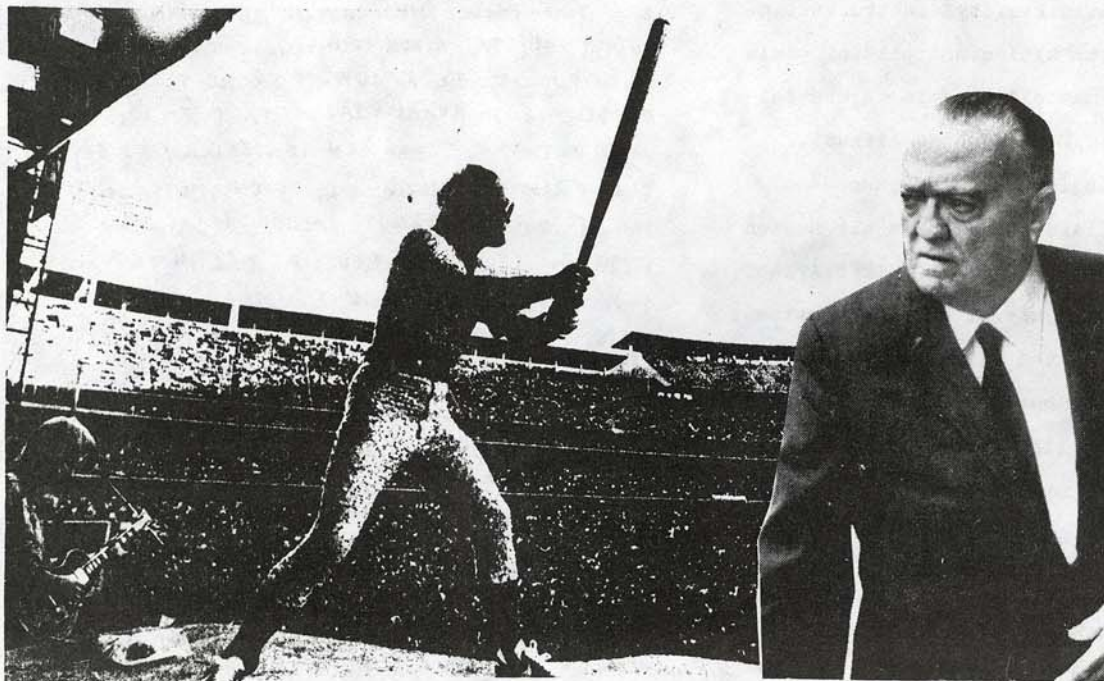
LOPPU ON LÄHELLÄ

UUSINTOJA

Elokuun lopulla EPPU NORMAALI tuli jälleen Ouluun. Suosiota riitti vakuuttavasti. 30.8. TUOMARI NURMIO & KÖYHIEN YSTÄVÄT esiintyi Pohjankartanossa kahdessa loppuunmyydyssä konsertissa yli 1000:lle ihmiselle. Tällaiset kuulijamäärät ovat erittäin harvinaisia täällä. Erikoisvieras NARTTU teki VAIKUTUKSEN:

näkemästä heittä. Ensimmäisen soittojakson rutini vaihtui toisella jaksolla tosi raivoon. "Loue Loue" ja "Raw Power" saivat muistoni palaamaan uusiin hyviin aikoihin eli 70-luvun alkuun. Ja olihan sex pistols myös kova. TOKI Ratsia esitti myös omia sävellyksiäänkin. Ja täytyy sanoa että "aikamoinen bändi" (siis hyvä) LP ilmestyy kuulemma lokakuun 15. päivänä.

"YKSINOMAAN
MUSIIKKIIN
PERUSTUVA ESI-
TYS ON TYLSÄ."
(J. AHO)
"LUULEN, ETTÄ
TÄSSÄ ON JOTAIN
TAKANA"
(FBI)
"KYLLÄ"
(CIA)

RYMY toimii : PELMU on

Nurmio-konsertin jälkeen on tullut pitäväksi se jo kuukausia jatkunut tilanne, jossa konsertit yksipuolisesti on järjestänyt RYMY. Hienon alun jälkeen PELMU on yrittänyt kaikkensa elävän musiikin puolesta ja ehkä suuret suunnitelmat ovat olleet este pienimuotoisen konserttitoiminnan järjestämiselle. Ja rahaakin puuttuu niin hitosti.

Syyskuussa kävi myös itse JUICE LESKINEN SLAM täällä. Oikein järkevä mies tämä Leskinen ja hauskakin miltei koko matkalla. Musiikki puolihan hänellä ja yhtyeellä on aina ollut sitä suomalaista ruisleipää.

RATSIA (RATSIA)

Yhdeksäs päivä kaupunki sai näkyviinsä uuden aallon varmimman lupauksen. RATSIA oli parempi kuin huhut kertoivat. He esiintyivät Rattori-lupilla eli valtaosa heidän kannattajistaan (fan fan) oli estetty

KYNÄ & ANTERO 16.9

Tämän akustisen systeemin aloitti

JUKKA TERVO ja yllätti monet iskevyydellään. Eräs tuntematon Jyväskyläläinen Batman-merkkimies oli taas kitaristina heikko, mutta teksteillään omaperäistä linjaa vetävä. (monet pitivät) Monet nauroivat kuollakseen ISOKYNÄ LINDHOLMIN pitkään kestäneelle keskustelu bluesille. Minusta se oli tylsä kuin kaupungin vuokratalo. "Joo Joo Mä Rakastan sua" oli paljon kypsempi kokonaisuus. Antero JAKOILA näytti kaikille kuinka hyvä kitaristi on. Vaatimaton. On.

Jo on tullut kuunneltua musiikkia. Vaan onhan yli 19-vuotiaalla paljon paremmat mahdollisuudetkin siihen. Oulussa tavallisissa kuuntelukonserteissa (ei siis tanssia) käy vain noin kahdensadan hengen vakioporukka. (lisiko syy tuotetussa musiikissa? Esiintymistiloista on ainakin hirmu pula...

Viimeisenä päivänä syyskuuta SAHTI soitti hiukan yli sadalle hengelle. USKOMATON-TA. Rock-jazzin suosio näyttää laantuneen. Se on menettänyt kosketuksensa elämään. Ylipitkät-soolot eivät ole mielekkäitä muille kuin soittajille jos heillekään. Tietysti teknistä osaamista on soma kuunnella ja onhan soittajalla luontainen halu kehittyä instrumenttinsa hallinnassa, mutta mielestäni pitäisi ensin ajatella kuulijan mahdollisuuksia tajuta soiton ydinsanoma. Taidan teorisoida liikaa... SAHTI sinänsä on lajinsa kärjessä Suomessa.

Edellisellä viikolla oli muuten tiistaikonsertti, jossa esiintyi TILTTI, XTAASI ja RATSIA. Oululaiset yhtyeet olivat huomattavasti parantuneet sitten viime kuuleman. Kesän harjoittelu on tuottanut tuloksia. Erityisesti Xtaas. oli minulle yllätys tarkassa soitossaan ja vapaassa esiintymisessään. Ratsia hieman kesympi kuin viimeksi. Tiltti aloitti ja oli rutiininsa osaava. Ratsian suosiota nosti esiintyminen Kuusisaarella lauantaina. (seuraavalle sivulle ajattelin tota bluesia)

CHAMPION JACK DUPREE

7.10.Oulu sai syksyn ensimmäisen vierailijan aivan kaukaa AMERIKASTA saakka. SIINÄ ALUSSA HENRY & THE FRIENDS SOITTI OIKEIN KIVAA BLUESIA. SIINÄ OLI VAIHTELUA. JA SE HENRY OLI TUNNETUSTI HIRMAISEN SYH-PAATTINEN. NE SOITTI SELLAISTA 60-LUVUN UUTTA AALTOA. KAI SE VIELÄKIN ON JOTAIN. KAI TUO PELLE MILJOONAKIN ON VUONNA -89 JOTAIN. MUSTA AIVAN TUNTUU, ETTÄ NOI MUOTIPUNKIT EI TAJUA MITÄ NE TEKEE. EI SE OLE MIINKÄÄN TÄRKEÄTÄ, MITÄ SOITTAA VAAK SE. ETTÄ TEKEE SEN TUNTEELLA (???) TUO CHAMPION JACK OLI PIENI MUSTA MIES JA SE OLI KIERTÄNYT PALJON MAAILMAA. VIELÄKIN SE SOITTI BLUESIA. VÄLIIN SE OLI TYPERÄ KAIKKINE SHOW-ELKEINEN, MUTTA SITTEEN SE TAAS SAI AINAKIN MINUT HEIKKIS-TYMÄÄN IHAN TODENTEOLLA. VOIH JO NYT SAHOA, ETTÄ TÄÄ OLI 'SYKSYN PARAS'. TÄNNE LÖYDÖN ON TUO SE KOSKOKIN. MUTTA KUN SE ON MUSTA NIIN 'HELPPO'. MITÄ VIELÄ... HEI VAAK SINULLE.

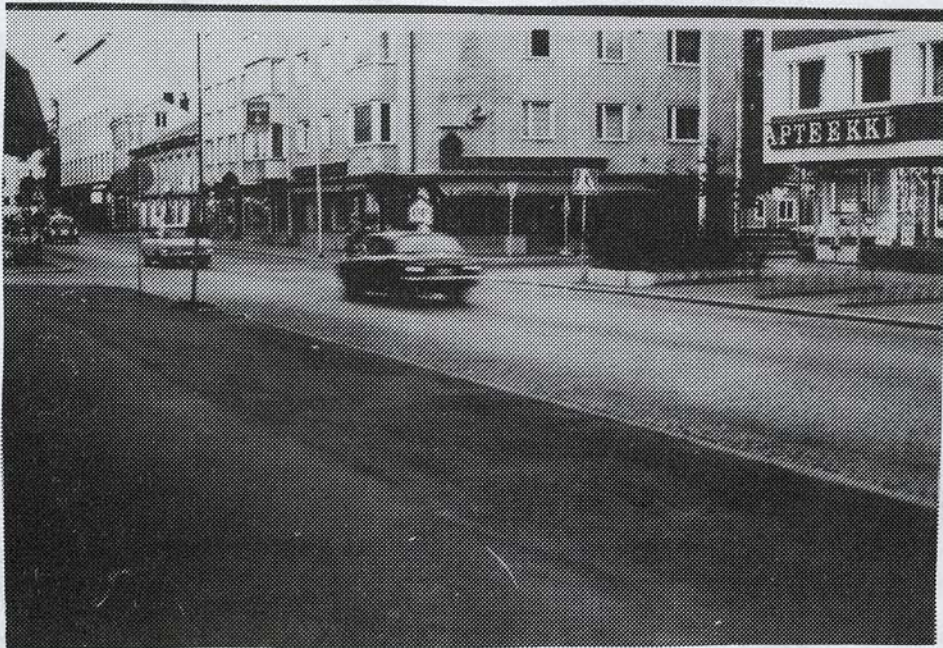
ONKO KYLMÄ?

V. Kankkari

JA LAUAN SITTEEN ENNENKUIH GOES CHUCK BE ART OLI SYNTYNYT...

YLEISÖKILPAILU

Tässä näette kuvan aivan tavallisesta risteyksestä aivan tavallisessa suomalaisessa kaupungissa. Niinpä tämänkertainen kilpailukysymyksemme kuuluukin: JOS KERÄÄMME KAIKEN ASFALTIN TÄSTÄ RISTEYKSESTÄ JA KERÄÄMME SEN ISOON KASAAN, NIIN PYSTYYKÖ RIUSKA MIES HEITTÄMÄÄN KAHDEN KILON KUULAN SIITÄ YLI SUORIN KÄSIN ?

Vastaukset pyydetään lähettämään tämän lehden konttoriin mahdollisimman pian, kuitenkin viimeistään marraskuun 15, jolloin arvonta suoritetaan. Kuoreen tunnus Risteys/Riuskamiesvisa.

PALKINNOT

Palkinnot ovat arvokkaat ,kuten odottaa sopiikin...

- 1.palkinto : 5 tonnia asfalttia
- 2.palkinto : kahden kilon kuula
- 3.palkinto : yö riuskan miehen kanssa

Arvonta suoritetaan 15.11.1979 poliisikoiran läsnäollessa. Voitot toimitetaan mahdollisimman paljon sen jälkeen. Ja nyt vaan kaikki osallistumaan!

PAULI P. KALLIO
ERKKILÄ
85500 NIVALA

TÄMÄ MIES ON RUKIVUHR, TOINEN PÄÄ-
TOIMITTAJISTAMME. HÄN TOIVOTTAU TOIMITUK-
SEN PUOLESTA HYVÄÄ SYKSYÄ KAIKILLE
HYVILLE IHMISILLE.

TOIVOTAN
TOIMITUKSEN
PUOLESTA HYVÄÄ
SYKSYÄ KAIKILLE
HYVILLE
IHMISILLE !

